ANUL XXVII - Nr. 47

IANUARIE, FEBRUARIE, MARTIE 1985

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

LA MOARTEA LUI GEORGE DEMETRESCU —GEORGEL—

Motto:
"profund indurerat de pierderea lui George Demetrescu, unul din cei mai prețiosi demnitari ai Regatului Român"

Fotaki C. Papudoff (Paris)

OARTEA prematură a lui Georgel –cum îl alintam prietenii a lăsat un gol imens în sufletele celor care l'am apropiat sau cunoscut, iar exilul luptător a pierdut cu el un soldat de elită, a cărui dăruire continuă apărării intereselor românești, il transformaseră în vocea ascultată a exilului, cum aminteşte editorialul revistei "Fuerza Nueva" din 19-1-1985, reprodus mai jos.

Această convingere m'a determinat să utilizez, ca Moto calificarea nonagenarului Consul General Român de mai sus, exilat la 23 August 1944 şi până astăzi in Capitala Franței, trimisă în chip de condoleanțe comunității Românilor din Spania la moartea lui George Demetrescu şi care ne-a impresionat adânc.

Nu este numai meritata recunoaștere a valorilor omeneşti şi româneşti reprezentate de Georgel, ci consfințirea lor făcută de un vârstnic slujitor al Țării.

Intr'adevăr Georgel a fost un demnitar al Statului Român.

L'a servit cu o demnitate şi abnegație ce trebuesc revelate, nu pentru gloria lui, care nu-l interesa şi nici impresiona, ci pentru a servi de imbold şi exemplu şi altor vrednici fii ai Neamului din generațiile care au urmat şi vor mai urma.

Mulți dintre primii, la abaterea prăpădului comunist asupra Românîei au ales calea surghiunului mânați de aceaşi intenție de a-şi apăra Neamul în streinatate, dar câți dintr'aceştia au avut tăria de caracter s'o facă îndurând mizeriile exilului, cum a făcut-o George Demetrescu?

Foarte puțini. Ii numeri pe degete.

Majoritatea, isbindu-se de cruda realitate a vieții de exilat, au uitat Țara şi Neamul, dedicându-se "aranjării" bunei stări materiale, dacă nu o aveau deja aranjată din "uzufructul" funcțiilor împlinite în Țară, punându-se apoi sub scutul altor cetățenii. Nu mă refer la cei obligați s'o facă datorită cerințelor legilor țărilor gazdă, ci la cei care şi-au renegat cu dispreț obârşia... şi sunt mulți şi mari.

Alții căzând în mreaja ambițiilor deşarte, s'au autodeclarat "unici" şefi reprezentativi ai Neamului obidit, pe care vor să-l fericească desbinând exilul românesc, învrăjbindu-l, desamăgindu-l si fărămițându-i forța de rezistență, înregimentându-l în himericele comitete şi asociații create de maeştrii desinformării, agenții comunismului moscovit.

Contrar lor, Georgel nu s'a gândit la altceva decât la Țara frământată de cisma bolşevică şi la acțiunile ce se puteau întreprinde în exil pentru eliberarea ei din cătuşele nemeritate puse de inconştienta manevră politică –sferele de influență– a lui Churchill si Roosvelt la Yalta, Teheran, Potsdam, împărțind Europa în două, impărțire permanentizată ruşinos la Helsinki.

Născut în Buzău dintr'o familie de functionari C.F.R.-işti, trăise în Bucureşti vâltoarea primului răsboi mondial cu toate vicisitudinile ocupației streine dar şi cu bucuria eliberării şi împlinirii visului secular –România Mare–.

Ca toți tinerii din acea epocă a simțit pe umeri răspunderea păstrări integrale a Marei Impliniri a părinților şi s'a pregetat să se pregătească serios pentru această misiune, studiind noaptea şi împlinind ziua funcția de copist la Primăria Capitalei –prim contact de pe băncile şcoalei cu administrația publică– ajutat de o inteligență vie şi o putere de muncă uriaşe, care i-au deschis drumul spre ierarchia conducătorilor în Stat.

Terminând liceul Matei Basarab în 1926, s'a înscris la Facultatea de Drept din Bucureşti, ajungând curând Preşedinte al Centrului Studenţesc al Judeţului Ilfov, în plină efervescenţă a revendicărilor naţionale. Ele l'au pus în contact cu mişcările naţionaliste, afiliindu-se sufleteşte dintru inceput, Legiunii Arhanghelul Mihail, de care nu s'a mai desprins niciodată.

Ca student la Drept a intrat functionar la direcţia Acordurilor cu streinatatea, din Ministerul Comerţtului şi în acelaş timp făcea secretariatul avocăţesc în biroul maestrului Lugoşanu si in cel al lui Iuliu Maniu, unde l'a cunoscut şi s'a împrietenit cu Vasile Marin, eroul legionar de la Majadahonda-Spania.

Puţin timp după acea a fost numit secretar al Direcţiei Acordurilor. Parcă împins de o vocaţie lăuntrică, a renunţat la practicarea avocaturei pledante şi s'a dedicat total reorganizării şi desvoltării direcţiei amintite, apogeul la care ea ajunsese între anii 1938-1941, când el devenise directorul general al ei, datorându-se exclusiv experienţei lui administrative, grijei cu care-şi formase echipa de referenţi colaboratori, capacităţii lui technice de a pregăti, negocia şi aplica acordurile încheiate, fiind considerat prin calităţile personale, inteligenţă, intelectualitate, omenia şi jovialitate, ca un încântător interlocutor de către toţi marii negociatori internaţionali, francezi, germani, italieni, turci, japonezi şi alţii cu care tratase.

Conducea concomitent şi celelalte trei direcţii care făceau posibil comerţul exterior al României, importul exportul şi plăţile, fiind motorul aprovizionarii Tării cu materiile prime lipsă, produsele şi maşinile necesare înzestrării armatei, preocupat mereu de aprovizionare, pentru a face faţă vremurilor grele care se întrezareau la începutul anului 1939.

Prevederile lui gospodăreşti s'au adeverit excepţionale, căci sfârşitul acelui an a patronat începerea celui de al doilea răsboi mondial şi datorită lor, România nu a fost obligată să recurgă la restricţiuni în niciun sector economic, cu toate catastrofele abătute ulterior asupra ei: catastrofe *nationale,* ciopârţirea României Mari, urmare a dementei politici externe a Regelui Carol al II-lea provocând pierderea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a ţinutului Herţa smulse de sovietici, a Transilvaniei de Nord ruptă de Unguri şi a Cadrilaterului cu Silistra lui Mircea del Bătrân luat de Bulgari, *naturale,* cutremurul din Noembrie 1940, *politice,* sfărâmarea Statului Român Naţional Legionar creat în Septembrie 1940, prin rebelarea Generalului Antonescu împotriva propriei creaţii la 21 Ianuarie 1941, eroare pe care a plătit-o cu viata după 23 August 1944, când a fost predat, de partidele politice complice, încătuşat sivietelor-iar Tara îngenunchiată comunismului internaţional şi "nemţilor lui Govora".

Rebeliunea nu a afectat poziţia lui administrativă în dictatura militară instaurată de Generalul Antonescu în anul 1941, deoarece generalii miniştrii Dobre şi Potopeanu, resp. primul al Apărării Naţionale-Inzestrarea Armatei şi cel de al doilea al Comerţului, apreciaseră zelul patriotic al lui Georgel Demetrescu şi-l decretaseră de neînlocuit, deşi el fusese de acord cu poziţia legionarilor în zilele fatidice din Ianuarie 1941.

Duşmanii credinţelor lui nu l'au uitat şi au uneltit continuu pentru uzurparea lui reuşind abia în 1943, printr'o stratagemă de culise ministeriale, să rupă Direcţia Acordurilor Comerciale de la Ministerul Comerţului trecând-o la Ministerul Afacerilor Streine cu personal cu tot, exceptând directorul ei, transferat la Institutul de Statistică din Bucureşti, adică în limbajul administrativ trecut pe linie moartă.

Curios şi parcă anecdotic, această "uitare" l'a salvat pe Georgel de executarea celor două sentinţe de moarte decretate administrativ de generalul Antonescu împotriva lui, prin aplicarea automată pe denunţurile contra lui ca legionar a parafei "–se va reabilita– post mortem" prima pusă pe denunţul secretarului Voiculeţ de la Ministerul Comertului la sfârşitul anului 1942 şi a doua la fel în 1944, de trimitere pe front cu aceaşi "biecuvântare", mareşălească de astă dacă.

Dumnezeu a vroit însă altfel.

Precipitându-se evenimentele şi urmare trădarii de la 23 August 1944, Statul Român devenind patrimoniu comunist, Georgel s'a simţit deslegat de jurămintele de fidelitate administrativă, a intrat în clandestinitate şi lupta partizană împotriva uzurpatorilor moscoviţi, până la marele proces contra lor din 1949-1950, când condamnat a treia oară la moarte – în contumacie– de către tribunalele comuniste ale poporului, a ales exilul.

După multe peripeţii şi scurte şederi în Ungaria şi Austria a trecut în Franţa şi apoi în Spania unde şi-a fixat reşedinţa şi centrul activităţii pentru lupta de lămurire a Occidentului de marea nedreptate făcută de Aliaţi, Europei de Est şi României, vânzându-le Rusiei Sovietice.

Cei 38 de ani trăiţi alături de noi la Madrid, nu pot fi rezumaţi în spaţiul unui articol, travaliul românesc întreprins necesitând sute de pagini.

Prima grije i-a fost de a regrupa-ca români-zecile de refugiaţi aflaţi în Spania, aplanând vechi conflicte personale, divergenţe de opinii pe teme politice, culturale sau naţionale, cum a fost cazul Aron Cotruş-Pamfil Seicaru. Crisu Axente - Uscătescu, ora românească la Radio Nacional Madrid etc.

Făcând să prevaleze interesele naţionale ambiţiilor personale, l'a determinat pe ultimul să accepte preşedenţia la comunitate a lui Aron Cotrus şi pe acesta să primească la revista Carpatii colaborarea lui Seicaru, care a continuat fructuoasă şi după moartea poetului.

A doua grije a fost să oficializeze comemorarea anuală de la Majadahonda a jertfei eroice adusă cauzei creştine şi naţionala a Spaniei, prin sacrificiul voluntar al lui Ion Moţa şi Vasile Marin, cruciaţi români în lupta Europei împotriva Anticristului comunist, înfiinţând Asociatia "Amigos de Majadahonda" sub preşedenţia generalului Don Ricardo Villalba cu sprijinul moral al generalului José Díaz de Víllegas şi Sergio Cifuentes, personagii marcante ai Movimientului franchist.

Primul –maior la acea dată– fusese delegatul comandamentului franchist de la Burgos pentru primirea oficială a echipei de voluntari români legionari prezidată de Generalul Cantacuzino-Grănicerul; de înrolarea lor-conform dorinţei exprimate -ca simpli soldaţi în Legiunea Streină spaniolă şi trimiterea imediată în prima linie de luptă pe frontul de eliberare a Madridului.

El s'a ocupat apoi la 13 Ianurie 1937 de repatrierea echipei şi a celor doi eroi căzuţi, dându-li-se, la Toledo cât şi la frontiera franceză onorurile militare de rigoare ofiţerilor superiori, marcându-se prin aceste detalii conştienţa valorii personale a celor doi luptători, şefi ai naţionaliştilor români în acea epocă.

A treia grije a fost constituirea şi legalizarea Comunităţii Românilor refugiaţi în Spania, singura recunoscută oficial de autorităţile spaniole dintre celelalte comunităţi existente şi careia i s'a acordat personalitate juridică.

Climatul armonios creat ca stare de spirit între românii din Spania şi aceste două instituţii, au constituit suportul legal şi moral în activităţile lor în peninsula iberică. Activităti de revendicare sau afirmare românească, ce de peste 40 de ani ţine trează opinia publică mondială asupra nedreptăţilor flagrante făcute României de "Aliaţii învingători", constituind în acelaş timp tribuna de la care vocea acuzatoare a lui Georgel Demetrescu s'a făcut auzită apărând drepturile Ţării noastre.

Trecând în revistă pe cele mai impunătoare, ca acţiuni şi rezultate, putem aminti cronologic:

1951-Infiinţarea Căminului Românesc din Homero 12 Madrid cu colaborarea misiunei catolice pentru români condusă de Monseñorul Kirk, american, delegat al Vaticanului şi preoţii uniţi, Amalio Orduña şi Alex. Mircea, cămin unde câţiva ani românii pribegi nevoiaşi au găsit, apăpost, hrană, îmbrăcăminte şi ajutorul necesar croirii unui alt rost în viaţă, sub ocrotirea binevoitoarea a lui Georgel Demetrescu care l'a condus până in 1967, când a fost desfinţat de rezilierea contracturlui de închiriere, el mutându-se în apartamentul pus la dispozitziţie gratuit de inima caritabilă a romăncei Ecateriana Atanasiu Petrescu din Brazilia, continuând opera creştina a Căminului din Homero până la moartea lui la 21 Decembrie 1985.

1952-Participarea noastră cu o delegaţie numeroasă la cel de al 35-lea Congres Mondial Eucharistic din Barcelona, unde am prezentat în numele Comunităţii un memoriu asupra persecuţiilor religioase ale regimului comunist instalat de ţancurile sovietice în România, memoriu citit la Radio şi difuzat prin megafoane sutelor de mii de credinciosi masaţi în jurul imensului Altar ridicat, transformând în apoteoză românească prezentarea delegaţiei la picioarele altarului pentru a primi binecuvântarea Papai Pius al XII-lea în ovaţiile de solidaritate ale imensei asistenţe.

Această spontană simpatie l'a determinat pe Archiducele Otto de Habsburg, care presida delegaţia maghiară care urma la rând pe cea românească să felicite pe ministrul Nicolae Dimitrescu si pe Georga Demetrescu care conduceau delegaţia româna în majoritate ortodoxă, remarcând răutacios "nu ştiam că România este catolică", la care Georgel i-a republicat: "Alteţă Imperială, pentru Români Christos e unic şi pentru adorarea sau apărarea Lui, întrăm în orice templu creştim".

1953 - Organizarea cu concursul românilor din Spania şi alte centre europene, a unei săptămâni româneşti la Madrid, 7-13 Mai 1953 cu manifestări propagandistice zil nice: conferinţe date de mari personalităţi intelectuale spaniole, germane şi române ca. Rectorul Universităţii din Salamanca, Prof. Antonio Tovar despre "Impărţirea Europei şi România", Dr. Ernest Gamilscheg despre Romanitate Orientală şi Romanitate Occidentală, Mircea Eliade, destinul Culturii româneşti, Dr. Constantin Drăgan, Reconstrucţia Economică a Sud-Estului european, Ciril Popovici, Arta română, in sala de conferinţe a Muzeului de Artă Contemporană cu prilejul inaugurării expoziţiei noastre de pictură, sculptură şi artezanat românesc cu obiecte şi tesături împrumutate de la românii din Germania Franta, Italia şi de la diplomaţii spanioli trecuţi prin Bucureşti.

La 8 Mai trebuia să aibă loc concertul simfonic al Orchestrei Naţionale spaniole dirijat de maestrul Sergiu Celibidache cu program de muzică simfonică românească, dar a fost sabotat câteva ore înainte de execuţie de către "Nemţii lui Govora" de la New-York care l'au ameninţat pe dirijor cu anularea turneului de concerte contractat, ceace l'a determinat pe celebrul dirijor să pretexteze un incident cu membrii orchestrei naţionale spaniole, săşi facă bagajele şi să plece liniştit, prevalând interesele materiale pentru el şi nu cele naţionale atât de terfelite de aceaşi "Nemţi" ajunşi prin comunism stăpânii României.

In dimineaţa zilei de 9 Mai s'a celebrat sub patronajul Doamei Franco şi a Ministrului Aerului generalul Gallarza. festivalul de acrobaţie aeriană oferit de Asul aviaţiei române Bâzu Cantacuzino în aeroportul Cuatro Vientos, urmat de o receptie în saloanele lui.

In ziua de 10 Mai s'a celebrat un Te Deum în Mânăstirea Catedrală San Francisco el Grande, prezidat de Nunţiul Apostolic Mgr. Cicognani şi Mgr. J. Kirk delegatul papal pentru Români, răspunsurile fiind date de corul Bisericii orthodoxe din Paris, ceremonia fiind oficiată de un sobor de preoţi uniţi ai misiunei din Madrid.

In ziua de 13 Mai Primarul Madridului Jose Finat Conde de Mayalde a ofeit in saloanele Primariei o recepţie Comunităţii Românilor din Spania.

Totul a fost difuzat cu lux amănunte publicului spaniol prin Radio, Presă şi jurnalele cinematografice oficiale No-Do, iar Comunitatea prin grija lui Georgel a tipărit o broşură de 75 de pagini intitulată în spaniolă... Y existimos (şi totuşi trăim) împărţită în câteva mii de exemplare, ambasadelor din Madrid, parlamentarilor spanioli, autorităţilor, bibliotecilor universitare şi publice, presei şi intelectualilor de seamă ai Spaniei, prin care li se făcea cunoscută istoria noastră milenară, cu continuile lupte cu invasorii asiatici, dela Huni, până la hoardele comuniste ale Sovietelor, apărând Europa şi civilizaţia ei creştină.

Ecoul acestei propagande româneşti timp de şapte zile a fost enorm.

Il evidenţiază un fapt oarecum anecdotic.

Cardinalul Primat al Spaniei din Toledo l'a chemat pe părintele unit Alexandru Mircea, rectorul misiunei catolice pentru români şi l'a întrebat: "cam câţi Români adăposteşte Spania?", la care părintele nostru încurcat i-a răspuns rotunjind cifra –"vreo douăsute Excelenţă.

Amfiţrionul foarte surprins i-a replicat: "şi-aţi isbutit să faceţi atâta zarvă? Bravo", la care preotul român i-a răspuns povestindu-i păţania Regelui Sobiesky al Poloniei cu plăeşii lui Stefan cel Mare, păzitori ai Cetăţii Neamţului.

1954 - Al doilea Congres International al Uniunii Latine la Madrid, 10 Mai 1954. Admirabilă coincidenţă deschiderea lui în aceaşi zi cu sărbătoarea Naţională a României adevărate şi parcă protecţie divină căci se ofereau posibilităţi propagandistice acţiunei noastre de revendicare a eliberării României, mai ales că guvernul spaniol care patrona congresul, invitase prin Subsecretarul de Stat de la Ministerul de Externe, Dl. Emilio de Navasquez, Ministru Plenipotentiar şi Preşedinte al Congresului, pe presedintele Comunitatii Românilor din Spania, poetul româno-spaniol Aron Cotreş, să reprezinte România şi să numească o delegaţie de observatori de lucrarile congresului.

Madrid, 29 Enero de 1954

Al

CIRCULO RUMANO PARA LA UNION LATINA
M A D R I D

Acordada por el Gobierno español, en cumplimiento de los acuerdos contraídos en el I Congreso de la Unión Latina celebrado en Río de Janeiro del 14 al 19 de octubre de 1951, cuya Acta Final se adjunta a la presente invitación, de acuerdo con la propuesta de la Comisión Nacional Española de la Unión Latina y la Comisión Ejecutiva Permanente para la preparación del II Congreso, que me honro en presidir, y de acuerdo con las consultas celebradas con la totalidad de los países firmantes del Acta de Río de Janeiro, la celebración en Madrid del II Congreso Internacional de la Unión Latina; y

Considerando que es del máximo interés la representación en dicho Congreso de todas las Organizaciones, gubernamentales o nó, que se proponen fines coincidentes con el alto servicio a la cultura, a la cooperación internacional que figuran entre los objetivos primordiales de la Unión Latina,

Tengo la honra de invitar, en nombre del Gobierno español y de la Comisión Nacional de la Unión Latima, al CIRCULO RUMANO PARA LA UNION LATINA, a hacerse representar por medio de los observadores que tenga a bien acreditar en debida forma en las sesiones de dicho II Congreso Internacional de la Unión Latina, cuyas sesiones tendrán lugar en Madrid y Sevilla en el próximo mes de mayo de 1954, en fecha que deberá ser precisada ulteriormente.

Aprovecho gustoso la ocasión para expresar al CIRCULO RUMANO PARA LA UNION LATINA el testimonio de mi más alta y distinguida consideración,

Fdo: Emilio de Navasqüés
Subsecretario de Asuntos Exteriores y
Presidente de la Comisión Ejecutiva
Permanente para la organización del
II Congreso Internacional de la Unión
Latina.

Maestrul a format delegaţia precum urmează: George Demetrescu, Părintele Alexandru Mircea, rectorul misiunei catolice pentru românii dn Spania, subsemnatul ca director al Editurii Carpaţii şi redactor al revistei culturale Carpaţii din Spania iar din Franţa pe ziariştii Constantin Arsene, directorul Curierului Românesc şi căpitanul invalid de răsboi Cristescu, redactor al ziarului Chemarea.

Delegaţia, în scurtul interval de timp cea avut la dispoziţie, a preparat materialul propagandistic menţionat în fotografia alăturată între care şi primul număr al revistei Carpaţii-format ziar de 14 pagini închinat acestui Congres şi a cărui primă pagină o reproducem alăturat, căci pentru ea Congreul Uniunii Latine a

fost certificatul de naștere. Am mai adăugat două broșuri Parentalia-Omagiu Împăratului Traian de Vasile Pârvan în versiunea spaniolă a Virginiei Cotuș, precum și Rapsodia Valahă a lui Aron Cotruș în versiunea spaniolă a lui Gayetano Aparicio.

In ziua de 10 Mai dimineața toate aceste lucrări au fost depuse pe pupitrul respectiv al fiecărul delegat la Congres, însă mare ne-a fost surpriza și indignarea când ni s'a comunicat că invitația fusese retrasă cu o oră înainte de către secretarul congresului Dl Manuel Fraga Iribarne, fiind trecută delegaților zisului Comitet National Român prezidat de Dl. Vișoianu la New-York, adică D-lor Veniamin de la Paris, Constantin Antoniade, fost ministru la Berna ajutați de lectorii români de pe lângă universitățile din Salamanca, Barcelona și Granada. Odată mai mult interesele majore ale Neamului nostru fuseseră sacrificate prin intrigi de culise în favoarea unor ambiții personale. Materialul prezentat de ei se reducea la o coală de hartie pe care era reprodusă poezia lui Vasile Alexandri –"Cântecul Gintei Latine" cu care obținuse în 1878 cupa Felibrilor în serbările provensale de la Arles, patronate de Frederic Mistral.

Pentru a da congreșiștilor o imagine grăitoare a istoriei românesti și frumusețelor naturale ale Tării noastre, Georgel Demetrescu ca Vice Președinte activ al Comunității Românilor din Spania a susținut proectul tipăririi unor vinete poștale filatelice, urmând exemplul similar al țărilor occidentale in propaganda universală făcută în situații asemănătoare cu a României după 1944, emitându-se cu ocazia Congresului Uniunii Latine din Madrid trei serii, una reprezentând cele trei faze importante din trecutul istoric al României: cucerirea Daciei de împăratul Traian, prima unire a Principatelor Transilvaniei, Moldovei și Munteniei de Voevodul Mihai Viteazul, făurirea României Mari sub sceptrul Regelui intregitor Ferdinand I; Flora și Fauna Carpațiilor și a Deltei Dunării. Le reproducem alăturat cu cartonul de prezentare și apelul adresat de Comunitate congresiștilor.

1956.– Participarea cu un stand de artesanat românesc, folclor și bufetul cu gustări românești "Romanița", la cea de a treia Expoziție Internaționala Agricolă celebrată în Madrid în –Casa del Campo– intre 23 Mai-22 Iunie 1956.

Pe unul din pereți, pictorița Justa Pagès Sorici, soția compatriotului nostru Inginerul Petre Sorici, a decorat standul cu o frescă de peste 2 m patrați reprezentând un aspect al vieții câmpenești din regiunile subcarpatice din Romania de altădată.

In interiorul Standului după tradițiile spaniole comunitatea a dat mai multe agape de confraternizare cu unele din provinciile spaniole participante la expoziție și un cocteil autorităților organizatoare in ziua fixată pentru sărbătorirea României Libere ca participantă –21 Iunie. Ziarul expozitiei ne-a dedicat a elogioasă pagină pe care o reproducem alăturat.

Definitivarea Kolhozării României nu se terminase încă la acea dată.

Concomitent, în Expoziția Filatelică "Agricultura, câmpul și uneltele de nuncă" organizată de Asociația Comercianților Filatelici din Spania, Comunitatea noastră a prezentat cinci

MADRID

10 DE MAYO 1954

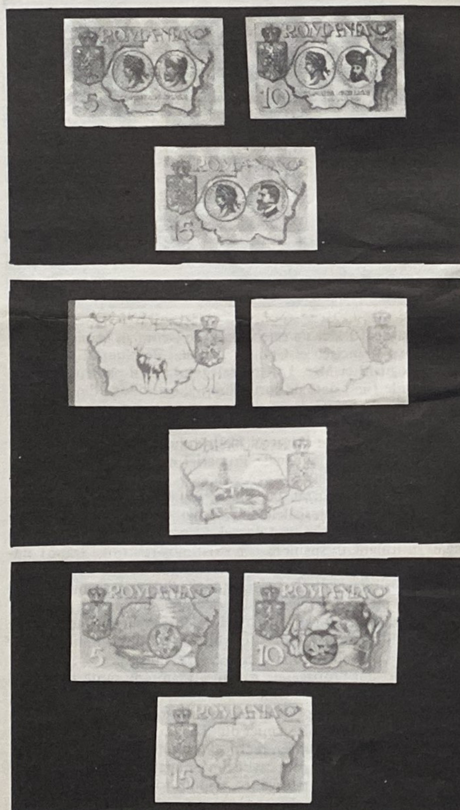
SEGUNDO CONGRESO DE LA UNION LATINA

Rumania

nación latina en las orillas del Danubio, que hoy dia sufre la más tremenda opresión comunista, saluda por medio de sus hijos desterrados, a los demás naciones latinas congregadas en Madrid en el segundo Congreso de la Unión Latina y espera un fraternal apoyo en su lucha para lograr la libertad y el derecho a vivir como país libre, en el concierto de los demás países libres del mundo.

La Comunidad de los Rumanos en España

«România, țara latină dela gurile Dunării, care suferă astăzi cea mai îngrozitoare opresiune comunistă, salută prin intermediul fiilor ei desțărați, pe celelalte națiuni latine adunate la Marid, in cel de al 2-lea Congres al Uniunii Latine și așteaptă un frățesc sprijin în lupta ei pentru a-și recăștiga libertatea și dreptul de a trăi liberă în concernul celorlalte națiuni libere ale lumii».

Diario de la Feria
COMISARIADO GENERAL
Madrid, 21 de junio de 1956
BOLETIN INFORMATIVO de la III FERIA INTERNACIONAL del CAMPO

RUMANIA LIBRE, PRESENTE

en la III Feria Internacional del Campo

Guardando siglos tras siglos el delta del Danubio y la puerta de la Europa central, Rumania, antigua Dacia de Decebal y Zamolxis, tomó carácter de país latino después de la conquista de esta tierra por el sevillano emperador romano Trajano, en el año 107 después de Jesucristo.

Testimoniando el valor de estos antepasados del pueblo rumano, sigue todavía en pie en Roma la Columna Trajana erigida en el año 112 después de Jesucristo para glorificar al ilustre emperador y sus proezas guerreras contra los dacios.

Profundamente ligado a la tierra que, generación tras generación, ha heredado desde más de tres milenios, el pueblo rumano nunca ha podido ser desplazado de estos lugares ni por las invasiones bárbaras, las que, sin excepción, en su avalancha hacia Occidente han enfrentado estas piedras, resistentes como el granito de los Cárpatos, ni de la ocupación turca, ni de las once invasiones y ocupaciones rusas.

Asimilando a los más débiles, eliminando a los fuertes o retirándose en los bosques del baluarte carpático cuando los asaltantes superaban en número, el pueblo rumano ha estado siempre en las barricadas como defensor del Occidente europeo y del cristianismo. A base de sus sacrificios, este Occidente ha podido construir y evolucionar tranquilamente, y el haberle abandonado en las garras del comunismo ha sido, más que una injusticia, una traición que por el momento ha costado a Europa la mitad de su territorio, perdido detrás del llamado «telón de acero».

Rumania está situada entre el cruce del meridiano 25 con el paralelo 45, extendiéndose por el Norte hasta el 48 y hasta el paralelo 43,8 por el Sur, teniendo un clima de inviernos largos en la parte del Norte y un clima más suave en la parte del Sur. El país tiene una vegetación característica de Europa central y occidental y muy parecida a la de Galicia, Asturias y provincias vascas de España.

País agrícola y ganadero, Rumania no tiene tradición industrial, aunque desde 1928 se ha notado un impresionante desarrollo industrial, debido a las dificultades del cambio.

La superficie de Rumania en 1940 era de 295.000 kilómetros cuadrados, igual que la de Italia, con una población de habitantes 21.452.000. Las tierras agrícolas representaban una extension de 145.000 kilómetros cuadrados, donde vivía la clase campesina, es decir, el 80 por 100 de la población.

Campesinos rumanos de Transilvania (*Fresco de Justa Pagès*)

El censo general hecho en 1930 muestra una población rural de 14.420.700 habitantes, de la cual 12.489.700 vivían sólo de la explotación del suelo.

La agricultura pone en valoración el 62,23 por 100 del territorio del país. El resto era ocupado por bosques. Hasta 1940 la explotación del terreno agrícola se hacía por 3.280.000 explotaciones individuales, y la estructura de la economía agraria rumana era de la pequeña propiedad.

El príncipe Alexandro Ion Cuza I hizo la primera reforma agraria en 1864, cuando, por un golpe de Estado, emancipó y convirtió en propietarios a los campesinos, que hasta entonces eran colonos, excepto los «mosneni» o «razesi», clase de pequeños propietarios libres que existían desde el siglo XVII. Se entrega a cada uno un lote en propiedad de 6,4 y dos hectáreas, según el número de cabezas de ganado de que disponía. El crecimiento de la población obligó a una distribución de tierras en 1889, seguida por la gran reforma agraria del 10 de diciembre de 1918 hecha por el rey Ferdinand I, que reparte el 92 por 100 de la superficie agrícola del país a los campesinos, dejando solamente el 8 por 100 para la gran propiedad. Para atraer a la clase campesina al régimen comunista implantado por violencia y fraude el 23 de agosto de 1944 en Rumania, el partido comunista hizo aparatosamente la tercera reforma agraria en el país, repartiendo, el 23 de marzo de 1945, lo que quedaba como gran propiedad. Pero el engaño duró poco. Llevándose como «recuperación de perjuicios de guerra» todo el ganado y el material agrícola del país, los soviets hicieron prácticamente imposible el laboreo de las tierras. El hambre saqueó dos años seguidos al pueblo rumano, haciendo varios centenares de miles de víctimas. Los comunistas acusaron de sabotaje a los campesinos, lo que sirvió de pretexto para una ola de multas e impuestos arbitrarios que superaban el valor de los bienes que poseían. De esta forma, la verdadera intención comunista —la colectivización de las tierras—parecía a los dirigentes más realizable. Pero no estuvo así. El amor del campesino rumano a la tierra que le pertenecía y trabajaba hizo imposibles todos los intentos en esta dirección, y toda la propaganda, los planes quinquenales y el ejemplo de las antiguas granjas modelo del Ministerio de Agricultura, no pudieron determinar la renuncia a la tierra de sus antepasados. Rebelándose cada vez que las autoridades comunistas buscaban tomar por fuerza las recoltas o las tierras, pagaron con sus vidas por millares este amor sacro a sus terruños y hasta que, al fin, vencieron. Después de una lucha tremenda de diez años, Rumania es el único país detrás del telón de acero en donde los comunistas han sido obligados a renunciar a la colectivización de las tierras y a la implantación de los *Kolkoses* tipo soviético.

En homenaje a estos campesinos rumanos, mártires de la lucha para la libertad de sus tierras y de la patria rumana, que resistieron tan eficazmente a la opresión comunista soviética, la Comunidad de los Rumanos de España organizó el *stand* de artesanía popular, presentando lo más específico de las provincias y del genio creador del campesino rumano.

Deseamos sinceramente que para la próxima Feria Internacional del Campo la presencia de este país hermano—nuevamente libre y dueño de su destino—sea posible en un propio y definitivo pabellón, en el cual sean presentadas las riquezas del suelo y del arte popular rumanos.

vitrine în care prin emisiunile poştale ale Tării noastre s'a făcut istoricul împroprietăririlor ţăranilor incepând cu Principele Alexandru Cuza, Regele Ferdinand Intregitorul, şi terminând cu farsa reformei agrare comuniste din 1945-1946 şi rezultatul foametea din 1947 care a obligat regimul să cerşească alimente lumii libere.

Deasemeni s'au împărţit la intrarea standului peste 2000 de broşuri de 12 pagini reproducând arta bisericească populară, gospodării tărăneşti picturi celebre din viaţa sătească, tesături, câmpul românesc etc, incheind cu celebrul tablou "Pahod Na Sibir" –deportarea în Siberia a Basarabenilor.

1958.– Comemorarea Centenarului primului timbru poştal, al Moldovei, emisiune făcută în 1858 de Principele Alexandru Cuza reprezentând Stema Principatului –capul de zimbru– rămas ca nume al primelor trei emisiuni moldovene. Vânarea acestui zinbru atrăsese pe plaiurile moldovene pe descălecătorul maramuresan Dragos Vodă spune legenda. Realitatea erau persecuţiile ungureşti.

Cu acest prilej Georgel Demetrescu a obţinut pentru organizarea expoziţiei sala de festivităţi a Palatului Poştelor din Madrid şi patronajul Directorului General. Cu colaborarea câtorva colecţionari spanioli şi români, s'au putut amenaja 50 de vitrine de câte doi metrii pătraţi dintre care 35 prezentau un valoros ansamblu al primelor emisiuni Moldova, Principatele Unite, Principatul României, Regatul, etc.

Expoziţia a fost inaugurată la 10 Mai 1958 de către Directorul General al Poştelor spaniole în prezenţa Reginei Mame a Bulgariei, a delegatului Ministerului Afacerilor Streine, Ambasadorul Marques de Prat y Nantouillet, a Comunităţii şi mulţi filatelişti spanioli.

S'a emis o vinetă poştală reproducând exemplarul de 81 parale al menţionatei serii şi un plic cu ştampila zilei de emisiune împărţit gratuit vizitatorilor interesaţi.

Mă voi opri aici cu acest omagiu postum adus prietenului Georgel.

Mai mare cu doi ani ca mine ne-a unit totuşi o credincioasă prietenie de peste 63 de ani, pe care el hotărîse s'o sărbătorim în acest an 1985.

Vrerile Domnului şi destinul lui au vrut altfel, aşa că îmi incumbă mie s'o fac pentru el, pentru mareţia vieţii lui de abnegaţii şi sacrificii pentru credinţa în acea Românie, "frumoasă ca sorele de pe cer" pe care o avea în suflet şi care va ajunga la înfăptuire.

Restul anilor de luptă, ca şi cele ce cunoaşteţi acum cu acest număr omagial al Carpaţii-lor vor continua într'o broşură dedicată lui, şi pe care o merită din pli, căci el nu a fost numai un mare patriot, un Mare Român, ci o-INSTITUTIE-în largul sens al cuvântului şi al românismului atât în Tară, cât şi în exil.

Dormi în pace scump şi neuitat prieten. Tot ce-ai dorit pentru Neamul tău va fi împlinit de camarazii tăi, care te-au înţeles, ţi s'au devotat şi nu te vor uita niciodată.

Traian POPESCU

UN OM LOIAL

Nicolae ROSCA

Georgel Demetrescu a plecat dintre noi pe neaşteptate, discret chiar.

Nu am intenttia să-i fac biografia, să-i evidenţiez virtuţile cum s'ar proceda în asemenea tristă, dureroasă întâmplare a plecarii din viaţă a unui prieten, căci cine a fost el o ştim toţi cei ce am împărţit cu el bucuriile şi necazurile vieţii de refugiat, sau ne-am înverselit cu glumele lui inepuizabile mereu proaspete, sau am simţit puterea dragostei lui care ne învăluia pe toţi.

Totuşi, ca un ultim omagiu adus marelui nostru dispărut, voi scoate în evidenţă un caracter esenţial, o constantă inalterabilă în viaţa acestui om, care după puterea mea de întelegere a fost loialitatea lui. Un cavaler loial faţă de toţi şi de toate.

Georgel Demetrescu a fost în primul rând loial cu poporul său, ale cărui năzuinţi şi dureri le-a purtat şi trâmbiţat fără încetare prin lumea pe unde l-au dus paşii lui de pribeag. Niciun moment nu şi-a uitat de acest popor din care a purces. A suferit cu el, a sperat pentru el, a militat pentru el. Nu a preferat viaţa liniştită şi lipsită de nevoi, pe care şi-ar fi putut-o înjgheba cu uşurinţă, ţinând seama de inteligenţa lui ascuţită şi de farmecul care învăluia acest om. Dimpotrivă Georgel a preferat viaţa aspră, dar pusă în slujba unui ideal, o viaţă dedicată total pentru lupta neamului său, o viaţa de lipsuri şi săracie materială, dar care şi-a luat-o, o nobilă misiune pe care a împlinit-o cu religiozitate până în ultima clipă a vieţii lui.

Georgel Demetrescu a fost loial şi cu credinţele lui politice pe care le-a îmbrăţişat dintr'o convingere categorică, suferind pentru ele, punânduşi deseori viaţa în primejdie, servindule cu entusiasm şi credinţă fără tranzacţi şi fără abdicări ruşinoase.

Camaradul Demetrescu pentru mulţi dintre noi, a crezut nelimitat într'o luminoasă speranţă naţională pe care o aprinsese în el oamenii sau unii oameni ai generaţiei lui şi în jurul acestei speranţe şi-a impletit existenţa şi această luminoasă speranţă a dus-o şi dincolo de viaţa lui pământească.

Georgel Demetrescu a mai fost loial şi cu toţi prietenii lui, cari nu au fost puţini. Avea un cult pentru prietenie. Un etern înamorat de oameni, un veşnic căutator de contact eu semenii săi din care scotea şi cultiva numai părtile lor bune.

Georgel Demetrescu îşi împrăştia cu generositate comoara sufletului pentru prieteni, pe care nu era capabil să-i trădeze, cu toate că unii, nu mulţi, nu au fost la înălţimea sentimentelor primite de la acest om.

Dar el nu le-a purtat pică, cum n'a purtat pică nimănui.

Oricând şi în orşice împrejurare era gata să ajute pe oricine, fără distincţiune, cu o vorbă bună, cu o speranţa împărtăşită, de multe ori cu un colţ al săraciei lui, cu un ajutor dat la autorităţi sau măcar cu o glumă care întotdeauna descreţea frunţile şi îndulcea necazurile vieţii de pribeag.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

GEORGEL

Dacă n'ar făcut parte dintr'o grupare politică, Georgel ar fi putut întemeia una, bazată nu pe o doctrină sau pe o ideologie ci pe simpatie. Pe simpatia care se desprindea din el şi pe simpatia pe care ştia să o scoată la iveală din ceilalţi. Era posesorul unei baghete magice cu care, când atingea frunţi sau mâini, făcea să izbucnească din adâncurile celorlarlţi ascunse izvoare de umanitate. Cred că, în exil, cunoştea pe toată lumea. Toată istoria României din ultimele şapte decenii îi trecuse pe dinainte şi toţi cei care asistaseră la ea rămâneau prinşi, dacă nu în cartea neamului, cum se spune, cel puţin în oglinda sufletească a lui Georgel. In aşa măsură se identificase cu persoana neamului românesc încât toţi cei care o alcătuiau făceau parte dintr'o istorie generală, care e istoria unei ţări, dar şi dintr'o istorie particulară care era a economistului, a marelui funcţionar de Stat, a omului politic, a marelui prieten, a binedispusului totdeauna, a optimistului, a creatorului de iluzii dar şi de curente de iniţiativă care a fost acest bucureştean get beget, născut în provincie ca toti bucureştenii, dar devenit creator al unei mentalităţi aproape statuare, foarte vizibil înscrisă în aerul lumii, care a fost Bucureştiul dintre cele două războaie. Georgel a contribuit la alcătuirea în spaţiu şi în timp a unei imagini specifice a capitalei fostei Românii. România Mare cum i s'a spus cu dreptate timp de un sfert de veac, mare cât era şi gândul lui Georgel despre ea. Odată cu el parcă a plecat şi ea, în vacaţă sau cine ştie unde, ca să-şi refacă forţele pierdute în lungul contact post-belic cu timpurile grele. Când se va întoarce, nu peste mult, Georgel o va aştepta la o răscruce, cu zâmbetul lui de bun creştin optimist pe buze: –Nu ţi-am spus eu că ai să te întorci? îi va spune. Şi va fi o întoarcere pentru totdeauna, aşa cum a visat-o, în toţi aceşti ani de exil şi de ani de aşteptare, Bucureşteanul fără cusur care a fost cum a fost pentrucă făcea parte din substanţa cea mai aleasă şi mai luminată a acelei Românii Mari la care se alipise cu zâmbet şi unelte.

Vintilă HORIA

SINGUR

lui Georgel DEMETRESCU

Pe frunze ude
vin licurici
roua surâde
cât sânt de mici

Un vânt că-i duce
fără de ştire
ei văd o cruce
în cimitire

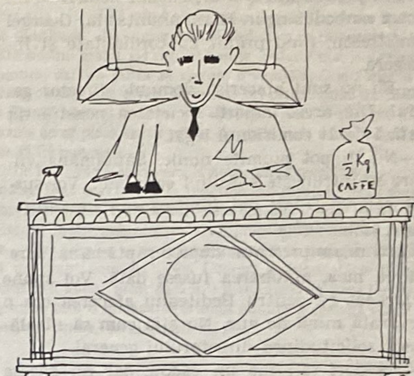
Noaptea din frunze
vorbind cu plopii
ei văd un înger
la capul gropii

Tot stând pe gânduri
ce-o fi având
poate că-s singur
aci'n mormânt

Ion Tolescu

GEORGEL

L chema şi atunci ca şi astăzi, Georgel Demetrescu. Era director general în Ministerul Economiei Naţionale. A fost o podoabă a funcţionarului român şi ani în şir a dus în spinare cu priciperea sa, zeci de miniştri sau secretari generali. Rezolva grave probleme economice, inventa soluţii şi semna acorduri. Făcea şi politică, una ce nu era pe placul tuturor. Insă nu a existat nicicând ca Demetrescu să nedreptăţească pe vreum adversar ideologic pentru simplele sale sentimente adverse. Un gentilom în înţelesul cuvântului, cinstit ca nimeni altul, modest şi prieten fără egal. In postul său putea deveni miliardar. Dar era prea boem ca să-l seducă banul.

Deşi aparţineam aceluiaşi clan politic, nu ne intâlnisem niciodată. Eram directorul unei societăţi importatoare în Bucureşti. Prin înţeleapta politică a Mareşalului Antonescu economia ţării în timpul războiului nu cunoştea egal în Europa, abundenţa fiind excesivă aproape în toate compartimentele. Exista totuşi o gravă penurie de cafea, din cauza imposibilităţii importului. Aurul era mai puţin preţios decât cafeaua.

O firmă germană din Hamburg ne propuse vânzarea a două vagoane de cafea africană ce se aflau din întâmplare în portul german, scăpată prin minune de rigorile legilor hitleriste. Administratorul firmei ne dădu şi informaţia că o autorizaţie ar putea fi obţinută cu aprobarea consiliului economic, cu avizul Ministerului Inzestrării Armatei, dar mai ales cu referatul directorului general Georgel Demetrescu, suveran în deciziile de import.

Aveam avantajul ca piaţa românească să fie foarte interesată într'un import de cafea. Găsirăm cu uşurinţă compărătorul în personana unui mare negustor, Bediţeanu, care însă nu avea legăturile necesare la Ministerul Econo-

miei Naționale.

Fără prea multe speranțe m'am hotărît să-mi încerc norocul singur. M'am anunțat lui Georgel Demetrescu, fiind primit cu cordialitate și înțelegere.

—Eu nu sunt afacerist, domnule director general. Din acest import, societatea noastră nu câștigă decât comisionul legal.

—Nu îți pot promite nimic. Săptămâna viitoare se întrunește consiliul economic. Voi susține cererea D-tale dat fiind că suntem interesați a aduce cafea.

Când m'am presentat după o săptămână, spre uluirea mea, aprobarea fusese dată. Voi spune în treacăt că pentru Bedițeanu afacerea era o adevărată mină de aur. Nu știa cum să răsplătească solicitudinea directorului general.

—Aș dori să-i fac un cadou, dar nu găsesc formula. Gândește-te D-ta și decide. Oricât ar costa, nu are importanță!

Pentru a exprima situația în cifre, voi menționa că în vremea aceia leafa lui Georgel Demetrescu era de douăzeci și cinci de mii lei pe lună, iar Bedițeanu câștigase cu importul cafelei *vreo optzeci de milioane*.

—Informează-te, repetă Bedițeanu—dacă are nevoe de mobilă, o mașină, vreo bijuterie.

M'am interesat prin prieteni să aflu care sunt obiceiurile directorului general, spre a ști de unde să-l apuc. Mi s'a răspuns că nu era deloc indiferent la un vin bun, chiar la un chef, la doi ochi frumoși de orice culoare, că îi plac și cursele de cai, unde în fiece Duminică se ducea să-și încerce norocul, fără să se supere dacă pierdea câteva sute de lei.

M'am tot frământat ca să găsesc soluția și consultându-mă din nou cu Bedițeanu, hotărîrăm să-i propunem o cantitate de cafea. M'am dus curajos la minister:

—Să nu-mi luați în nume de rău, Domnule Director General, dacă vă rog să acceptați câtiva saci de cafea din partea domnului Bedițeanu. Mai dăruiți și Dvs. prietenilor sau colegilor.

Câtiva saci de cafea reprezentau valoarea unui apartament în București.

—Ești foarte gentil. Intr'adevăr, sunt mare cafegiu. Dacă vrei să-mi faci o plăcere, spune-i domnului Bedițeanu să vândă cooperativei funcționarilor noștri un sac, la prețul de cost. Cât despre mine, trimite-mi o jumătate de kilogram, cu factura respectivă!

Așa s'a întâmplat. Cooperativa prin șeful ei, Iancu Copuzeanu, s'a bucurat să primească un sac de cafea la prețul din timp de pace, *iar directorul general Georgel Demetrescu a plătit trei sute de lei pentru o jumătate kil de buruiană neagră.*

Acesta a fost "șpertul" înaltului funcționar, care a îmbogățit sute de cetățeni, rămânând atunci, ca și acum, acelaș Georgel Demetrescu sărac, cinstit și prieten.

J. N. Manzatti

LUI GEORGEL DEMETRESCU

S'a prăbușit un luptător!

Unul dintre cei mai cutezători și reprezentativi ai unei generații ce a știut să-și împlinească datoria, în numele neamului și'n ciuda istoriei. Unul dintre aceia care au înțeles să renunțe la situații și preamăriri deșarte, pentru a rămâne fideli unui jurământ și unui ideal. Puțini au fost poate, dar străjuitori rămas-au unui patrimoniu de tradiții patriotice și-ai unei demnități ce desfide istoria și înaltă omul!

Integru a fost din începuturi Georgel Demetrescu și integru a rămas până în ultima clipă, în pofida unei vieți sbuciumate, dusă în necazuri și amărăciuni, pe meleaguri străine... Dar nu s'a clintit o iotă din fața răspunderei ce-i revenea ca român și legionar, purtând cu mândrie greutatea unei soarte netărmurit de aspră.

Plin de veselie și sfătoșenie în clipele de desfătare, devenea tribun înfocat sau diplomat destoinic atunci când Legiunea avea nevoie. Convins de măreția doctrinei căpitănești, nu pierdea nicio împrejurare fără să intervină cu înțelepciune în lămurirea celor mai tineri. Avea avânt, dinamism și forță de convingere.

Abil mânuitor de vorbe, știa să îmbine umorul și ironia, fără a pierde niciodată respectul față de om și prețuirea față de Mișcare.

Personalitate puternică și distinsă, luptător aprig și neînduplecat, Georgel Demetrescu n'a admis niciodată să cedeze nici amenințărilor, nici lingușirilor, nici evenimentelor. Pentru el, misiunea Legiunii era prea măreață pentru a fi întinată prin compromisuri sau alte aranjamente de circumstanță.

Deaceea, toată viața s'a păstrat neclintit în sânul Mișcării, alături de Șeful ei, plin de elan și voie bună. Glumeț, spunea adesea = *"Dece, nene, m'aș duce la alții sau cu alții, oricât de patrioți și anti-comuniști i-am considera... O fi oare Spânzurătoarea ce-i amenință la tot pasul și pe ei mai înaltă decât cea care ne amenință pe noi, ca să mă simt flatat!"*.

Era omul care știa să facă față la orice, în orice împrejurare și în orice loc. Avea spirit de observație și răspunsul prompt, încărcat de nuanțe și pertinent, ceeace îl făcea un adversar de temut. Iar probitatea și competența îl puneau de-asupra oricăror intrigi sau denigrări.

Ca membru în Consiliul Politic al Legiunii a primit importante misiuni, pe care le-a executat cu *pasiune* și *modestie*. Era latura lui misionară pe care nu-i plăcea s'o scoată în relief. Acestea i-au fost de-altfel marile trăsături de caracter în viața lui luptătoare din acest prelungit exil =*pasiunea*, care-i desvăluia *credința legionară* și *modestia*, care-i punea în lumină *forța disciplinei*.

A fost un om bun și în acelaș timp, un aprig.

Un moderat în relații umane, dar un intransigent în principii.

O forță logică, dublată de multă îngăduință în fața vieții.

Intr'un cuvânt, Georgel Demetrescu a fost un înțelept cu chip leonin și zâmbet de copil...

* * *

Așa l-am cunoscut toți în vâltoarea acestui exil distrugător!

Așa l-au temut dușmanii și l-au iubit camarazii!

Așa am vrea să rămână deapururi în amintirea tuturor!

Faust Brădescu

NEA GEORGEL - DON JORGE

P

E Nea Georgel l-am cunoscut în exil – nu pot preciza data, dar pot spune, că din momentul când l-am cunoscut am avut o mare stimă și admirație față de el, sentimente pe care le voi păstra în suflet, întotdeauna.

Nea Georgel nu era ca mine, sau ca dumneata, ci era o personalitate aparte, un om plin de viață, bine dispus și întotdeauna gata de a sări în ajutorul aproapelului.

Am fost de nenumărate ori oaspetele lui din locuința pe care o avea în suburbia Moratalaz - Madrid unde m'am simțit ca acasă. Era domn și în casă, dar și în suburbie. Ca să rezolve ceva pela autorități, pleca din vreme, dar acolo ajungea totdeauna în ultimul moment. Nea Georgel era prevăzător și pleca la timp de acasă, nu fiindcă depărtarea ar fi fost mare, (cu autobuzul numai un sfert de oră) ci datorită altor împrejurări cari cereau timp. La plecarea din casă trebuia să se întrețină cu portarul clădirii. Acesta îi înmâna corespondența și Don Jorge trebuia să spună o snoavă. Peste drum de clădire era poșta, iar dirigințele trebuia să fie salutat, căci cunoscându-l, îi slavase multă poștă venită fără adresă exactă, altfel ar fi luat calea întoarsă. La câtiva pași se afla o bodegă-din prag era salutat de alți clienți mai matinali. Comanda cafeaua și se întreținea cu cârciumarul, un om care-i cunoștea caracterul și slăbiciunea. In sistem de bandă rulantă dădea consultări și slăbiciunea. In sistem de bandă rulantă dădea consultări și sfaturi. Locatarii știau că Don Jorge este cunoscut de mulți funcționari, miniștri și militari. In plus avea legături directe și cu presa și orice neregulă în cartier era semnalată. Pe lângă cafeluță mai avea și slăbiciunea vinului. Nu abuza, dar ținea seamă de calitate. Era adeptul vinului, fiindcă numai cei ce beau vin pot creia ceva. De exemplu romanii erau băutori de vin. Ei au creiat un sistem de drept ce nu are asemănare în lume. In plus, au creiat o bună administrație și au dat lumii întregi personalități de mare valoare în filozofie, artă și știință. "Vezi tu, (îmi spunea odată) rușii beau vodcă, o băutură grea cu un mare procent de alcool și n'au dat nimic omenirii afară de crimă, groază, minciună, ipocrizie etc. etc.. toate însușiri negative. N'au creiat nimic, ci au furat totul-au furat până și ideia comunistă, pe care apoi au denaturat-o". Față de germani avea următoarea părere: "Germanii sunt băutori de bere. Berea te face greoiu și de aceia nemții n'au realizat decât să fie buni meșteșugari, muzicieni, filozofi, dar politicieni proști. Vinul este băutura omului care creiază și nimeni nu poate să susțină contrariul" – își încheia constatările asupra consumatorilor de băuturi alcoolice. Don Jorge face parte din categoria celor ce au creiat.

Cu perseverență și tenacitate a ținut deschisă problema României în cercurile guvernamentale spaniole. A folosit orice ocazie și a înaintat memorii și dări de seamă asupra situației grele prin care trece România. Ani de zile se părea că nimeni nu ia la cunoștință despre cele scrise de Nea Georgel. Prin 1977, este chemat la ministerul de externe și este rugat să facă o documentație asupra problemelor securității europene și în special, problema României. O face și cu această ocazie constată că delegatul spaniol nu numai că își însușește părerile exprimate de Nea Georgel în lucrarea făcută atunci, ci chiar se folosise de datele din memoriile înaintate cu ani în urmă. Mi-a dat povața: "Nu scăpa nici o ocazie și tot ceiace faceți, tot ceiace scrieți, înaintați autorităților competente".

Cu ocazia unor cercetări pe care le-am făcut la archiva statului german, am constatat că înainte de 23 August 1939, Ribbentrop s'a folosit cu ocazia tratativelor dela Moscova, de documente livrate ministerului de externe german, puse la dispoziție de refugiații ruși din Basarabia și de guvernul sovietic. Guvernul român nu se îngrijise deloc. Abia după răpirea Basarabiei în Iunie 1940, s'au inregistrat lucrări privind Basarabia, puse la dispoziție de guvernul român, dar atunci era prea târziu, Basarabia era ocupată!!!

După cafea, salutam pe zarzavagiu. Intre glume și sfaturi, dădea comanda pentru livrare de fructe și zarzavat la domiciliu. (Nu știa niciodată când se întoarce acasă). In drum spre stația de autobuze, alte conversații. Când să urce în autobuz, apărea câte un om grăbit și-l ruga să-l ajute. Soferul mai întârzie câteva minute, dar nu putea să aștepte o veșnicie. Don Jorge îi făcea semn cu capul să plece. De multe ori plecau două-trei autobuze și Don Jorge nu termina cu sfaturile. Abia atunci îmi dădeam seama de ce pleca așa de vreme de acasă și de ce niciodată nu putea să fie punctual.

In fine, când ajungeam la autoritatea respectivă, acelaș procedeu. Dela portă până la funcționarul respectiv erau multe popasuri de făcut. Când se terminau venea și timpul mesei! Si când gătea el însăși, mâncare pe care o prepara, îți rămânea în amintire... Cine oare ne va mai spune snoave și va ajuta pe cei ce-și caută un drept oarecare? Nea Georgel a ajutat atâția români în acest exil amar, încât dacă toți și-ar aminti de acest lucru și i-ar aprinde câte o lumânare- drumul pe lumea cealaltă i-ar fi luminos, așa cum a fost și marele lui suflet.

Alexandru Suga
Köln la 23-2-1985

GEORGEL DEMETRESCU

Fulgerătoarea moarte a lui Georgel Demetrescu, a produs mare durere în sufletele tuturor celor ce l-au cunoscut, apreciat și stimat, pentru calitățile-i nobile, pentru devotamentul său patriotic și spirit uman. Ființă dotată cu însușiri ce-și propunea să realizeze numai binele, a radiat în permanență dragoste față de cei ce-l înconjurau, a sacrificat totul pentru o cât mai bună traducere în fapt a acțiunilor puse în slujba Neamului.

A luat parte la lucrările Conferinței Anticomuniste Mondiale, desfășurate în vara anului 1980, la Geneva, în cadrul cărora a avut loc și Sedința Comisiei pentru abolirea Acordului dela Yalta și Potsdam. Moțiunea prezentată cu acest prilej, din partea Frontului Libertății, în semn de protest pentru nerespectarea hotărîrilor luate în cadrul acestui Acord, de către semnatari, a fost susținută printr'o convingătoare pledoarie de către Georgel Demetrescu, care cu mult elan a demostrat participanților la Conferință, necesitatea adoptării Moțiunii.

Georgel Demetrescu, alături de alți compatrioți, cu prilejul comemorării Pro-Basarabia, organizată de Asociația-Ortodoxă din Nordvestul Germaniei, din Köln, au luat inițiativa creerii Ligii Anti-Yalta, în țările libere din Vest, împotriva împărțirii Europei în sfere de influențe, care au permis Rusiei Sovietice, stăpânirea a aproape unei jumătăți din Bătrânul Continent. A fost în permanență preocupat de problema susținerii acțiunilor Ligii Anti-Yalta, în calitate de semantar la creerea acesteia. In urma apelului pe care l-a adresat participanților la cea de a 65-a aniversare a alipirii Basarabiei la Patria-Mamă, de a adera la programul Ligii Anti-Yalta, emoționat fiind până la lacrimi, cei prezenți în sală, au răpuns cu aplauze frenetice, ridicându-se în picioare.

L-am re'întâlnit la Köln, în anul 1984, tot cu ocazia aniversării alipirii Basarabiei la Patria-Mamă, când s'a manifestat din nou în problemele Ligii recent înființate, relevând faptul că s'a întreprins o acțiune la lămurire a opiniei publice internaționale, în legătură cu scopul ce-și propune să realizeze acest organism. Si de data aceasta, aprobarea celor expuse de el, participanților la festivitate, a fost marcată de puternice aplauze.

Intr'una din pauzele programului desfășurat cu acest prilej, Georgel Demetrescu m'a invitat să facem o plimbare prin oraș, și anume, să vizităm Catedrala, Domul. Nu era nici pentru Dânsul, nici pentru mine, prima dată când vizitam acest lăcaș, dar din pornire lăuntrică, și-a îndreptat pașii spre întrarea acestei citadele a Creștinismului, pentru a se închina.

L-am felicitat în fiecare an cu prilejul sărbătoririi Nașterii Domnului. Anul trecut am primit răspuns, ultimul răspuns, la felicitarea pe care i-o adresasem de Sărbători, exprimându-și dorința de eliberare a Neamului românesc subjugat, pe care l-a iubit și servit cu devotament și conștiință patriotică.

In cadrul manifestației anuale dela Köln, care a avut loc la 23 Martie 1985, prezența lui Georgel Demetrescu nu a mai fost

semnalată în sală, golul lăsat de el în rândurile compatrioţilor, fiind înlocuit prin solicitarea Doctorului Victor Malcoci, adresată celor prezenţi, de a se ţine un minut de reculegere.

Ioan Boacă
27 Martie 1985

INITIATORUL LIGII ANTI-YALTA

A 27 Martie 1982 la Köln, cu ocazia Adunării comemorative pentru unirea Basarabiei, George Demetrescu, adresându-se participanţilor a spus:

"Causa causarum a tuturor nenorocirilor care s'au abătut asupra vechiului Continent şi a nesiguranţei ce domneşte în Europa de aproape 40 de ani, o reprezintă Acordurile de la Yalta şi Teheran". Şi în continuare: "Cu gândul la năpăstuita noastră ţară şi la celelalte ţări supuse aceluiaş calvar, propunem astăzi 27 Martie 1982, când pomenim scumpa noastră Basarabie, din nou răpită de cotropitori, aceiaşi ca acum 200 de ani, crearea unei organizaţii din care să facă parte asociaţiile Românilor din Exil, reprezentanţi ai celorlalte naţiuni subjugate din Răsăritul Europei şi oamenii de bine din Lumea Liberă, care să inceapă lupta pentru abolirea acordurilor de la Yalta şi Teheran. Propun ca aceată asociaţie să se numească "LIGA ANTI–YALTA".

Din acea primăvară a anului 1982 ne-am frământat, ne-am lovit de greutăţi organizatorice de neînţeles din partea autorităţilor locale, nu ne-am dat bătuţi şi, după ce am îndeplinit formalităţi complicate, am reusit să înfiinţăm LIGA ANTI-YALTA, atât de dorită de iniţiatorul ei: GEORGE DEMETRESCU.

De câte ori mă intâlneam cu el, prin diferitele oraşe ale amarnicului nostru Exil, se interesa de activitatea noastră, ne încuraja in lupta noastră, ca rătăcirea "Marilor" din 1945 să ia sfârsit.

Iar atunci când am primit o scrisoare de încurajare şi aprobare de la senatorul Statelor Unite Tom Corcoran, care a întrodus în Congres o intâmpinare contra Acordurilor de la Yalta, George Demetrescu s'a bucurat cu noi şi personal a scris Preşedintei Marei Britanii Margareth Thacher in această privinţă, la care a primit un răspuns foarte detailat.

In toamna anului trecut, Comitetul de conducere al Ligei noastre l-a proclamat pe George Demetrescu Preşedinte de onoare al Ligei Anti-Yalta. Şi, la începutul lunei Decembrie 1984, cu câteva săptămani înainte de a pleca pentru totdeauna dintre noi, George Demetrescu mi-a trimis o scrisoare de mulţumire în care, modest ca totdeauna, scria: "Nu ştiu cât merit această deosebită onoare ce-mi faceţi, dar ştiu că voiu face tot ce îmi stă in putinţă pentru a vă ajuta in nobila şi româneasca Dvoastre activitate". Şi încheia: "Sărbători fericite şi numai bine pentru scumpa noastră Ţară!"

Iar atunci când noi sărbătoream Crăciunul şi Anul Nou-George Demetrescu era într'o o altă lume, mai bună şi mai dreaptă!...

Dr. Victor MALCOCI
Preşedintele Ligei Anti-Yalta

"Liga Anti-Ialta" organizează la Köln între 18 si 19 Mai 1985 un simpozion cu tema: "Dreptul la autodeterminare în lumina declaratiilor dela Yalta. Perspective Posibilitàti. Urmări". Adeziuni si informatii dela: Nicolae Paul, Adersstr. 45. Düsseldorf. Cheltuielile de deplasare, masa si hotelul cad in sarcina participantilor.

Dr. Victor MALCOCI
Preşedinte
Dr. Paul SINESCU
Vicepresedinte

ADIOS A JORGE

Querido amigo y Camarada:

UCHOS son los años que nos hemos conocido y vivido.

Tú, por tu condición de extranjero, Rumano, no quisiste nunca aceptar la nacionalidad española, pues no serías buen Rumano, si renunciabas a tu propia nacionalidad, con esto no quiero decir que otros que lo hayan hecho sean traidores a su *Patria.*

Tú llegaste a España en 1950, dejando atrás Tu Patria, familia, amigos y todo lo que tenías, pero al llegar aquí no habías dejado todo, traías en tu corazón a Cristo Dios Vivo que os dió la fuerza para continuar esa lucha por la que tantos hombres y mujeres murieron, y sobre todo miembros de la Guardia de Hierro.

La vida es una inacabable tejido de desgarrones. Conforme los días pasan, el vacio se va haciendo mayor entorno nuestro. En cada esquina, en cada atardecer vamos dejando girones del alma. Con hitos luctuosos vamos señalando las pérdidas que sufrimos: el año en que murió mi madre, el otro en que se alejó mi padre, ese en el que me quedé sin el mejor amigo, aquel en el que emprendió su viaje sin retorno tal o cual persona.

Como las hojas en otoño se va desprendiendo cada minuto algo de nosotros mismos, para sumirse en las negruras del misterio. Y desnudos como nacimos nos encontrará un día la *Muerte* que nos llevará más allá de las sombras.

Y sin embargo no podemos acostumbrarnos a este continuo desangre. Cada vez que nos visita la *Muerte* para arrebatarnos a alguien que queremos, como por ejemplo a *Tí*, nos sentimos sorprendidos, desconcertados, profundamente amargos. Y es que aunque estemos hechos para *morir*, por más que se ha dicho mucho que comenzamos a morir desde el día que nacemos, porque "Nuestras vidas son rios que van a dar a la mar, que es el morir", no osbstante todo ello, algo de nosotros mismos grita un ansia avasalladora de vida, de vida *eterna*, porque "Atravesamos este sueño de la vida tocados de la locura de vivir por los siglos de los siglos" como diría D. Miguel de Unamuno.

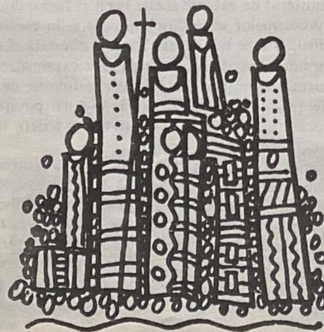
Y es que aunque la carne nuestra deba necesariamente perecer, el espíritu que nos anima y da sentido y transcendencia a nuestras vidas breves, no puede morir.

Cada uno de nosotros somos una indestructible amalgama de alma y cuerpo, de vida y *muerte* y a la luz de la *muerte* es como hay que mirar la vida.

Recordad Camaradas de la Guardia de Hierro que el cuerpo solo es el vehículo del alma.

Hace muchos años conocí a un hombre que se llamó Jorge Demetrescu y por el que hoy celebramos su funeral, a través de él supe de la Guardia de Hierro, del Capitán Codreanu, de Ion Mota, Vasile Marín y de tantos camaradas muertos en defensa del Cristianismo y de su Patria, que Dios los tenga en su gloria.

Miguel LEIVA
Falangista

NU MAI INTELEG LUMEA ACTUALA?

de Radu Budisteanu

OATE nu mai înţeleg eu lumea actuală, sau, poate, o'nţeleg prea bine.

Judecaţi:

La un banchet oferit la Elysée preşedintelui Republicei Federale Germane, preşedintele Franţei a declarat:

"Liberă şi puternică, comunitatea noastră va putea continua cu cealaltă parte a Europei un dialog pe care Franţa îl vrea deschis, plin de conţinut, serios, comprehensiv, benefic, pentru toţi".

D. Mitterrand este un om de partid, un om de stânga, reprezentant al coaliţiei socialisto-comuniste în colaborare până recent la guvern. Preşedintele Republicei Federale Germane nu este un om de stânga. Dar în discuţie nu e calitatea politică o oamenilor trecători, ci "comunitatea noastră" (comunitatea franco-germană) în relaţiile sale cu "cealaltă parte" (comunitatea comunistă) a Europei. Aceste relaţii implică un dialog, întrunind ca un deziderat al Franţei, o serie de calităţi pozitive, mai sus enumerate.

Cine cunoaşte Franţa înţelege pe un om politic francez, chiar de stânga avansată, enumerând aceste calităţi care sunt trăsăturile constitutive ale poporului francez.

Nedumerirea se produce când cititorul cunoaşte real, nu numai teoretic, ci practiç şi "cealaltă parte" pe care o evocă d. Mitterrand, adică Statele comuniste fals reprezentative din Europa de Est, supuse Moscovei.

In concepţia preşedintelui actual al Franţei, naţiunile din Estul Europei nu trebue ajutate să-şi recapete o formă politică autentică de reprezentare, ci uzurpatorii conducerii de Stat, produşi ai Yaltei şi Helsinki-ului, urmează să fie ratificaţi printr'un dialog, nu numai impus de "necesitatile pieţii de desfacere", ci un dialog de esenţă politică, deci confirmativ al Estului comunist din partea Occidentului european. Prin urmare, nu anularea Yaltei şi consecinţelor ei, ci ratificarea si perpetuarea acestora.

Preşedintele Frantei e consecvent cu Franţa contemporană Yaltei, care n'a participat la Yalta, dar a fost invitată de către Stalin, Roosevelt şi Churchill, –cei "Trei Mari"–, să adere la Yalta, (Franţa şi China lui Ciang-Kai-Shek), ceeace s'a făcut, Franţa ocupând pe cale de consecinţă, a 4-a zonă din Germania, creată pentru ea, unde se află şi astăzi.

Contradicţia apare, producând imposibilitatea de a trage o concluzie valabilă, politica având şi ea, ca şi logica, regulile ei imuabile, in afara cărora raţionamentul ca şi acţiunea devin haotice. Contradicţia apare în raport cu trecutul apropiat al Franţei când tot d. Mitterrand, având aceeaşi calitate ca şi astăzi proclama: Il faut sortir de Yalta".

"Sortir de Yalta"; - "Poursuiver un dialogue avec l'autre partie de l'Europe" care e tocmai sinteza sclavagistă a Yaltei, pe care, pardoxal, o atestă Europa şi o recuză America, domnii Reagan şi Bush fiind categoric în acest sens.

Dialog cu Statele comuniste? Ce este această candoare?

Ce e dialogul? Preambulul unei convenţii. Lumea modernă ştie de la Romani că orice convenţie, pentru a fi operantă, –şi în Drept şi în politică–, se inchee bona fide. Nu există contract între particulari, lipsit de acest element. Nu există convenţie sau tratat pe plan internaţional, încheiat mala fide, cu excepţia Yaltei.

Cine poate prezuma buna credinţă la Statele comuniste?

Fiecare individ, ca şi fiecare colectivitate umană, posedă o trăsătură esnţială, definitorie, cu caracter moral, procedând în genere din morala creştină.

Statele comuniste sunt atee si amorale. Singurul cuvânt le ele, e de a nu avea cuvânt.

"Foy de gentilhomme", ziceau Francezii altor timpuri. De pe vremea pe care o evoca Maurras, exact în acest sens: "Franţa e opera a 40 de regi care în 2000 de ani au creat-o".

Rege, da. Nu ca descendenţă goală de conţinut, ci ca un summum de însuşiri.

"Rege el însuşi al poeziei"... Vă amintiţi ce scria Maiorescu despre Eminescu?

In acest sens, conversaţiile între State sunt înţelegeri între Regi.

D. Mitterrand şi Statele comuniste ale Europei! Nu vă năpădeşte un sentiment de milă?

– – –

De pe tronul său kremlinian, noul Stalin aruncă imprecaţiunile sale Washingtonului:

"Statele-Unite şi aliaţii lor urmăresc obiectivul delirant de a ajunge la supremaţia militară asupra Statelor socialiste. Nu-l vom tolera".

Dialogul d-lui Cernenko, direct prin bomba atomică!

Să ne răzimăm de arborele înţelepciunii şi să'ncercăm să 'nţelegem altceva decât moartea plutind în văzduhul acestui secol de pierzanie.

Nu confrunt textul ce precede cu acesta. Las pe cititor s'o facă.

Puneţi pe o coloană "dialogul" d-lui Mitterrand; pe alta, "obiectivul delirant" al d-lui Cernenko. De ce "obiectivul delirant" al Statelor Unite? Pentrucă Statele-Unite vor supremaţia militară asupra Statelor socialiste. Şi, circumstanţă agravantă pe care d. Cernenko n'o relevă: Statele-Unite vor să obţină această supremaţie tocmai în timpul când d. Mitterrand, cred, perfid, încearcă să le distragă atenţia prin lansarea "dialogului" său.

Dacă Statele socialiste au, sub eficienta dirijare a d-lui Cernenko, supremaţia militară a lumii când stă gata la dialogul distrugerii universale bomba atomică, ce sens mai poate avea alonul "dialog" politic al d-lui Mitterrand, cristalizat pe fundul unei cupe de şampanie proletară in aurul Elysée –ului şi al Versailles–ului lui Ludovic al XIV?

E drept că "dialogul" propus ar fi să fie între Occident şi Statele socialiste, în vreme ce supremaţia militară e a Statelor socialiste cu Moscova. Deci, două planuri diferite şi violent contradictorii. Şi încă un non-sens: Occidentul care se pregăteşte de "dialog" cu Statele socialiste, implicit cu Moscova, e în NATO sau pe lângă NATO, cu Statele-Unite.

Ne găsim din nou în cleştele logicii:

Sau dialogăm noi, Occidentul în bune relaţii cu Statele-Unite ale Americii, cu Statele socialiste ale Europei, satelite ale Moscovei;

Sau Statele socialiste ale Europei, satelite ale Moscovei, nu vor tolera "obiectivul delirant" al Statelor Unite tinzând să le priveze pe celelalte de supremaţia militară a lumii?

Occidentul îmi apare ca un naiv, dacă e sincer. Căci, în vreme ce "cealaltă parte a Europei" nu va tolera să fie privată de supremaţia militară a lumii, preşedintele Franţei îşi ingâna "dialogul" în digestia unui banchet.

Poate nu mai înţeleg eu lumea actuală, sau, poate, o'nţeleg prea bine.

MAJADAHONDA 13 IANUARIE 1985

ANIVERSARIO

Mota y Marín, presentes en Majadahonda...

En el recuerdo de la Rumanía ocupada

ESTE año lucía el sol en Majadahonda, el sábado día 12 de enero, mientras un avión dejaba su zumbido sobre el monumento a los legionarios rumanos. Allí estaban, como todos los años, esos hombres del exilio que siguen, impasibles, peinando sus canas sobre la altiva cabeza que nunca se ha doblegado ante el comunismo: Igual que Mota y Marín, aquellos dos jóvenes que dejaron su vida allí mismo, en otra fría mañana de un 13 de enero de 1937, mirando ya a un Madrid que se resistía, pero que al final fue liberado tras el sacrificio de tantas vidas.

Este año se notaba la ausencia de Jorge Demetrescu, con su enorme figura de gigante indomable y su ancha sonrisa, brazos desplegados en cruz para recibir a sus amigos españoles.

Eran, sí, los rumanos y los españoles de la comunidad hispano-rumana en ese acto de recuerdo entrañable depositando flores sobre el mismo lugar que recuerda el sacrificio de aquellas dos vidas que no eran extranjeras, porque **«Dios —decían ellos— es el mismo en España que en Rumanía».**

Coronas de flores portadas por los amigos de siempre, y este año, muy especialmente, por Radu Budisteanu, un hombre que fue ministro de Justicia en Rumanía con el mariscal Antonescu y que después sufriría casi veinte años de prisión en las mazmorras del comunismo. De ahí, seguramente, estas hermosísimas palabras pronunciadas ante la cruz de piedra en rumano primero y en francés después, traducidas allí mismo, que conllevan todo el caudal de ideales y de fe que pueden alumbrar en un ser. Budisteanu habló así:

«A tí, Ion Mota, hoy, en este aniversario del 13 de enero de 1937, día en que tu alma se acercó al umbral de la Gran Cruz pidiendo un lugar próximo a nuestro Señor Jesucristo, uno de tus compañeros de estudios de los años juveniles, y el último, se acerca con sus pasos terrenales por el camino de la Cruz de la eternidad, en la cual tú mismo, Mota, junto a Marín, te transformaste en fuente de esperanza y de oración para los que saben rezar por los siglos de los siglos.

Te recuerdo adolescente, sentado en una de las aulas del colegio Santo Sava, con tu alta frente tras la cual se forjaban pensamientos sobre tu Patria rumana.

Eras cauteloso y taciturno, respetuoso y cortés —una muestra de inteligencia, sensibilidad y carácter— ejemplo de principio de vida para tus compañeros que no podían adivinar las luces del más allá que coronaban tus sienes.

Con tu seriedad llegaste a las misteriosas puertas de la vida; en tempestades las abriste y entre relámpagos celestiales dejaste caer sobre el mundo el sublime ejemplo.

Te he querido no sólo como a un compañero, sino como al que vivía su destino como parte íntegra del destino de su pueblo.

Eramos jóvenes cuando caíste en la lucha; tu muerte hizo pesar sobre nuestros hombros, con las dimensiones de una vida entera, la responsabilidad espiritual y nacional que tú nos dejaste.

No hemos vivido como hijos de una tierra cualquiera

Llevábamos en nuestra mente y corazones la imagen de nuestra Patria y en nuestras venas corría la sangre de los gloriosos antepasados, que vosotros derramasteis, gota a gota, al lado de los españoles, aquí, en Majadahonda, defendiendo la fe en nuestro Señor y la civilización cristiana del mundo.

Por todo lo que hemos sufrido, ¿no podríamos ser dignos también nosotros, vuestros camaradas, de llevar grabados sobre la frente los estigmas de la purificación, caminando hacia el Gólgota para alzar y cambiar el sentido humano de nuestra vida en la eternidad de la Vida Divina?

Si esto no es así, ¿por qué hiciste tú, Mota, el sacrificio supremo?

¿Por qué rompiste voluntariamente los lazos naturales del mundo al abandonarlo? ¿Para llegar a ser nosotros, los rumanos, sólo extranjeros entre extranjeros? ¿Para no desear conocernos los unos a los otros? ¿Para que nuestra Patria, hoy ocupada, esté dividida mañana según nuestros intereses personales o de clan? ¿Para olvidar que el exilio nos convirtió en hijos de una Rumania que espera de nosotros su elevación a cumbres de gloria y no el desentendimiento de unos hombres acosados por ambiciones y penas, degradados por sus propias disputas que eliminan a los mártires pisoteando sus sacrificios?

Que tu espíritu nos dé nuevamente la fuerza del sacrificio, la cumbre sublime del ideal, la áspera capacidad de cumplir con nuestro deber diario y la concordia, sin la cual todo alrededor nuestro será sólo ruinas.

Haz que en nuestras venas corra la savia de la Divina Gracia.

Tú fuiste un sucesor pero también un precursor.

Ayúdanos a ser, en la oscuridad de hoy, portadores de luz.

A Vasile Marín

Y a tí, Vasile Marín, que no estuviste con nosotros en el comienzo de tu evolución espiritual, pero llegaste más lejos que nosotros en tu desarrollo final. No fue casualidad el que abandonases nuestra pasajera vida junto a Mota. Os separaba lo provisional del comienzo pero os unió la suerte definitiva del destino, a la cual no pueden acudir más que aquellos que creen y luchan; y vosotros confiasteis en el Todopoderoso, del que todo procede: tanto el hombre que sabe ver, como el sol que ciega con sus rayos a los que no intentan ver, así como los elevados a las alturas de la Verdad que son solamente los que, a pesar de las tentaciones de la Vida, ofrecen a su pueblo todos sus pensamientos.

Para los que vendrán después de nosotros has dejado el recuerdo de tu espíritu inquieto, a veces implacable, de la fuerza de tu juventud en lucha con la cizaña.

Hemos sido muchos, la nación entera.

Hubo tiempos en que la cizaña invadió los trigales. Fuera quedamos pocos. Muchos de los mejores están ya con vosotros, con el Capitán, con todos aquellos que irán a vuestro lado, con los que nos seguirán, con aquellos que sufren, se arrodillan y rezan delante de los iconos, llenos de esperanza y de fe en la victoria del Bien sobre el Mal.

¿Qué dirá la nación que está esperando que se cumpla vuestra profecía?

Es difícil adivinarlo. Sólo el Señor lo puede saber, porque sólo El nos conoce. El, que en este mismo lugar recibió el sacrificio de Mota y Marín, el sacrificio de su pueblo rumano.

Señoras y señores: He evocado la personalidad de mis camaradas del movimiento espiritual y social de la Legión de San Miguel Arcángel, que voluntariamente sacrificaron sus vidas por Nuestro Señor Jesucristo, que les llamó a su lado aquí, en tierra española.

Esta evocación fue escrita en rumano antiguo, con expresiones arcaicas, pero expresando sentimientos vivos e ideas contemporáneas, como todo lo que es ▶

● Estremecedor alegato de Radu Budisteanu, exministro de Justicia con el mariscal Antonescu y diecinueve años preso en las cárceles comunistas.

● «Por todo lo que hemos sufrido, ¿no podríamos llevar nosotros, vuestros camaradas, grabados sobre la frente los estigmas de la purificación?»

Radu Budisteanu habla con la voz de la persecución y del exilio, ante la cruz de Majadadonda.

ANIVERSARIO

Radu Budisteanu y Blas Piñar portan una corona de flores para depositarla ante la cruz berroqueña que recuerda el lugar donde murieron los legionarios rumanos.

propio del espíritu de cualquier nación digna de su nombre.

Decidme «rumano» y yo os contestaré «Trajano»; si pronunciais «España» la Historia nos contestará «Latinidad», y, además, el tiempo añadirá: Cima de la Cultura, expansión terrestre, universalidad del espíritu humano, de la grandeza de la raza.

Para Rumanía Chronos hablará así: «Este país fue el que frenó sobre su territorio las continuas avalanchas de los bárbaros invasores». Y es que las catedrales góticas fueron levantadas por sangre rumana. Si los hombres olvidan, Dios es memoria y justicia. Por eso nosotros no seremos nunca abandonados por El y venceremos debajo de la opresión.

Las víctimas de Majadahonda son la prueba. Ellos fueron los elegidos de la Luz Terrestre. La victoria de la evocación es la evocación de la victoria.

Compañeros de la inmortalidad cristiana: por la gesta de nuestros camaradas Mota y Marín y de los poscritos de nuestra patria, para volver a encontrarla, venimos a orar cada año aquí, en Majadahonda, andando por el camino de la Cruz —eterno sufrimiento— soportándola sobre nuestros hombros en la oscuridad de tantas prisiones y deslumbrados por la Resurrección. Nuestros presos nos llevan a la trascendencia que nos da la dignidad de vivir.»

INTERVENCION DE BLAS PIÑAR

Y tras estas palabras, pronunciadas entre un silencio que impresionaba, Blas Piñar, presidente de CESPE, con fuerte voz y también ante la cruz berroqueña, mirando hacia Navacerrada, dijo estas otras palabras:

«Majada, en lengua de Castilla, es el lugar donde al anochecer se refugian y guarecen los pastores. A partir de aquél 13 de enero de 1937, al menos aquí, majada es el lugar en el que los pastores, convertidos en soldados, primero, y en héroes, más tarde, luchan en defensa de su patrimonio espiritual; un patrimonio espiritual que en este caso simbolizan: la cruz que nos preside y ante la cual hemos rezado y depositado las coronas de flores; las banderas de dos patrias nacidas a la Historia con el alma de la civilización surgida del Evangelio; y el arco conmemorativo de la Victoria, de una Victoria ciertamente pisoteada, escupida, ultrajada, entregada, traicionada, pero Victoria al fin.

Recordamos hoy, con la fidelidad y emoción de siempre, a dos camaradas inolvidables, Ion Mota y Vasile Marín, que desde la lejana Rumanía vinieron voluntarios a España, para compartir con nuestros soldados el honor de la defensa de ese patrimonio espiritual común. Al recordarlos con las palabras, la memoria y las oraciones, recordamos también al capitán, Cornelio Zelea Codreanu, que los embanderó ideológicamente para la lucha, y a Jorge Demetrescu, presidente de vuestra comunidad en España, que falleció, como tantos, en el destierro, por haberse negado a doblar la rodilla ante los ídolos.

Que ellos nos iluminen y nos ayuden para que Rumanía recupere su libertad y España recobre su Victoria».

Y ya, tras este recuerdo, y después de haberse rezado dos responsos en rumano y español —el primero según el rito católico oriental— se cantaron los himnos de la Legión de San Miguel Arcángel y el «Cara al Sol».

Luego todos se despidieron. Las flores brillaban ante el pie de la cruz con los colores de Rumanía y de España. ■

● «... el exilio nos convirtió en hijos de una Rumanía que espera de nosotros su elevación a cumbres de gloria.»

● «Con vuestra seriedad llegásteis, Mota y Marín, a las misteriosas puertas de la vida; en tempestades las abrísteis y entre relámpagos celestiales dejásteis caer sobre el mundo el sublime ejemplo.»

● Habló también Blas Piñar, quien antes había depositado una corona de flores ante la cruz de los legionarios rumanos.

Murió Jorge Demetrescu

Se fue la voz del exilio rumano en España

GEORGE Demetrescu ha muerto. Era como el gran alma de los cumpleaños commemoraciones de los rumanos exiliados en España. Nos acordamos de un día en su casa de la colonia de Iturbe, en Madrid, cuando nos hablaba de esta manera con su amplia faz sonrosada por los vientos de Europa: **«Los rumanos que no han sido comunistas se fueron a Norteamérica en unos casos, en especial los que ejercían trabajos en fábricas, o los artesanos; los técnicos, ingenieros, médicos, arquitectos, se fueron a Brasil; nosotros, los que nos entregamos al pensamiento y a mantener vivo el espíritu de la Rumanía perseguida, esos nos vinimos a España».**

Tenía 76 años y una complexión tan grande como los hombres de su tierra. En ese castellano eternamente jovial, arrastrando suavemente las erres, le veíamos en las grandes celebraciones con Radu Ghenea, otro desaparecido, y con Horia Sima, y con tantos otros rumanos, siempre junto a sus amigos españoles, en especial Blas Piñar y los que estamos en esta Redacción. No faltaba a ninguna cita, se entregaba a la amistad y llegabas a ser como algo suyo, en ese idioma universal de combatiente cristiano que paseaba su enorme humanidad como otro legionario más de su tierra latina, que él nunca perdió la esperanza de recuperar para la Fe y la Cristiandad.

Había nacido en Buzau Romania de una familia de ferroviarios. Fue un dirigente de la legión de Cornelio Zelea Codreanu dotado de extraordinarias actitudes intelectuales. Llegó a ser director general de Asuntos Comerciales con el exterior del Ministerio de Comercio de su país. Se convirtió, con la llegada de los comunistas a su patria, entre 1945-49, en un cabecilla de la resistencia contra el invasor, y se exilió a España en 1950, cuando los soviéticos lo arrasaron todo.

Fundó en Madrid la Comunidad de Rumanos Exiliados, y mantuvo siempre alerta al mundo, desde la capital de España, sobre una Rumanía que no está dispuesta a deponer su actitud. Su voz se oyó en los grandes congresos internacionales en solicitud de los derechos del pueblo rumano. En Luxemburgo, en 1983, fue aceptada por unanimidad su propuesta de abolir los tratados que sometieron a Rumanía a la esclavitud tras las reuniones de Teherán, de Yalta y de Postdam, acabando hasta hoy con su libertad sacrosanta. En Colonia, el pasado año, fundaba la Liga Anti-Yalta, culminación de una vida al servicio del reconocimiento universal de una nación, la de Trajano, que no se resiste a entregarse definitivamente al poder del extranjero.

Y en cualquier parte, en medio de la refriega, estaba Jorge Demetrescu para mostrarnos un trozo de tierra libre en medio de la enorme prisión de las **naciones Gulag.**

Descanse en paz Jorge, mirando al Mediterráneo y con los ojos clavados en esos Cárpatos que todavía nos elevan hacia la esperanza. ■

● Había fundado en Madrid la Comunidad Rumana de Exiliados.

MAJADAHONDA 1985

A 48-a comemorare a morții eroilor români Ion Moța și Vasile Marin, căzuți în răsboiul civil spaniol pe frontul național din Majadahonda, s'a celebrat și în acest an de către Asociația Hispano-Română Amigos de Majadahonda cu ceremonialul obicinuit: parastas la biserica din sat, urmat de pelerinaj la locul jertfei, unde s'a evocat personalitatea lor și transcendența jertfei în apărarea Europei.

O dimineața însorită, în care peste 50 de delegați și membrii ai centrelor legionare din exil-Franța, Germania Federală, Suedia, Austria, USA și înca 130 de prieteni spanioli, germani, italieni și francezi și-au dat întâlnire pe platoul monumentului ce străjuește modesta cruce de granit, care marchează din 1948 locul cuibului de mitralieră în care i-a secerat șrapnelul roșiilor.

Prezența noastră acolo era, odată mai mult, prinosul de recunoștință pentru lecția de creștinism, patriotism, europeism și sacrificiu, lăsată exemplu du urmat generațiilor care le-au succedat și celor viitoare în lupta cu forțele marxisto-leniniste, forțele diavolului.

Sacrificiul lor voluntar, devenit dealungul anilor mitul Majadahondei, transformă comemorarea morții lor într'o închinare a Europei conștiente de primejdia comunismului, la picioarele acelei modeste cruci, simbol al luptei pentru creștinism și libertate, ca o recunoaștere și adeziune la adevărurile testate de ei, o comuniune cu idealurile pentru care și-au vărsat generos sângele.

Trăim într'adevăr, àșa cum magistral l'a definit maestru Dr. Radu Budișteanu", secolul luminilor stinse".

Infiltrarea comunistă prin toate mijloacele de comunicare, presa radio, televiziune și diabolica desinformare pusă la cale de propagatorii lui plătiți sau inconștienți, a transformat Europa Occidentală într'o pradă sigură, injectată cu droga cea mai puternică, resemnarea.

Aceasta o va conduce la auto-distrugere, afară numai dacă printr'un ultim și miraculos efort al tuturor celor ce credem în adevărurile prepovăduite de Mântuitor, ne unim forțele pentru a o trezi din letargie si a o transforma în cea de a treia forță, superioară celorlalte prin virtuțile ei ancestrale creatoare a civilizației creștine.

Majadahonda este Meca spiritualității creștine, bazată pe dragoste și sacrificiu, dragoste de aproape, dragoste recunoscatoare față de Mântuitor, pentru Invățătura Lui, pentru jertfa Lui pe Cruce întru salvarea sufletului creației lui Dumnezeu, OMUL.

Când te întorci din pelerinajul la Majadahonda, ești altul.

O reînviorare sufletească și fizică care-ți refortifică puterea de rezistență contra Răului și-ți dă încrederea deplină in victoria finală a Binelui, este răsplata efortului. Nu lipsiti a-l face.

Traian Popescu

Rugăciunile pentru pomenirea sufletelor lor au fost rostite de cantorul Ion Bozosan și de preotul catolic confesor al grupării spaniole –Forța Nouă-condusă de Dl. Blas Piñar.

A vorbit din partea legionarilor camaradul Dr. Radu Budișteanu, marcantă personalitate juridică a României de altădatà, neobosit apărător al legionarilor in toate preigoanele guvernamentale-1933-1938-1941-1942, plătind cu 18 ani de temniță, zelul de a scoate în evidență nevinovăția lor și nedreptatea ce li se făcea.

Prezentarea Domniei Sale și traducerea textului mesagiului vorbitorului a fost făcută în limba spaniolă de Dl. Traian Popescu.

In continuare reproducem în românește textul cuvântariilor Dlor Radu Budisteanu și Blas Piñar:

ÎN ziua aniversară în care sufletul tău, cerându-și pe praguri de lumină, locul cât mai aproape așezat de Isus, l-a avut, -cu pași încă pământeni unul din colegii tai din anii primei tinereți, și ultimul, vine acum sa se apropie, mergand și el pe calea Crucii, de nemurirea în care însuți te-ai prefăcul în nădejde și rugă pentru cei ce știu să se roage in veac, tu, Mota, alături de Marin.

Te văd pe băncile de la Sântul Sava, adolescent cu fruntea inaltă sub care se plămădeau gândurile pentru Țară.

Rezervat și tăcut, respectuos și atent, -imbinare de inteligență, de sensibilitate și caracter, -pildă de început de viață colegilor fără de flăcarile de Dincolo aprinse la tâmple, ca tine. Și tot așa când ne-am așezat împreună copii pe banca primelor buchii.

In seriozitate ai atins zăvoarele vieții; in furtuni le-ai tras; în străfulgerări celeste le-ai lăsat sa cadă din mână.

Te-am iubit nu ca pe un coleg: ca pe cel ce-și trăește destinul, parte a neamului său.

Eram tineri când ai căzut. Cât o viața s'a așezat pe umerii noștri povara răpunderii spirituale și de Neam ce ne-ai lăsat.

Noi n'am trăit ca fii ai unui colț de pământ: am purtat in noi imaginea Țării și sângele strâbunilor din care s'a scurs picătură cu picătura aici.

Prin cele și de noi îndurate, putem fi noi, foști tăi colegi, demni de a purta pe frunte stigmatele purificării, călcând aievea și înățând spre Golgotha rostul vieții noastre omenești, eternitatea celei divine.

Pentru ce ai făcut tu, Mota, sacrificiul suprem?

Pentru ce ți-ai desfăcut, voluntar, cele mai firești legături de lumea celor rămași?

Pentru a fi noi, Românii, streini între streini?

Pentru a nu voi să ne mai cunoaștem între noi?

Pentruca Țara, azi ocupată, să fie maine Țara imparțită după interesele noastre personale sau de clan?

Pentru a uita în Exil, că suntem prin destin fiii unei Românii care așteaptă de la noi așezarea pe praguri de glorie, nu sfada nimicniciei de oameni hărțuiți de ambiții și nevoi, înjosiți de propria lor harță, inlaturând martirii și șchiopătând pe jertfe?

Dă-ne din duhul tău puterea sacrificiului, înălțimea idealului, aspra împlinire a datoriei zilnice, concordia fără de care în jurune va fi numai destrămare. Fă sè pulseze în vinile noastre seva Grației Divine.

Ai fost un urmaș, dar un, premergâtor.

Ajută-ne să fim, peste bezne, lampadoforii.

Tu, Vasile Marin, n'ai fost cu noi în devenirea ta, dar ai fost peste noi în desăvârșirea ta. Nu întâmplător ai părâsit viața noastră provizorie alături de Moța. Vă despărțeau provizoratele începutului și v'a unit soarta definitivului, la care nu pot avea acces decât cei ce cred și cei ce luptă și voi ați crezut în cel de la care totul purcede, și omul care încearcă să vadă, și soarele care orbește pe cei mărunți după cum ridică pe treptele Adevărului pe cei cu cugetul dăruit Neamului lor în aspra frână de viață.

In amintirea din care trăesc cei ce vin după noi al lăsat vioiciunea spiritului tău, ades necruțător, expansiunea tinereții plivind neghina, inițiativa cu rod. Și ai dovedit apoi scuturarea de imperfecțiunea efemerului uman, pentru termenii imprescriptibili ai judecăților divine.

Am fost mulți, am fost Țara. Iarba fiarelor, pentru un timp, a ros holdele. Printre streini se văd puțini. Mulți din cei buni sunt cu voi, cu Căpitanul, el Cale peste căile vieții, cu cei ce vor mai veni lângă voi, cu cei ce ne vor urma nouă, cu obidiții, cu cei ce cad în genunchi la icoane, se roagă, si speră și oricare le-ar fi oprelìștea, birue.

Și ce va zice Țara care așteaptă, când va răsuna împlinirea pe care ați prefigurat-o voi? Despre aceasta avem datoria, cei purtați încă de pământ, -lăsându-i pe cei fără rost cu rostirile lor nerostite, -să fim pe deplin conștienți, îndreptând întocmirile strâmbe. Grea misiune!-

Dar ce ne e greu, nouă, Cerule, spune Tu care ne cunoști?

Spune-o aici, unde-ai primit jertfa lui Moța și Marin!

* * *

Je viens d'évoquer, Messieurs, la personnalité de mes camarades de Mouvement spirituel et social qui son volontairement tombés sur la terre espagnole, donnat leur vie pour le Christ qui les appelait ici.

Cette évocation a été écrite en roumain, riche langue et vieille, à nuances appartenent aux siécles révolus et exprimant des sentiments perennes aussi bien que des idées contemporaines, comme tout ce qui est caractéristique à l'esprit intérieur de toute nation digne de ce nom.

Dites-moi "Roumain" et je vous répondrai: Trajano. Que je prononce "Espagne" et les effluves de l'histoire me répondront: "Latinité". A son tour le Temps ajoutera: cîme de la culture, de l'expansion terrestre de l'esprit humain, de la grandeur de la race. Et pour la Roumanie, Chronos parlera ainsi: "C'est ce pays qui a bloqué sur son territoire envahi les avalanches successives des barbares. Les cathédrales gothiques se sont erigées du sang du peuple roumain. Si les hommes entrent parfois en éclipse, Dieu c'est la mémoire et la justice. C'est pourquoi nous ne seront abandonés par Lui et nous vaincrons même sous l'oppression. Les victimes d'ici en font preuve. Ce sont les élus de la Lumière terrestre".

La victoire de l'évocation c'est l'évocation de la victoire.

Compagnons de l'immortalité chrétienne par nos camarades, et bannis de notre Patrie, pour la retrouver c'est a Majadahonda que nous venons prier chaque anée sur le Chemin de la Croix, eternelle souffrance, portée sur nos fronts lourds de ténèbres à travers d'innombrables prisons, éblouis par la Résurrection, nos pas terrestres nous portant vers le transcendant qui nous rend dignes de vivre.

In continuare, Dl Blas Piñar-Fondatorul Asociației Fuerza Nueva a răspuns cu următoarele cuvinte:

"Majada în limba din Castilla înseamnă locul unde pe înserate păstorii își adăpostesc turmele.

Dela 13 Ianuarie 1937, cel puțin în acest loc –Majadahonda– păstorii convertiți în soldați și apoi în eroi, au luptat să-și apere patrimoniul spiritual. Un patrimoniu spiritual simbolizat în acest caz de crucea care ne prezidează și în fața căreia ne-am rugat și am depus coroane de flori; de drapelele a două Patrii născute din Istorie cu suflet civilizator isvorit din Evanghelie; de arcul comemorativ al Victoriei, al unei Victorii astăzi călcată în picioare, scuipată, ofensată, vândută și trădată- dar totuși Victorie.

Ne amintim astăzi cu lealitatea și emoția de totdeauna, de doi camarazi de neuitat –Ion Moța și Vasile Marin– care din îndepărtata Românie au venit din propria lor voință în Spania, pentru a împărți cu soldații noștrii onoarea apărării acestui patrimoniu comun.

Amintindu-i cu cuvinte și rugăciuni, ne aducem aminte deasemenea de Corneliu Zelea Codreanu –Căpitanul– care i'a înrolat ideologic pentru această luptă și de George Demetrescu, Președintele Comunității voastre din Spania, care ca atâția alții, a murit în exil pentrucă a refuzat să îngenuncheze în fața idolilor.

Ei să ne ilumineze și să ne ajute pentruca România să-și redobândească libertatea și Spania Victoria ei."

S'au cântat imnurile Cara al Sol și Sfântă Tinerețe Legionară.

La orele 2 și jumătate s'a servit în Restaurantul "La Panocha" o masă camaraderească, la care au asistat 70 de persoane, cu aceasta terminându-se programul comemorării.

VIN DE LA CRUCE

Auziți? Vin de la Crucea lui Moța și Marin. De ce n'ați fost și voi?

M'a luat Moța de mână din banca de la Sf. Sava și am pornit: El în pământul sfânt sub Cruce, eu pe pământ, cu păcatele mele, cu greu, lângă Ea.

M'a întrebat de voi, Crucea:

–"Unde sunt cei ce mai sunt?"

–"Sunt, i-am răspuns. Sunt Românii, Exilul nostru tot, în lumea fără de amestec, în lumea fără de sfârșit a suferinții din străbuni".

–"Voi nu mai sunteți numai Legionari. Sunteți ziua de azi, ziua de mâine, ziua de totdeauna a neamurilor neamuri, cași noi".

–"Vă mai aduceți aminte, voi cei în viață, cortegiul din 37, plin de măreția duhului românesc, cu regele tremurând după perdele, de toate câte-au fost pe urmă, de multul sânge închegat pe mâinile lui? Cine să-l uite? E cașicum Casa Albă ar putea uita Yalta".

Ei, cei ce sunt în picioare la Majadanonda, n'au uitat. Nici noi, trecuți prin atâtea n'am uitat și, neuitând, refuzăm să cădem.

Ei au trecut în puritate privind la Neam, noi am rămas pe pământ în păstrare de Neam.

Scoală-te, român americân și vino, cu fratele tău din Canada, din Australia, din Europa, cu fratele tău din partide. La Crucea de la Majadahonda nu sunt partide, sunt Români. Acesta este, descifrat de vremuri, sensul vieții alăturate lui Dumnezeu.

La Crucea de la Majadahonda sunt neamurile adunate, așa a spus-o Blas Piñar.

Români, ieșiți din bisericuțe. Nu sunt altare în grămezi. Altarul României e aici.

Dacă am scris acestea partizan, sunt fiu nedemn al Neamului românesc; dacă nu le-am scris așa, sunt un frate cu mâna întinsă către voi, că mâna nu ne-a dat-o Cel-de-Sus s'o ținem ascunsă, ci ca torță de viață a Țării. Și va fi să ne'nțelegem, înfine, sau, mai departe mâncându-ne între noi să, omorâm România.

Crucea de la Majadahonda e România. Dacă vă îndoiți de ea, zvârliți simbolul și zvârliți jertfa. Dar fără jertfă nu trăește un Neam. Și Neamul, azi, suntem toți laolaltă, noi toți, cu vrere sau nevrând, aici.

Așa e scris și așa am citit eu pe Crucea de la care vin.

Radu Budisteanu
Majadahonda, 12-1-1985

FLORAL CLOCK

"Bine-ai venit, streine, te-aștept de două veacuri
cu Niagara-alături ce plânge pentru voi.
Bine-ai venit din temnițì spre florile'n cerdacuri
crescute'n suflu magic, ferite de strigoi.

In fiecare floare aduce-o ursitoare
bátáile de clopot din dimineți de chin
și n'a fost rugăciune șoptită'n închisoare
neprinsă în cadranul floralului suspin.

Mai stai, mai stai alături de vremea care trece
și jalea Țării tale alin-o lângă noi.
Să nu vezi doar durerea ce neamul îți petrece,
s'auzi și zvon de tulnîc din verdele zăvoi.

In mânăstiri de munte cu aiere țesute
în vremuri voevodale de suflete de crini
paftalele de sânge au fost dureri trecute
și florile crescură pe locuri de ciulini.

Primește'n fapt de sară mireasma mea florală
și prinde sensul vieții din ce-ți aduce ea:
Nu moare cel ce crede în ființa Lui astrală,
în crucea pe Golgotha, în jertfa ce rodea.

Voi ce-ați trăit în beznă, veniți de luați lumină
și'n locul suferintii, tămâe luați și smirnă.

Radu Badisteanu
Niagara Falls, 24-7-84

RELATIILE ROMANO-RUSE
DIN ANUL 1933-1938

N capitolul anterior am arătat cum la începutul lunii Octombrie 1933, Carol a început, printr'un intermediar, negocierile de împăcare cu partidul liberal. Iuliu Maniu nu mai făcea parte din guvern, dar Carol se temea de singurul om integru din partidul național țărănesc. Tratativele au mers foarte repede. Carol cerea un singur lucru lui I.G.Duca, șeful partidului liberal: să nu se amestece în viața lui particulară, cu alte cuvinte, capitolul *nemțoaicei* Elena Lupescu, devenea tabu. Și în schimb îi oferea puterea, visata putere, după care tânjea întreg partidul de 5 ani de zile. Domnul Mihai Fotin Enescu ne-a demonstrat într'un articol de gazetă că partidul liberal nu poate rămâne vreme îndelungată departe de putere, fără teama de a se desintegra.

Aceasta a fost condiția principală a înțelegerii, dar mai era și alta, secundară pentru I.G.Duca: străinătatea, recte Franta, era nemulțumită cu situația politică din Țara românească, anume cu situația Gărzii de Fier. Dar Franța nu era asa de neliniștită cu afirmarea din ce în ce mai impetuoasă a Gărzii de Fier, pe cât era omul ei din Țara noastră, adică Nicolae Titulescu. Acesta cerea lui Carol al II-lea, lichidarea Gărzii de Fier căci, în caz contrar, susținea el, dacă Garda de Fier continuă să crească în acelaș ritm, pozitiile externe ale României, vor fi sdruncinate la Londra și la Paris și *el* nu va putea să-și mai asume nici o responsabilitate asupra frontierelor României, tratatele de pace pe baza carora fusese stabilită România Mare, erau amenințate de Hitler și dacă ele vor fi atacate într'un singur punct, toată construcția stabilită la Versailles, se va prăbuși. Eliminarea Gărzii de Fier, după Titulescu, era necesară pentru apărarea integrității teritoriale a Statului român. –Horia Sima, Historie du mouvement legionnaire, pag. 127. După Titulescu, în 1933, exista numai un pericol de moarte-Hitler–, pe cel comunist îl înlăturase *el*, prin definiția agresorului. La presiunile lui Titulescu, se adăugau și presiunile din Franța ale *Nemților* și cele din Tară ale *Nemțoaicei* Elena Lupescu. Pentru putere, I.G.Duca era gata să facă ori și ce, și și-a luat toate angajamentele cerute și la 7 Noembrie 1933, Vaida Voevod a fost nevoit să-și dea demisia. Se pare totuși că I.G.Duca nu răspundea complet cerințelor care i se făceau și Carol a căutat să se descotorisescă de el. După unii, I.G.Duca, în fond era un om cinstit, și după ce promisese totul, a început să arate unele reticențe. Deaceia numai după două trei luni de la înțelegere, Carol a pus la cale înlăturarea lui I.G. Duca. La audiența la care I.G.Duca fusese chemat de Rege, în ziua de 29 Decembrie, Carol a aranjat lucrurile în așa fel ca să nu se ia măsurile de pază necesare.

Parlamentul național țărănesc a fost disolvat și perioada electorală a început imediat. Duca își luase angajamentul ca să disolve Mișcarea legionară și lucrul în acest sens a început tot ime diat. Ca să disolve Garda de Fier, Duca avea motive și, în Țara românească, ele nu erau greu de gasit. Incidentele au început imediat deși cu Corneliu Zelea Codreanu, nu era așa de ușor. Acesta dăduse ordin legionarilor lui să evite orice provocare și legionarii erau disciplinați și executau ordinele sefului lor. La provocările autorităților, legionarii mergeau până acolo încât nu numai că nu răspundeau, dar la loviturile jandarmilor se aruncau cu fața la pământ și cântau: Cu noi este Dumnezeu. Cu asemenea oameni nu era asa de ușor, dar liberalii și jandarmii recurgeau la ori și ce. Guvernul a inventat ceva nou pe care legionarii nu puteau să-l evite: împiedecarea legionarilor ca să –și depună listele de candidaturi. Aceste liste trebuiau depuse la Tribunal și guvernul a luat măsura ca legionarii să fie înpiedecați de a ajunge la Tribunal. Polițiștii păzeau intrarea la Tribunal și orice suspect apărea, politiștii săreau pe el, îl căutau prin buzunare și când îl găseau pe cel care venea cu lista de candidaturi, îl luau frumos, îl băteau și mai frumos, și îl trimeteau cu jandarnii la urma lui. Bine înteles că lucrurile acestea nu se petreceau așa de ușor, *vinovații* erau bătuți până la sânge. In multe orașe, pentru mai multă siguranță, Tribunalele au fost înconjurate cu trupe și oricărui suspect îi era interzisă intrarea. Și aici, provocările nu mai puteau fi evitate. Pentru orice legionar, era o datorie de onoare de a executa ordinele primite dela șefi. O luptă înversunată a început în toată Țara între autorități și legionari, unii pentru a împiedeca depunerea listelor de candidați, ceilalți pentru a le depune. Și magistrații, căci magistrații erau cei care primeau listele de candidați, nu vedeau nimic, nu auzeau nimic din birourile lor. In unele orașe, legionarii reușiră să pătrundă în Tribunale întrebuințând diferite stratageme; în alte cazuri, veritabile lupte au fost necesare pentruca legionarii să ajungă până la birourile magistraților. Profesorul Vasile Cristescu nu a putut să ajungă, în orașul Giurgiu, până la birourile magistraților, decât cu revolverul în mână.

In aceste lupte, legionarii nu se lăsară dominați. Fiecare organizatie, s'ar fi considerat desonorată, decă nu ar fi reusit să-si depună lista. Capacitatea de sacrificiu a legionarilor sfârși prin a învinge aparatul de teoare la guvernului. Mișcarea legionara reuși să depună listele de candidaturi în 66 de județe din cele 71 cât avea Țara. Intre timp, simpatiile pentru Mișcarea legionară, se afirmau în popor ca o avalanșă, în ceiași măsură în care se mărea ura contra partidului liberal. –Horia Sima, Histoire du mouvement legionnaire, pag. 132.

Dar cu această metodă, guvernul îsi ajunsese scopul de a provoca incidente. Și guvernul liberal nu se dădea în lături de la nici o măsură contra legionarilor, oricât de ilegală ar fi fost. Fără indoială că toate alegerile din România au fost pline de ilegalități, în toate alegerile românești prefecții, ca să iasă partidul victorios în alegeri, *strângeau șurubul*, dar alegerile din toamna anului 1933, alegerile lui I.G. Duca, au atins culmea ilegalității. Arestările, bătăile până la sânge, nu ajungeau guvernului lui I.G. Duca: el a mers mult mai departe, legionarul care mergea în propagandă, era expus la moarte: el era un *vânat*, asupra căruia putea să se tragă fără teamă de consecințe. Polițiștii și jandarmii au fost încurajati de superiorii lor să deschidă focul contra legionarilor. Cei care se aratau fără milă în lupta aceasta contra "*infractorilor contra Statului*", vor fi recompensați de guvern pentru *acte de curaj în serviciul Patriei*. Ordinul de a vărsa sânge inocent, venea de la I.G. Duca, șeful guvernului. Cel care supraveghea executarea planului de exterminare a legionarilor, era Victor Iamandi, subsecretarul de Stat la Interne. Prima victimă a teroarei liberale, a fost studentul Virgil Teodorescu de la Constanța, omorít de un sergent de stradă pe când lipea afișele de propagandă ale legionarilor. Câteva zile mai târziu, este ucis studentul Niță Constantin, la Iași, și nici o anchetă judecătorească nu a avut loc, ca și în cazul lui Virgil Teodorescu. Și în sfârsit a treia victimă a fost legionarul Bălăianu, mort în spitalul din Giurgiu, ca urmare a torturilor suferite. Și aceste incidente electorale au fost deajuns pentru guvernul I.G.Duca, ca să treacă la ultimul capitol: disolvarea, odata în plus, a Mișcării legionare. I.G.Duca, când venise la putere, se angajase față de Rege, de Titulescu și de *Nemțoaica* Elena Lupescu să lichideze mișcarea legionară. Toate ilegalitătile comise până atunci nu erau deajuns: rapoartele venite la Ministerul de Interne, arătau că se obținuse tocmai contrariul, simpatia pentru Legiune crescuse în toată Țara și dacă se vor face alegerile, numărul obținut de Legiune, va fi impresionant.

Deaceia Jurnalul de disolvare, desigur hotărît mai demult, a fost adus la cunoștința publicului în noaptea de 9/10 Decembrie, dată care, după lege, nu se mai puteau depune alte liste, sub alt nume și alte semne. Și, suferințele legionarilor nu făceau decât să înceapă. După disolvare, guvernul I.G.Duca a ordonat arestarea tuturor legionarilor, de la șef până la membrii cei mai recenți. Mai mult de 11.000 de legionari au fost ridicați de la domiciliile lor și aruncati în închisoare. Nu s'a ținut seama de nici o lege. Nu s'a emis nici un mandat de arestare, legionarii nu erau arestați la ordinul parchetelor civile sau militare, ci la ordinele poliției, jandarmilor și prefecților. *Nici un singur mandat de arestare n'a fost lansat!!!*. Legionarii au fost puși în libertate, două săptămâni mai târziu, atunci când alegerile fusesera *câstigate* de I.G. Duca. Doi legionari, Moța și Marin au fost ținuti 19 zile la închisoarea Jilava și la sfârsit directorul închisorii, colonelul Izet, a consimțit să le dea, la cererea lor, un certificat din care reieșea că deținerea lor a fost ilegală. Acest certificat a fost dat și semnat de colonelul Izet, dar acest colonel din armata română era Turc care nu știa să mintă.

Prin aceste arestări în masă, guvernul vroia să bage groaza în tot poporul. Cine se asociază cu aceşti răufăcători şi cu aceşti anarhişti, nu mai poate pretinde să fie apărat de legile Ţării, spuneau fără nici o jenă oamenii guvernului I.G.Duca. In Istoria alegerilor din Ţara românească, din 1866 şi până în zilele noastre nu au mai fost alte alegeri care să se asemene în teroare cu alegerea din toamna anului 1933, cu alegerile făcute de I.G.Duca. Domnul Cicerone Ioniţoiu, care a scris în exil cartea "Morminte fără cruce", afirmă că alegerile cele mai groaznice, au fost alegerile făcute de comunişti, la 19 Noembrie 1946. Fără îndoială, alegerile din 1946 au fost alegerile care au fost cele mai falsificate din Istoria României, dar nu se poate face dovada că comuniştii au arestat 11.000 de Români fără să întrebe în aceste arestări magistratura Ţării, fără ca să emită nici un mandat de arestare. Naţional ţărăniştii şi liberalii au putut să protesteze şi faţă de Aliaţi, de Anglo-Americani. In 1933 nici un protest nu s'a putut face, toate gazetele legionarilor fuseseră desfiinţate iar *Aliaţii fireşti* –Francezii–, sprijineau măsurile lui I.G.Duca. In 1933, o parte a populaţiei Ţarii-legionarii–, *a fost scoasă din lege* ceiace nu s'a petrecut *înca,* în 1946, Mai târziu, după 1948, s'a schimbat situaţia, comuniştii au acos din lege, *toată populaţia României,* printre ei şi pe naţional ţărănişti şi pe liberali, dar şi de această dată, tot legionarii au plătit mai seump, această scoatere din lege. In 1946, Iuliu Maniu a putut să publice un manifest contra comuniştilor în ziarul lui "Dreptatea", în care arăta Tării întregi cum au fost falsificate aceste alegeri. In acest manifest se putea citi: "Cu toate nelegiuirile lui, guvernul n'a fost în stare să stoarcă majorităţi. *Guvernul a căzul în alegeri".* Această afirmaţie era drastică dar ea a putut să apară în ziarul lui Iuliu Maniu, *care încă nu fusese confiscat.* Şi Iuliu Maniu a putut să se adreseze şi Americanilor carora le-a trimis un memorandum. E drept că acest memorandum a fost primit de Americani dar nu a facut nimic, Americanii aveau obligaţii faţă de Aliaţii lor Ruşi: "Memorandul a rămas în archivele secretariatului general al Naţiunilor Unite, unde el va putea fi găsit când Istoria va fi scrisă...", spune Nicolae Penescu în cartea lui" La Roumanie, de la democratie au totalitarisme 1938-1948", pag. 185. Şi stând strâmb şi judecând bine, Americanii nu aveau altceva mai bun de făcut, probabil că ei cunoşteau pe democraţii de la gurile Dunării. Puţin timp după aceia, fostul Rege Mihai, cu toate că fusese sfătuit de Iuliu Maniu să n'o facă, a validat alegerile falsificate de la 19 Noembrie, prin citirea Mesajului regal în aplauzele comuniştilor. Bietul om spera că va putea rămâne pe tron mai departe. Dar s'a înşelat Mihai Vodă căci el a rămas pe tron atâta timp cât comuniştii mai aveau nevoie de el în faţa Americanilor şi această nevoie a încetat în momentul când au obţinut de la Mihai semnătura pe sentinţa de condamnare a lui Iuliu Maniu şi Ion Mihalache şi odată aceasta obţinută, i-au dat lui Voda Mihai pasaportul Nr. I al Republicei populare romaneşti. El drept că cu Vodă Mihai, comuniştii s'au comportat relativ bine. I-au dat voie să-şi ia cu el în trenul regal şi doi sau trei secretari şi personalul femenin al curţii regale şi în legătură cu acestea şi pe cei doi amanţi regali, jandarmul Vergoti şi marinarul Ţoculescu.

* * *

Prin urmare aceasta era situaţia din 1933, legionarii erau scoşi din lege şi nu aveau la cine să se plângă, toate uşile le erau închise. Şi atunci s'a întâmplat ceiace era normal să se întâmple; acest mare cazan care era ţinut sub sălbatică presiune, a isbucnit: pe peronul gării Sinaia, Ion Duca care se dusese la Regele felon să-i prezinte raportul, a căzut fulgerat de furia legionară. Trei legionari, Nicolae Constantinescu, Ion Caranica şi Doru Belimace, n'au mai vrut să asculte de ordinele lui Corneliu Codreanu şi au pus la cale pedepsirea lui I.G. Duca. Toţi trei au pus la cale un plan pe care-l făcuseră în inchisoarea în care fuseseră băgaţi fără mandat de arestare. In seara de 29 Decembrie 1933, Duca care fusese în audienţă la Regele felon, se întorcea în Capitală. Când a apărut pe peron, dirijându-se spre tren, s'a auzit chemat pe nume. Cel care-l chema pe nume, era Nicolae Constantinescu. Duca a întors capul şi imediat mai multe lovituri de revolver a fost răspunsul, şi Duca s'a prăbuşit. Moartea lui a fost fulgerătoare. Nicolae Constantinescu s'a predat imediat autorităţilor. Dealtfel, nu avea de gând să fugă, el îşi luase o misiune şi această misiune o îndeplinise. Era seară şi peronul gării Sinaia era prost luminat. S'a insinuat că această moarte era dorită de Regele felon. Nu se luaseră măşuri de pază a vieţii lui Duca şi s'ar părea că Duca nu-şi luase angajamente serioase în ceiace privea pe *Nemţoaica* Elena Lupescu şi Regele felon vroia să se desotorisească de un om care avea şi principii... morale! Nu s'a trecut de insinuări, dar când e vorba de omul în veşnică perioadă de rut, Carol al II-lea, totul e posibil.

Din acel moment a început teroarea cea mai groaznică împotriva legionarilor. De data aceasta numarul celor arestaţi-desigur tot fără mandate de arestare-, a atins cifra de 18.000. De data aceasta, guvernul avea un motiv: vroia să descopere pe cei care au luat parte la *complotul* a cărui victimă a fost I.G. Duca. In orice caz, pentru a descoperi pe cei care au luat parte la complot, cifra de 18.000 de arestaţi, era teribil, era groaznic de mare. După disolvare au fost arestaţi 11.000 de legionari şi cei trei au fost ţinuţi la închisoare, Constantinescu fiind ţinut în închisoarea de la Făgăraş. Când a ieşit şi-a căutat pe cei doi complici şi nu au văzut pe nici un şef al Legiunii, pentru motivul că ştiau că ar fi fost împiedecaţi. Liberalii vroiau tocmai aceasta: să-l găseasca pe Corneliu Codreanu şi să-l ucidă. Printre ultimii liberaţi de la Jilava, în după amiaza zilei de 29 Decembrie, se găsea Sterie Ciumeti, casierul Mişcării legionare. Şi l-au arestat pe acesta, fiind convinşi că ştie unde se află Corneliu Codreanu şi odată aflat locul unde se găsea, restul era uşor. Işi dă seama ori şi cine, la ce torturi a fost supus acest om. E foarte posibil că Sterie Ciumeti nu ştia. Corneliu Codreanu, în momentul în care a aflat că Mişcarea va fi disolvată, a dispărut. Şi poliţiştii nu au putur afla nimic de la Sterie Ciumeti şi exasperaţi de rezistenţa supraomenească pe care au găsit-o la acest om, l-au omorît, aruncându-i corpul ciuruit de gloante, pe malul unui lac din apropierea Bucureştiului. Ancheta făcută mai târziu s'a terminat printr'o decizie de suspendare a urmăririi comisarilor responsabili.

După moartea lui Duca, preşedenţia Consiliului de miniştri, a fost încredinţată de Regele Carol, doctorului Angelescu, ministrul Educaţiei Naţionale, dar la trei Ianuarie 1934, Angelescu a fost înlocuit cu Guţă Tătărăscu. Acesta s'a dovedit omul care-i trebuia Regelui felon, executantul fără cârtire şi fără nici o împotrivire, tuturor dorinţelor regale: *cum prea bine ordonă Majestatea Sa,* era răspunsul tipic pe care-l dădea Guţă Tătărăscu la toate dorinţele Regelui nebun. La începutul lunii Martie, au fost puşi în libertate aproape toţi legionarii afară de cei trei autori ai atentatului, plus 52 de persoane, printre care se găseau toţi şefii legionari. Printre aceştie se găsea şi generalul Cantacuzino-Grănicerul, devenit membru al Gărzii de fier la o dată recentă. Corneliu Codreanu nu fusese arestat, nefiind găsit locul unde se ascundea cu toate cercetările disperate ale poliţiştilor. Dar se schimbase atmosfera în Ţară, Octavian Goga a luat apărarea legionarilor în Parlament iar mai multe personalităţi politice s'au oferit să se prezinte în faţa Tribunalului în apărarea acuzaţilor: printre ei se aflau Iuliu Maniu, Vaida Voevod, Mareşalul Averescu, Octavian Goga şi-culmea-, Constantin Argetoianu, acel care disolvase Garda de fier în 1932.

Cum am spus, printre cei care se găseau pe banca acuzaţilor era şi generalul Cantacuzino-Grănicerul şi aceasta a fost marele noroc al legionarilor. Guţă Tătărăscu declarase starea de asediu şi conform ei, legionarii trebuiau să fie judecaţi de Consiliul de războiu ori legea prevedea, când este judecat un ofiţer, judecătorii trebuiau să aibă cel puţin gradul ofiţerului acuzat. Pe banca acuzaţilor se găsea generalul Cantacuzino, ori, în acest caz, toţi ofiţerii care erau judecători, trebuiau să fie generali. Justiţiei militare din Romania, i se spunea justiţia cu chipiu, pentrucă, aproape în toate cazurile, dădeau sentinţa după ordinele primite. De fapt, când era judecător un căpitan, ce avea de făcut bietul om, în faţa unui maior sau unui colonel care şi el făcea parte din completul de judecată? Cariera urma să-i fie periclitată dacă îşi dădea un vot contra voinţei preşedintelui completului de judecata. Şi judecătorii din procesul Gărzii de fier, au fost: Preşedinte, generalul Ignat iar ca, membri generalii Constandache, Comănescu, Dona şi Filip. Acuzarea trebuia să o susţină generalul Petrovicescu.

Şi procesul a luat o cu totul altă faţă, mai ales că cu trei zile înainte de începerea aprocesului, Corneliu Codreanu s'a prezentat la Consiliul de războiu, însoţit de preotul Cristescu, profesor de teologie, şi de colonelul Zăvoianu care, în ultimul timp. il ţinuse pe Corenliu Codreanu ascuns în casa lui. Fără îndoială că procesul era uşor de câştigat, având în vedere că acuzaţia nu putea să dovedească existenţa unui complot acolo unde nu era, dar mai ales în faţa unor judecători generali, care căutau în primul rând adevărul. Lucrurile s'au întors în aşa fel, că un deputat liberal a protestat în Cameră, că la Consiliul de războiu, face impresia, că acuzaţi, în loc de membrii Gărzii de fier, au devenit membrii guvernului Tătărascu.

Dar guvernul, Regele felon şi ţâitoarea lui, *Nemţoaica* Elena

Lupescu, au intrat în panică în ziua în care generalul Petrovicescu, comisarul regal, adică procurorul, în loc să ceară condamnarea acuzaţilor, a cerut pur şi simplu achitarea lor, pentrucă în proces nu s'a dovedit existenţa unui complot. A cerut, cum era normal, condamnarea celor trei executanţi ai atentatului şi achitarea lui Corneliu Codreanu, generalului Cantacuzino a lui Ion Moţa şi a celorlalţi şefi legionari, acuzaţi de complot. Sitυţia era gravă pentru guvernul libera şi pentru Regele Carol, care arestaseră, contra legilor Ţării, pe cei 18.000 de oameni, care fusesera scoşi din lege. Fără îndoială, Regele felon, sfătuindu-se cu Guţă Tătărăscu, a hotărît să ia parte până la fund, în aceste ilegalităţi şi Carol a chemat la el pe ministrul de războiu, generalui Uică şi i-a ordonat să comunice generalilor judecători că dorinţa lui regală era ca legionarii implicaţi în proces să fie condamnaţi. Generalui Uica s'a executat şi generalii membri în Consiliul de războiu, au rămas consternaţi. Prin urmare ei, generali bătrâni, erau obligaţi să condamne nişte oameni contra conştiinţei lor pentrucă aceasta era dorinţa unui Rege nebun. De cele întâmplate a aflat şi generalul Moruzi, bun prieten cu generalul Cantacuzino şi care în acelaş timp se găsea în excelenţi termeni cu Regele nebun. Acesta imediat s'a prezentat la palat şi Regelui i-a prezentat situatia în care va fi pusă Coroana. "Daca arestaţii sunt condamnaţi ca urmare a intervenţiei Majestăţii Voastre, a spus generalul Moruzi, atunci aceştia nu vor fi condamnaţii Justiţiei, ci condamnaţii Majestăţii Voastre". Regele felon, înspăimântat că jocul lui a fost descoperit, a dat complet îndărăt. "Dragă Moruzi, a răspuns el, eu te rog să mergi imediat la Consiliul de războiu şi să comunici generalilor că ei sunt complet liberi să judece după conştiinţa lor".

Dar în Parlament a urmat furtuna. Toţi şefii opoziţiei au atacat guvernul, condamnând violenţele guvernului pentru a-şi asigura majorităţi parlamentare. Bineînteles pe aceşti şefi îi interesau mai puţin scoaterea legionarilor din lege, cât rezultatul alegerilor, dar printre cei care au atacat guvernul au fost doi-Octavian Goga şi Grigore Iunian-, care au făcut ţinta atacurilor lor, nelegiuirile pe care le suferiseră cei 18.000 de arestaţi. Şi în Vinerea mare, Consiliul de războiu a dat o sentinţă de achitare a Mişcării legionare. Această sentinţă a fost primită de majoritatea Ţării, cu un sentiment de uşurare. Bineînteles, contra ei au fost liberalii, în cap cu Guţă Tătărăscu şi cu toţi liberaliii, *mari democraţi,* care şi astăzi, dupa 50 de ani, în exil la Paris, continuă s'o condamne.

Guvernul trebuia să cadă şi Regele nebun, văzându-se descoperit de toată Ţara, a hotărît să-i schimbe pe aceşti liberali de la putere şi să încredinţeze puterea mareşalului Averescu dar, tocmai în acest moment, a murit soţia mareşalului. Au fost câteva zile de tatonări şi când s'a întors mareşalul de la Turnu Severin, lucrurile se calmaseră. Regele nebun a constatat că nu mai putea avea un alt primministru care să răspundă la toata dorinţele regale ca un plutonier major: *la ordinele Majestatii Voastre!*

* * *

Linia politică a lui Titulescu, departe de a fi dreaptă ca o sabie, din contra, e întortochiată şi strâmbă. Când a început să facă politică, înainte de războiu, s'a înscris la liberali, sperând că alături de ei, va putea să se evidenţieze şi să-şi atingă scopurile lui politice. Dar dându-şi seama că la liberali e nevoie de o anumită disciplină, pe care el nu o avea, într'o bună zi îl părăseşte pe Brătianu şi aterizează în partidul lui Take Ionescu. Fără îndoială că Titulescu nu era o figură de mâna întâia, dar ambiţia lui era prea mare. Când în Moldova, Brătianu a fost obligat de împrejurări să facă un guvern naţional şi să dea câteva locuri în guvern şi takiştilor, cu toată ambiţia lui Titulescu, nu s'a găsit un loc şi pentru Titulescu. Din această cauză, Titulescu îi făcea micile lui mizerii pe care le putea face lui Bratianu, si dovada despre asta a avem că în ziua în care acest guvern naţional s'a rupt, Brătianu a putut să spună ce avea pe suflet tuturor takiştilor şi în special lui Titulescu pe care, după cum spune I.G. Duca, *l'a maltratat:* "Imi aduc aminte între altele de felul cum a tratat-sau mai bine zis-*l-a maltratat* pe Titulescu, a fost cu dânsul de *o cruzime fără cruţare.* In rezumat, i-a spus că ani de zile a regretat că părăsise partidul liberal, dar că acum, după ce a văzut ce a făcut, nu numai că nu regretă, dar *este fericit* că nu-l are printre prietenii săi politici. Titulescu s'a roşit şi, pe cât era de vorbăreţ, nu a putut articula decât o vagă protestare, i-a păstrat însă din această pricină un adânc resentiment, care nu a dispărut, după propria sa mărturisire, decât târziu, după razboiu".–I.G.Duca, op. cit. III, pag. 63. Da, *resentimentul* lui Titulescu a dispărut în ziua de 22 Iunie 1927, dată la care Brătianu a fost *obligat* din nou sa constituie un guvern naţional (?). In acest guvern pe lângă liberali care formau majoritatea, intrau şi doctorul Lupu, C. Argetoianu, Stelian Popescu si... *Nicolae Titulescu.* Şi la Nicolae Titulescu, *resentimentul* i-a dispărut complet, dovada că i-a cerut lui Brătianu care-l *maltratase, să-l înscrie* în partidul liberal!!! Portofoliul care i-a fost oferit lui Titulescu, a fost externele, dar Titulescu a fost nenorocos de astă dată, căci legislatura, care în mod normal, când era vorba de liberali, trebuia să dureze patru ani, a fost mult mai scurtă. Iată dar că numindu-i cariera politică a lui Titulescu întortochiata şi strâmbă am spus purul adevăr.

Dar cariera politică a lui Titulescu, mai prezintă o strâmbătură. In 1918, când Take Ionescu a plecat la Paris-cu voia Germanilor-, Titulescu declarase că dezaprobă gestul şefului lui, dar...! "Până în ajunul plecării, Titulescu ne declarase că el dezaproba hotărîrea şefului său, că i-a spus-o şi că, orice s'ar întâmpla, va rămâne cu noi la Iaşi. Spre marea mea surprindere, trecând pe la el în dimineaţa în care trenul trebuia să pornească spre Elveţia, l-am găsit făcându-şi cu febrilitate bagajele. "Ce vrei, azi noapte Take mi-a cerut ca un serviciu de prieten să-l întovărăşesc. Nu am avut puterea sufletească să rezist rugăminţii lui!" Aceasta a fost explicaţia dată subitei sale metamorfozări şi, de fapt, de atunci *începe capitolul activităţii sale internaţionale"!!!.*–I.G. Duca, op. cit. III, pag. 110. I.G. Duca spune că de atunci începe capitolul activităţii sale internaţionale. Dar cum? Despre activitatea lui Take Ionescu s'a auzit şi s'a scris mult, dar despre activitatea de la Paris a lui Nicolae Titulescu, nu s'a auzit nimic. Pe Nicolae Titulescu l- a interesat să-şi facă multe şi preţioase relaţii internaţionale personale. Nicolae Titulescu era un om de o inteligenţă deosebită şi pe el l-au interesat relaţiile printre Francezi şi Englezi, şi mai ales printre diplomaţi. Pe aceste relaţii diplomatice personale, şi-a clădit el fantasticul edificiu care a uimit lumea. Şi de atunci începe gustul lui pentru străinătate, pentru Paris, pentru Londra şi pentru Elveţia. Cum s'ar putea explica că Titulescu trăia, chiar şi atunci când a fost ministru de externe al României, ll luni pe an în străinătate şi venia în Ţara numai când Camera vota budgetul? Lui Titulescu îi plăcea luxul, viata fastuoasă şi aceasta o găsea numai la Paris, la Londra şi în Elveţia. Un francez care a trăit în România şi a scris o carte, ni-l descrie astfel pe Titulescu: "Titulescu este un om foarte curios. Are o mască de Mongol, cu barba rară, cu rotunjimi anormale la un bărbat. El seamănă cu vechii birjari din Bucureşti care toţi aparţineau unei secte care îi constrângea la castrare în momentul naşterii unui fiu. Nervozitatea lui, susceptibilitatea lui, superstiţiile lui, spaimele lui în faţa celui mai mic pericol, *aplecarea lui spre lux,* arată la el un temperament femenin şi explică o parte din atitudinele lui". Rândurile de mai sus sunt extrase din cartea" Destin de la Roumanie" de Henri Prost.

Henri Prost ne vorbeşte de înclinarea lui Titulescu spre lux dar iată că un român-care l-a cunoscut bine pe Titulescu, Mihail Sturdza, ca şi Ionel Brătianu altădată, *îl maltratează:* "Titulescu este in Istoria României o tragică şi fantastică arătare. Tragică prin influienţa ce a avut-o asupra destinelor ţarii; fantastică nu numai prin aparenţa sa fizică şi prin caracterele personalităţii sale, dar şi prin originea misterioasă a puterilor care îl stăpaneau şi îi dictau purtarea. *Hrăpăret şi cheltuitor,* milioanele curgeau în mâinele lui şi curgeau din ele. *Coruptor şi corupt;* un deputat francez a putut zice depre el: *"Titulesco, il payarait pour se faire acheter".* Se simţea bine numai la Paris, la Geneva, la Saint Moritz, la Lido, la Cap Martin, urînd pământul ţării sale, de unde fugea în grabă după scurtele vizite la care era silit prin reinoitele şi uriaşele sale cereri de fonduri şi prin tainicele operaţii ale politicei sale. Titulescu era născut în Ţara Românească, trăia în opulenţa şi moliciunea unei preţuite hetaire, dar nu era român... ultimul Peceneg printre noi".–Mihail Sturdza, România şi sfârşitul Europei, pag. 49-50. Nicolae Titulescu a dus o viaţă fantastică. Posesor al unei inteligenţe deasupra celorlalţi oameni, el ar fi fost un român binecuvântat pentru Ţara lui dacă această inteligenţă ar fi pus-o în serviciul Ţării şale. Dar nu, Titulescu era ministru de externe al României şi s'a zis, pe drept cuvânt, că el era ministru de externe al Franţei şi Angliei. La Liga Natiunilor, la Geneva, Titulescu ţinea discursuri minunate dar în folosul Franţei sau al Angliei. Şi Franţa şi Anglia foloseau inteligenţa lui Titulescu sau talentul lui oratoric, făcându-l pe el, pe Titulescu, să creadă că nu mai există un om de talia lui. Titulescu ajunsese să se asemene unui alt Neron, să se creadă un alt Neron, încât în 1941, când a murit la Cannes, ca şi Neron a exclamat: Ce mare ministru de externe pierde România!

Cand vorbea la Geneva, nu era vocea României ci vocea Franței. Dar el era convins că-și servește Țara lui. Dar se înșela. El servea pe Francezi și pe Englezi. La rândul lor, Francezii și Englezii îl lăudau așa de mult că și unii români ajunseseră să creadă că ei, Românii, au produs pe cel mai mare om pe care l-a produs lumea între cele două războaie. Și de asta a ajuns să se convingă și Titulescu. Austin Chamberlain, fost ministru de externe al Angliei, l-a omagiat declarând: "Dacă ar vrea să accepte, l-ași numi oricând și în orice țară, ambasadorul desăvârșit al Marei Britanii". Și avea dreptate. Titulescu învățase să servească perfect interesele Angliei. Dar făcând această declarație, Chamberlain s'a dovedit un adevărat fiu al Albionului. Când Titulescu și-a pierdut postul de ministru de externe al României, Chamberlain nu și-a mai amintit de el. Titulescu, fără ministeriatul de externe al României, o ducea greu la Paris și apoi la Cannes, trăind din consultații juridice în probleme internaționale. Și nu venea nici un client. Inainte, Titulescu nu numai că era consultat în probleme internaționale, dar el a fost acela care a redactat tratatul dintre Franța și Rusia Sovietică, în comptul Ministerului de externe Francez. Și pentru această redactare, Titulescu a primit 500.000 franci. Acuma Titulescu s'o fi mirat de situație căci nu întelegea cum înainte era consultat și de Francezi și de Englezi. Dar era ușor de înțeles: înainte era Ministru de externe al României.

Am văzut că Titulescu a fost odată ministru de externe al României în anul 1927 dar nu a avut noroc căci liberalii de această dată, au căzut de la putere mai devreme decât era normal și deatunci Titulescu ducea dorul unui minister de externe al României. Și iată că i s'a oferit și această ocazie. Regele Carol încercase prin toate mijloacele s'o convingă pe soția lui său părăsească România, deoarece îi era stânjenit amorul cu *Nemtoaica,* Elena Lupescu. In sforțările lui, Carol fusese ajutat de mai toți oamenü politici doritori de a-și asigura favorurile regale; ei încercaseră, rând pe rând să convingă pe soția legitimă a lui Carol să părăsească Țara și nu reușise nici unul. Și atunci Titulescu s'a prezentat la Carol căruia i-a propus un târg: El va convinge pe Elena să părăsească Țara dar cerea și el ceva în schimb: ministerul de externe. Și Titulescu a câștigat. El s'a prezentat Elenei și a făcut apel la patriotismul ei. Aceasta făcuseră și ceilalți dar nici unul nu a pus tot patosul în pledoaria lui ca Titulescu și astfel iată pe marele om instalat la Palatul Strudza. Și acest post Titulescu l-a păstrat intre Octombrie 1932 si August 1936. Mai mult decât legislaturile brătieniste.

* * *

Franța făcea presiuni incontinui asupra României și asupra țărilor Micei înțelegeri. Mihail Sturdza, ministrul României la Riga ne arată cu câtă grijă trebuia să se comporte în primele contacte pe care le-a avut cu trimisul sovietic Stomoniakof, pentruca România să nu fie acuzată de lipsă de bunăvoință. Pe acele timpuri, la putere în Romania, era Iorga, care nu prea știa ce se întâmplă în Europa, iar ministrul de externe era Demetrie Ghica care l-a susținut pe ministrul României la Riga față de obrăzniciile rusnacului Stomoniakov. După cum se știe, după aceia a luat afacerea în mână Titulescu, ministrul Romaniei la Londra. Datorită vigilenței și inteligenței lui Titulescu, care a fost capabil să-l păcălească pe Comisarul poporului la externz, Litvinov, s'a semnat, spre mulțumirea Franței, pactul de neagresiune, când, după spusele Rușilor, Litvinov i-a făcut cadou Basarabia, prietenului (?) lui Titulescu. După aceia, cu Titulescu la externe, într'un apartament al hotelului Bergen din Geneva-hotel în care Titulescu mutase ministerul de externe român-. a avut un schimb de vederi, Comisarul poporului Litvinov, cu miniștrii afacerilor externe ai Micei înțelegeri: Titulescu al României, Beneș al Cehoslovaciei și Jeftic al Yugoslaviei, în prezența miniștrilor celor trei State la Geneva: Antoniadi, Kunzl-Jiversks și Fotic. Intrevederea a avut drept rezultat recunoașterea *de jure* a Sovietelor de România și Cehoslovacia. Titulescu și Litvinov schimbă scrisori și redactează o notă pe care o semnează amândoi. Reprezentantul Cehoslovaciei procedează la fel în timp ce Jeftic, își rezervă decizia. Nota comună lărgește conținutul convențiilor de la Londra din 1933.–D.G. Filitti, op. cit. pag. 133. Această recunoastere *de jure* a Rusiei, a avut loc la Geneva, la 9 Iunie 1934.

Prima consecință practica a acestui acord a fost reluarea imediată a comunicațiilor telegrafice cu Moscova. Insfârșit incursiunile bandelor în Basarabia au încetat *aproape în intregime,* spune dl Filitti. Consiliul Permanent al Micei înțelegeri se pronunță în favoarea admiterii Rusiei la Liga Natiunilor (14 Septembrie 1934) care este admisă însfârșit în marele for internațional de la Geneva contra avizului Olandei, Elveției și Portugaliei (19 Septembrie 1934). Astfel Rusia își termină alergarea după pactele de neagresiune cu țările limitrofe și astfel va putea fi primită in Liga Națiunilor spre mulțumirea Franței. Dar tot așa de mulțumită a fost și Rusia sovietică. Dovadă despre asta o avem într'un articol al lui Litvinov în 1941, scris cu ocazia morții lui Titulescu. Articolul este reprodus în 1982, în luna Martie, într'o revistă din România "România literară". Și iată ce a spus Litvinov: "Titulescu a fost primul dintre toți miniștrii de afaceri externe, care a sprijinit acceptarea de către Liga Națiunilor a definiției agresorului dată de mine în Iulie 1933. Când am propus în Liga Națiunilor definiția, Titulescu s'a ridicat imediat și a spus: "România acceptă definiția agresorului așa cum o propune d-l Litvinov"; nu pot uita *meritul personal* al lui Titulescu în reluarea relațiilor diplomatice dintre Uniunea Sovietică și România in Iulie 1934".

Ca urmare a recunoașterii *de jure* a Rusiei Sovietice, a fost și reluarea legăturilor feroviare dintre două țări. "Polonia încheiase o convenție feroviară cu vecina sa. Convenția similară, Titulescu-Litvinov, urma aproape cuvânt cu cuvânt convenția polono-sovietică, cu o singură deosebire. In convenția româno-sovietică cuvintele de *graniță, punct de granită, vamă, autorități vamele, autorități de graniță,* precum și orice cuvânt sau expresie care ar fi confirmat sau implicat existența unei granițe la Nistru, erau cu îngrijire suprimate și înlocuite cu circumvoluțiuni care făceau cinste imaginației celor doi negociatori. Nu numai faptul că Sovietele obținuseră încă odată ceiace le fusese negat la Riga trebuia să provoace îngrijorarea factorilor noștri responsabili, dar și faptual material al restabilirii comunicațiilor întrerupte de mai bine de cinsprezece ani, fără ca motivul acestei întreruperi să fi fost în cea mai mică măsură înlăturat".–Mihail Sturdza, op. cit. pag. 53-54. Fostul ministru de externe al Romaniei, Mihail Sturdza numește această convenție feroviară, *o convenție feroviară unică în felul ei.* In ea se evită cu grijă orice cuvânt care ar aduce aminte de Basarabia și de *recunoașterea* de Soviete că atunci făcea parte din România. Când s'a semnat pactual de neagresiune, Litvinov, ca să-l convingă pe Titulescu, îi spunea că Rusia este impiedecată de a face o recunoaștere a Basarabiei *de jure,* din simplul motiv de a menaja opinia publică ucrainiană. Ar fi de înțeles ca un om de talia lui Titulescu, să fie păcalit o singură data de rusnacul-*Neamt* Litvinov, dar păcălirea lua a doua oara, nu mai merge. Și iată că a fost, s'a implinit și această minune. Și odata cu el, a fost păcălit și Carol al II-lea și Parlamentul român al lui Guță Tătărăscu. Și din această cauză, părerea lui Mihail Sturdza că ar fi fost vorba de *Bestia fără nume* care a intervenit în această chestiune, se impune oricărui om de bună credință.

In aceasta chestiune, iată și părerea Francezului Henri Prost: "Titulescu a încheiat cu Litvinov, la 9 Iunie 1934, un acord privitor la reluarea relațiilor diplomatice româno- ruse. Rusia se angajează a restitui tezaurul care, în 1916, a fost trimis la Moscova ca el să nu cadă în mâinile Germanilor. Ei vor restitui un metru etalon în platină... Ei vor trimite la fel în România osemintele lui Dimitrie Cantemir, rămase în Rusia de două secole. Pentru rest ei vor rămâne surzi la toate reclamațiile, în special a celor ale Băncii Naționale a României care va trebui să se resemneze a nu mai găsi niciodată cei 314 milioane de lei-aur care în 1916 constituiau valorile sale în aur și argint. Se va stabili un pod peste Nistru între Tighina și Tiraspol; un prim tren îl va inaugura la 18 Octombrie 1935 dar vor fi rari călătorii care vor face apel la acest tren internațional. Alipirea Basarabiei la România *nefiind recunoscută de Kremlin,* Românii vor putea să se intrebe, pe drept cuvânt, ce utilitate va avea pentru ei protocolul din 9 Iunie 1934!"

Reiese din rândurile Francezului Henri Prost, că el nu avea nici o admirație pentru acrobațiile diplomatice ale lui Titulescu, deși el, francez, avea tot interesul să admire pe Titulescu care, juca... cartea franceză, ceiace este egal cu cartea rusească a lui Vișoianu. Dar Prost nu a fost un diplomat francez nici mare, nici mic, el a fost, s'ar putea zice... omul de pe stradă. Dar acest om de pe stradă, avea un mare bun simț, el trăise mult timp printre români și e foarte probabil că el învățase de la români, ceva în legătură cu marele bun simț al omului de pe stradă al românului sau din marele bun simț al țăranului român. Tăranul român știa că Rușii ne-au adus întotdeauna cele mai mari nenorociri. După el, Rușii ne-au adus întotdeauna păduchii, sfrenția și crivățul și nu putea crede că de astă dată Rușii ne-au adus fericirea lui Titulescu. Aceasta a putut să o creadă, pe lângă mongolul Titulescu și Carol al II-lea care nu era român, *Nemțoaica* lui și deputații lui Tătărăscu. Dar iată că Prost nu a știut că printre rarii călători care au trecut pe la Tighina-înainte ca podul să fie reparat-, și s-a dus să-și viziteze prietenii lui de la Moscova, a fost concetățeanul lui, Herriot. "Chiar înainte de reconstruirea podului de la Tighina, un călător, răsleț ce-i drept, dar de greutate, Herriot, era transbordat în acel loc, în drum spre amicii săi din Kremlin.

Herriot, cu prilejul unei vizite a Generalului Primo de Rivera la Paris, refuzase să-i întindă mâna sub cuvânt că convingerile sale democratice nu-i permiteau acest gest față de un dictator-un dictator care, în toată administrația sa, nu vărsase o picătură de sânge- nu găsise însă în aceste cuvinte un motiv pentru a nu se săruta pe gură, ä la Moscovita, cu cei mai respingători tirani, cu asasinii mărturiiți a mai mult de 20 milioane de ruși. L-am întâlnit pe Herriot la Riga, nouă zile dupa trecerea graniței româno-sovietice, entuziasmat de primirea ce-i fusese rezervată la Moscova. Ne povestea cu lacrămi în ochi-lacrimi cari, în mare parte cel puțin, puteau fi atribuite și păhărușelor de votcă ce ni le vărsau bunii noștri oaspeți letoni-cum la un banchet ce-i fusese oferit de comandamentul sovietic, după schimbul de alocuțiuni obișnuit, toți ofițerii s'au ridicat ca la un cuvânt de ordine și i-au svârlit toate florile care erau pe masă în fața lor: Ils m'ont couvert de fleurs; je n'oublierai jamais ce moment!".–M. Sturdza, op. cit. pag. 55.

Prin urmare Titulescu le-a făcut Rușilor un mare serviciu pe care Litvinov il scotea în evidență cu ocazia morții lui Titulescu, le-a ușurat primirea lor în Liga Națiunilor, intrare pe care Rusia o dorea cu disperare în fața ridicării mortale a lui Hitler. Și astăzi, când îsi dau seama toți că Titulescu, marele nostru diplomat, a fost un simplu saltimbanc, o păpușa în fața *Neamțului* Litvinov, iată că se mai găsesc *intelectuali* ca Cismărescu ca să scrie articole de laudă la adresa olteanului păcălit, culmea, într'o gazetă legionară a exilului românesc. E de înțeles să fie păcălit Herriot, un francez care nu cunoștea pericolul rusesc, care nu avea obligația să-l cunoască, deoarece între țara lui și Rusia, sunt 2000 de kilometri și lipsa a două sute de ani de Istorie, când țara lui nu a trăit sub groaza acestui pericol, dar tu Român, pe care te desparte numai o mică fâsie de apă-Nistrul-, să te comporți ca o papusă în fața *Neamtului* Litvinov, aceasta nu este permis. Și aceasta ai făcut-o pentru a duce o viață de lux, să trăiești numai în palatele Occidentului, să nu vii în Țara aceasta românească numai de câteva ori pe an, când Camera vota budgetul, iată o figură care merită să fie pusă la stâlp și blestemată.

Acest Mongol, acest Peceneg, nu a cunoscut Istoria Neamului lui românesc decât din cărți, altfel nu ar putea fi explicate aceste exchibiții diplomatice. Titulescu nu a cunoscut Istoria Neamului lui și nu este de iertat unui oltean care s'a născut în viechiul regat să nu cunoască ceiace cunoaște și ultimul țăran român: din Rusia ne vin toate nenorocirile. Lui Maniu care a ajuns să convingă o jumătate de Țară în 1944 că Rușii sunt buni, că Rușii de astăzi nu seamănă cu bolșevicii cei răi îi este permis pentrucă Maniu avea o altă mentalitate: în 1848, Moții lui Avram Iancu, fuseseră salvați de Unguri, de Rușii Țarului Nicolae al II-lea. Dar aceasta este o altă poveste.

* * *

La 9 Octombrie 1934 regele Alexandru al Yugoslaviei a fost asasinat la Marsilia de către naționaliști croați. La anchetă s'a dovedit că acești naționaliști croați au fost ajutați de Italia și de iridenti unguri. Franța dusese în același timp o actiune de încercuire a Germaniei, la care luase parte pe lângă Franța, Rusia Sovietică, Cehoslovacia și România. La aceasta acțiune, Germania s'a arătat sensibilă căci aceasta îi aducea aminte de primul războiu mondial când Germania ducea un războiu pe două fronturi. Deaceia după participarea generalului Göring la ceremonia înmormântării monarhului la Belgrad, imediat după ce s'a întors la Berlin, a cerut să-l vadă pe Petrescu-Comnen ministrul României la Berlin pentru a-i face o urgentă și o importantă comuniccare. După întrevederea cu generalul Göring, Comnen a trimis la București o telegramă cifrată cu propunerile pe care i le făcuse generalul german în numele lui Hitler. Iată ce conțineau acele propuneri: "Animatorii iridentei ungare nu se găsesc la Berlin, ci la Roma. Germania nu vede în întreținerea acestui iredentism nici un folos pentru ea. *Ungaria nu interesează Germania;* România o interesează mult. *Suntem gata să garantăm toate granițile României, apusene și răsăritene,* cu o singură condiție: un angajament din partea d-voastră că *nu veți permite niciodată ca trupele rusești să treacă prin teritoriul românesc.* Nu vă cerem să renunțați la niciuna din alianțele pe care le aveți astăzi, dar vrem să fim siguri că armatele sovietice nu ne vor putea ataca prin teritoriul vostru. Vă mai facem o propunere, și aceasta nu este o condiție. O primiți sau nu, după cum doriți. *Vă propunem sa va înarmăm din cap până în picioare, îndată, ieftin și bine".*

Telegrama pe care Comnen o trimisese la București, o arată și lui Mihail Sturdza, care, în trecere prin Berlin, îi făcuse o vizită la legație. Lui Mihail Sturdza i s'a părut că ministrul Petrescu-Comnen își dăduse seama de importanta istorică o propunerilor lui Göring, lucru pe care Mihail Sturdza îl împărtășise. La vreo săptămâna după întoarcerea lui Sturdza la București, acesta a căutat să vadă efectul pe care acest fapt istoric, l-a produs în cercurile diplomatice românesti. Intrebând pe colegii lui de la Departamentul Politic, Mișu Arion și Alexandru Crețeanu, Sturdza constată cu surprindere că respectivii nu știau nimic. Aceasta însemna că telegrama istorică *fusese făcută pierdută* de către Titulescu. Și lucrul acesta nu era permis. Titulescu putea să considere personal propunerile lui Göring fără nici o valoare deoarece România trebuia să rămână credincioasă angajamentelor ei față de Franță și Cehoslovacia în primul rând, dar avea datoria să aducă acea propunere istorică și la cunoștiinta celorlalți miniștri mai ales că Germania nu cerea României să renunțe la nici una din alianțele pe care le are, Germania îi cerea doar un singur lucru: să nu permită trupelor rusești să treacă pe teritoriul românesc. Ori aceasta nu-i convenea lui Titulescu căci el se angajase în numele României, tocmai să permită trecerea acestor trupe rusești. Tratatul de asistență reciprocă nu fusese înca semnat între Franța și Rusia Sovietică dar Titulescu era la curent cu toate. Acest tratat va fi semnat câteva luni mai târziu (2 Mai 1935) și cel care avea să-l redacteze, va fi tocmai Titulescu care va fi plătit pentru aceasta. Fiind plătit, Titulescu –sigur–, își luase angajamentul, în numele României, ca să permită trecerea trupelor rusești pe teritoriul românesc. In acest tratat, Franța și Rusia, stipulau că trupele rusești vor trece pe teritoriu românesc, și anume prin *Basarabia și Moldova.* In convorbirile pe care le avusese cu Francezii și cu Litvinov, Titulescu își luase angajamentul acesta și acuma Göring cu propunerile lui istorice, îi strica toate socotelile chiar și cele bănești.

Sturdza a așteptat câteva zile pentru a se convinge că această scamatorie diplomatică era probată, Titulescu să țină ascunse propunerile lui Göring până la data când România-cu ajutorul lui Titulescu–, se va angaja față de Franța și Rusia, tocmai să permită trecerea trupelor rusești. Sturdza a așteptat să treacă acele zile și după aceia s'au adresat lui George Brătianu. Neputând face nimic, deoarece Sturdza avea toată această informație de la Petrescu-Comnen, au pus la cale un plan: Brătianu să meargă la Berlin și să ceară lui Göring să reînoiască propunerile facute lui Comnen. Și prezentandu-se la Berlin, Brătianu a avut din partea lui Göring, o primire foarte cordială. Göring a repetat lui George Bratianu propunerile făcute lui Petrescu-Comnen îm întrevederea din 22 Octombrie 1934. Punctele atinse în audiența pe care Göring i-o acordase lui George Brătianu sunt exact aceleași arătate în întrevederea avută cu Petrescu-Comnen. In plus, Göring mai spune că ceiace i se cerea României era exact ca Romania, *urmând exemplul Poloniei,* nu va permite trecerea trupelor rusești pe teritoriul românesc. Prin urmare, între Germania și Polonia era un tratat de alianță prin care Polonia se angaja să nu lase trupele rusești să treacă pe teritoriul ei. Deaceia, în tratatul de asistență reciprocă între Franța și Rusia Sovietică, tratat pe care avea să-l redacteze Titulescu, nu se prevedea ca trupele rusești să treacă spre Vest printr'un punct de pe teritoiul polon ci din contra, prin Basarabia si Moldova. George Brătianu a făcut publică întrevederea lui cu Göring, dar rezultatul obținut nu a fost cel scomptat: România nu a primit propunerile lui Göring. Și aceasta pentrucă Titulescu era acoperit de Regele Carol și Regele Carol vroia și el să permită trecerea trupelor rusești pe teritoriul românesc. In cartea de memorii a lui Petrescu-Comnen, "Preludi del grande drama", publicată după războiu în Italia, găsim un citat foarte interesant: "In interesantele sale memorii, Paul Boncour, care a fost de mai multe ori martorul conversațiilor ruso-române, afirmă că Titulescu și Litvinov ajunseseră la un acord în baza căruia România se obliga să lase să treacă trupe și material rusesc peste teritoriul său, în cazul unui atac german împotriva Statelor cari erau legate printr'un tratat de asistență mutuală cu Rusia și cu România... Insuși Regele Carol, zice fostul președinte de consiliu francez, fusese câștigat acestei idei de liberă trecere a trupelor sovietice. Intr'o audiență ce îi fusese acordată, în Hotelul Meurice, din Paris, dupăce examinaseră din nou importanta chestiune, Regele îi declară: *Vă promit, Boncour, că voiu încheia acest acord sau ceva asemănător. Imi dau prea bine seama de importanța ce îl are pentru jocul alianțelor voastre și deci*

pentru noi. Dar dați-mi timpul de a obișnui sufletul poporului meu cu această ideie și, trebuie să spun, puțin și al meu". Citatul este din cartea lui Petrescu –Comnen iar frazele subliniate sunt un citat din cartea lui Boncour "Entre deux Guerres".

Prin urmare Regele Carol era complet de acord cu ceiace făcea Titulescul lui în cele 11 luni din an pe care le petrecea în străinătate, dar intervenția nedorită a lui Mihail Sturdza și George Brătianu, i-a făcut să-si intârzie și chiar să nu-și poată pune în practică planurile lor. Regele Carol o spune direct: am nevoie de un timp ca să-mi obisnuiesc poporul (?) cu aceasta ideie adică cu trecerea trupelor rusești prin România. Poporul românesc știa din experiență că Rușii nu mai pleacă dintr'o țară în care au intrat ca aliați decât goniți cu pușca și cu tunul. Și Carol mai spune că cu aceasta ideie are și el nevoie de un timp ca să se obișnuiască!!! Dar cu Carol, lucrurile mergeau ușor. Ca să se obișnuiască era nevoie de intervenția *Nemtoaicei* lui care îl obișnuia să le facă toate. Dar Germanii nu puteau aștepta răspunsul lui Petrescu-Comnen la propunerile lor și să se lase încercuiți de Titulescu cu a *aliații firesti,* adică cu Francezii și cu Rușii. Contra Rusiei, Germanii aveau nevoie de doi aliati: România și Polonia. Cu Polonia aveau o alianță prin care această țară, vecină cu noi, se obliga să nu lase trupele rusești să treacă spre Vest. României îi facea aceiași propunere: să-și ia obligația-numai această obligație-, de a nu-i lasa pe Ruși să treacă pe teritoriul său și în rest nu fi cerea să renunțe la aliații pe care îi are. In plus, Germanii îi ofereau României să îi înarmeze din cap până în picioare și... ieftin. Românii au refuzat aceste propuneri și deaceia" Anul 1939 ne-a găsit într'o situație asemănătoare. Armata noastră nu dispunea de nici o unitate de tancuri și nici de vreo armă anti-tanc modernă. Artileria noastră era compusă din tunurile Krupp și tunurile rusești cari facuseră primul războiu mondial, cârpite cu ceiace ce se cheamă "frâne de gură", Apărarea noastră anti-aeriană era nulă. Aviația, limitată la aparate de luptă, era puțin demnă, în număr și în calitate de vietejia și dibăcia tinerilor noștri aviatori. Până și armele noastre de infanterie, de trei calibre diferite, erau mitraliere și puști în stare de decrepitudine cunoscută sub numele de "wilde shooting". Totuși, de la întoarcerea Regelui Carol în țară și până în 1939, se cheltuise 28 de miliarde de lei, înscriși în bugetul înarmării oștirii".–M. Sturdza, op. cit. pag. 78.

România era dezarmată ca și în 1916 pe timpul lui Ionel Brătianu și *Aliații firești,* ca și atunci nu ne-au ajutat să ne înarmăm. Ba nici nu au încercat. Aceasta este ceiace știam noi până în 1982 când a apărut în România în revista "România literara" un articol scris de Litvinov în 1941, cu ocazia morții lui Titulescu. In acest articul, din care am mai reprodus o parte, Litvinov ne spune despre Titulescu: "Titulescu, fiind ministru de externe, a înlesnit Republicii spaniole, cumpărarea din Franța a unei cantități de armament destinat Romaniei". Prin urmare România comandase o cantitate de armament, acest armament era gata făcut dar nu fusese încă livrat României și Titulescu-cu aprobarea Regelui zănatec fără îndoială-, l-a oferit comuniștilor spanioli. Acest armament nu era acel "din cap până în picioare" pe care ni-l oferiseră Germanii, dar în tot cazul era ceva mai mult decât nimic. Și Litvinov, în articolul lui spune: "Cunosc poziția justă a lui Titulescu în problema neintervenției în războiul civil din Spania. Iată dar tot atâtea motive care mă determină să am o părere bună despre *marele diplomat român* (?) Nicolae Titulescu". Fără îndoială, articolul apărut în "România literară" în revista condusă de marele comunist George Ivașcu, are un înțeles. Fără Titulescu, Ivașcu și alții, Nicolae Ceaușescu nu ar fi astăzi la putere în Romania înfometată.

PROCESUL ROZATOAREALOR

SUNT animale care-și devoră propriile lor progenituri, pentru a supraviețui. Observăm acest fenomen la șoareci, cu un procent de natalitate impresionant, de cinci ori pe an, câte 8-10 șoricei.

Atunci când colonia s'a instalat într'o regiune, unde hrana este abundentă, procesul demografic este normal. Acolo însă, unde lipsa de hrană este evidentă, femela devoră o parte din propri-i născuți, pentru a salva pe ceilalți. Un instinct de echilibru, care dacă nu s'ar produce, colonia întreagă ar fi amenințată cu dispariția.

Acest fenomen s'ar putea aplica și comunismului, în situație permanentă de lipsă de "harană", cu singura diferență, că în acest caz, el singur provoacă penuria, acolo, unde se împlantează.

Dece oare? Pentrucă el nu este capabil să producă minimul vital pentru existență.

El nu se poate adapta efortului de muncă, pentrucă nu a fost instruit în acest scop. El a fost pregătit pentru revoluție, subminarea societății, singurul produs capabil să genereze și să exporte.

A fost pregătit pentru a persecuta, răsturna, extermina pe cei ce nu-i acceptă învățătura și o va face în permanență, pentru a-și apăra acest privilegiu de trântor, pe spatele celor oprimați.

El nu are altă rațiune de a exista. Privat de acest sens, el sucombă sau își devoră progenitura, nația, în sânul căreia s'a încrustat.

In subconștientul lui viciat, el este "necesar" societății, pentru a-i "echilibra" orânduirea.

Atunci, când o parte din forțele de muncă este sustrasă producției, foamea devine inevitabilă, pentrucă partea rămasă, conștientă că servește paraziților, agresată în permanență, face apel la simțul de auto-apărare, pentru a supraviețui. Modul de a-și proteja ființa biologică, rămâne la imaginația fiecărui individ, ajuns la limita posibilului.

Raportul, deci, între producție și consumație, dereglat, rezultă procesul ireversibil: raritatea hranei, de unde soluțiile dramatice. Sau emigrarea, în căutare de "hrană" sau înnăbușirea noilor născuți.

Aceasta emigrare se face în contra voinții națiilor invadate, peste care se suprapune, se substituie lor, pentru a-și asigura prioritatea uzufructului, în detrimentul băștinașilor, care, la rândul lor devin subalimentați și mor, lăsând locul invadatorului. Astfel, procesul firii își derulează filmul dela capăt, cu acelaș desnodământ inevitabil.

Prezentarea acestor realități dramatice, nu este greu de făcut. Umanitatea întreagă le-a înregistrat deja, doar reaua credință, mai reține anumite rezerve.

România a cunoscut această invadare și continuă să suporte apăsarea foamei, până la sufocare.

Cine oare a sugerat să fie trimiși în Rusia 15.000 de intelectuali români, pentru a lichida o opoziție biologică, în contra comunismului, dacă nu românul Lucrețiu Pătrășcanu, pentru a grăbi procesul de eliminare fizică?

Cine, iarăși, s'a angajat, ca șef al țării, impus din afară, să umple închisorile și să ucidă prin torturi și foame, pe aceeași 15.000 de intelectuali, pe care Lucrețiu Pătrășcanu voia să-i dea pe mână sovietică, pentru a nu purta pe mâini pete de sânge, de astădată însă, înmulțiți cu de zeci pe atâta de ori, dacă nu, un alt român, Gheorghe Ghiorghiu Dej? El a atins apogeul acestor atrocități cu seminarul crimei la Pitești și gropile cimitir, peste care, partidul, din umbră atunci, veghea la executarea lor, asezând azi, cu noi sacrificii noul canal, Dunărea-Marea Neagră, a cărui sărbătorire, a trecut faima peste hotare, ca un trimf al sângerosului genocid.

Pe lista nesfârșită a acestor rozătoare, am putea înscrie pe toți acei șefi de temnițe, care au executat fără scrupule ordinele, intrând, la rândul lor, în rasa acestor șobolani, care și-au devorat proprii descendenți.

Nu sunt toți aceștia oare, de acelaș sânge cu cei devorați, pentru a-și asigura propria lor supraviețuire, în minciună, teroare și crimă?

Animalul a făcut-o dintr'un instinct maternal, cuprins de panică, de teamă că-și va pierde toată creația. Avea de ales și n'a făcut-o decât dintr'un profund sentiment de dragoste pentru făpturile lui.

Cei ce au ucis pe frații lor, au facut-o din instinct de fiară, de unde au eliminat sensul afectiv, pentrucă așa li s'a cultivat acest instinct, în ședințele de îndoctrinare, pentru a scoate *"omul comunist"*, acest monstru, care să înspăimânte omenirea.

Acest robot cu chip de terorist, a fost lansat, în afara imperiului, să îspăimânte, să ucidă, pentrucă funcția lui a fost astfel programată. In acest scop i s'a extras tot ce este uman în el: conștiință, rațiune, sentiment.

In Afganistan, 300 de luptători patrioți, fiind încercuiți și epuizând munițiile, au ridicat steagul alb, în semn de predare. Cei din față, frații lor, programați de partid, îi mitraliază până la ultimul, așa cum cerea tradiția, de tristă memorie, concepută la Katyn.

In Polonia, preotul Popieluszko este chinuit, desfigurat și apoi strangulat, cu un sadism, de care numai omul robot, produs în serie, pe scară apocaliptică, comunistul, este capabil.

Intreg globul este semănat de astfel de crime, în contra omului sapiens, care jenează omul întors din Neandertal.

Invazii mai recente confirmă, sguduie umanitatea. Drama cuprinde Abisinia, sub opresiunea colonelului Mengistu, unde zilnic mor de foame sute de făpturi umane, copii nevinovați, în timp ce șobolanii, serbează cu fast, zecze ani de *"înfăptuiri socialiste"*, sărbătorire, care a costat 250 milioane de dolari, bani, cu care s'ar fi putut salva zeci de mii de corpuri descărnate, copii cu pântecele umflat, susținut de picioare subțiate.

Jean François Revel, renumitul gânditor francez, evocă la televiziunea franceză această tragedie, denunțând afrontul adus umanitarismului, atunci când au cumpărat în Occidentul capitalist 500.000 de sticle de Wisky, pentru a narcotiza triumful socialismului roșu, în ciuda muritorilor de foame.

Acest fast gîndea să prezinte lumii, vitrina sclipitoare, a regimului.

Alarmat de această dramă umană, solidaritatea internațională a sărit în ajutorul muritorilor de foame.

Alimente adunate de atâta generozitate, n'au ajuns până la acești muritori iremediabili, pentrucă porturile, unde trebuiau să acosteze vapoarele cu alimente erau interzise, devenite baze sovietice iar camioanele cu alimente care au reușit să ajungă, au fost impuse cu mari taxe de circulație, să le îngreuneze misiunea, pur umanitară.

Pentru a "proteja" pe acești flămânzi cronici, șoarecii s'au îngrijit să facă apel la tovarășii de aceeași speță, să-i asigure contra *"vânzătorilor de neam"*.

Astfel au sărit în ajutorul regimului: 4.000 *"consilieri sovietici"*, 6.000 de Germani de Est, Bulgari, Cehi, la care s'au adaugat 12.000 Cubani, din cei 20.000 din anul trecut.

Rusia Sovietică, în loc de alimente, pentru cei muritori de foame, a livrat armament, în valoare de 3 miliarde de dolari, sumă, cu care s'ar fi putut salva milioane de flămânzi.

Cei ce mor de foame, însă, nu preocupă deloc regimul, pentrucă foamea rămâne un aliat și cel mai eficace, pentru a slăbi, extermina o populație ostilă comunismului. Generozitatea Occidentului, jenează, mai mult decât ajută, pentrucă *"se amestecă în trebile interne, ale unei națiuni independente"*.

Cum? Dar atunci, această populație nu are dreptul să moară de foame? Desigur, nimeni nu contestă nici un drept. Insă această ridicare masivă de ajutoare din toate colțurile pământului, răspuns la apelul patetic, adresat lumii întregi, simbolizează încă solidaritatea umană, creștină. Aceasta este în drept să cunoască cauzele acestui prăpăd, fără precedent.

In 1947, în România, au murit de foame, peste 70.000 de persoane, din cauza *"secetei"*, pentrucă Rusia Sovietică jefuise toată rezerva de grâne, necesară populației țării, în caz de mare nevoie. 70.000 de Români devorați, pentru supraviețuirea regimului, în plin marș spre *"edificare"*.

Atunci, când comunismul este obligat să trăiască într'un spațiu închis, își devorează propii copii, altcum sucombă. Iată soluția pentru ca umanitatea să redobândească liniștea.

In patria comunismului, statisticele avansează cifra de 60 de milioane de victime, în perioade de izolare de restul lumii. Kruschev, în memoriile sale, recunoaște câteva milioane de țărani, uciși, pentrucă s'au opus colectivizării pământurilor.

Stalin, nu era el de acelaș sânge cu aceste milioane de iobagi, devorați cu atâta sălbăticie?

Comunismul este o stare anormală a societații, dominată de mediocritate și pentru a o menține, el a creiat o pleiadă de auxiliari indispensabili, scoși din procesul de producție, într'un procent foarte mare și trecuți în acel de consum, cum sunt: delatorii, agitatorii de cartiere, blocuri, până la locuințele individuale, fără a ține cont de serviciile de Poliție și Securitate de tot soiul, precum și paznicii miilor de închisori și gulaguri.

Această pătură, care se bucură de privilegii multiple, triplează numărul consumatorilor, producând un desechilibru economic permanent, de unde importarea de milioane de tone de cereale din Occident. Ei nu vor putea niciodată stabili echilibru, producție-consum.

De curând, coloane avansate, ale acestei *"emigrații"*, au ajuns până în Noua Caledonie, teritoriu francez. Această insulă, în perspectiva viitoarelor agresiuni, prezintă un punct strategic, în Pacificul de Sud, de o mare importanță, capabil să controleze vastul teritoriu Australia, Noua Zelanda, etc...

In acest scop, colonelul Kadafi, prin legătura stabilită de Liga revoluționară a lui Krivine, se oferă să lanseze lupta armată, pentru *"eliberarea coloniilor franceze"*, după acțiunea reușită în Tchad. Astfel se constituie *"Frontul de eliberare Kanak socialist"*. ca urmare a vizitei la Tripoli, a doi șefi kanak, Yann Céléne Uregei și Eloi Mochoro, la 2 Iulie 1984. Primul devine Ministru de Externe iar al doilea Ministru de Interne în noul *"Guvern provizoriu Kanak"*, constituit la 25 Noemvrie.

La începutul lui Octomvrie, 17 *"independiști"* sunt trimiși în Lybia pentru un *"stagiu"*. Revin la 2 noemvrie și pregătesc "eliberarea".

După agenția France-Presse, bine informată, Kadafi le-a atribuit 5 milioane de dolari, pentru procurarea de armament.

Acțiunea începe cu ridicarea de baraje, paralizând toate căile de comunicație. Inarmați, nu ezită să tragă în serviciul de ordine, trimis să restabilească liniștea. Astfel, 60 de soldati francezi și mai multe posturi de jandarmi sunt încercuiți, case incendiate, teroare, climat premergător revoluției.

Presa sovietică acompaniază acțiunile de pe teren, acuzând Franța de a exercita o politică de opresiune.

In căutare de baze strategice, Rusia Sovietică a găsit acest teritoriu francez, regiune mai slab protejată. Deja, vase sovietice, echipate de instrumente moderne de radar, patrulează în apropiere de Noua Caledonia.

Machoro, șeful de răsboi al "independiștilor" este exponentul aparatului comunist francez și internațional. Latura marxistă revoluționară, agitată de Jean Louis Dion, membru în Liga lui Krivine, prin mișcarea Palika, reprezintă poziția dură, teleghidată prin filiera libiană.

Atât timp cât comunismul nu va fi costrâns să viețuiască în limita frontierelor lui, nu va fi pace, liniște în lume.

Să nu trăim, însă, din iluzii, complicitatea internațională, nu-i va refuza *"asistența"*, decât atunci, când vaporul va coborî sub nivelul de plutire. Atunci și rasa rozătoarelor va pluti pe ape, lăsând în urmă, pe cei ce nu știu să înnoate.

Decemvrie 1984.

Filon VERCA

IN SPIRITUL CRUCIADELOR

de Faust Brădescu

A fost un timp când omul trăia intens în spiritul cristic, legând totul de unduirea magicului destin ce ne e sortit de dumnezeire. Menirea lui i se părea clară ca lumina zilei = apărarea crucii şi-a omului creştin.

Amar de cei îndrăzneţi şi aprigi, ce-ar fi voit să îndoaie grumazul credincioşilor întru Cristos! Ca o furtună nestăpânită, armiile naţiunilor îşi încingeau spada, revărsându-se spre fruntariile ameninţate. Ostaşii Domnului ştiau să lupte şi să moară pentru fraţii în primejdie sau pentru acel simbol al Golgotei îndurerate...

Si vremurile erau grele, căile lungi, armurile scumpe. Dar cine se mai gândea la necazurile clipei, când era în primejdie lumina sufletului sau fratele întru aceaşi credinţă! Oriunde şi oricând, creştinul trebuia să ajute pe creştin.

* * *

Cât de departe ne apar azi acele timpuri de dragoste şi de sacrificiu în numele Domnului! Cât de măreaţă se ridică şi ne apare conştiinţa datoriei care umplea sufletul conducătorilor de popoare, alături de tergiversările, lipsa de răspundere şi indeferenţa ce stagnează ca o brumă peste sufletele celor de azi!.. Credinţă, misiune şi forţă de sacrificiu s'au dus pe apa Sâmbetei...

Azi totul se mişcă în ritmul unei politici de inetrese meschine sau de alianţe hegemonice obscure! Azi suflul marilor chemări întru apărarea crucii s'a stins cu marea epopee a Spaniei franchiste. Rânjeşte, în schimb, peste neamuri şi suflete, steaua Moscovei, suport al ateismului, al decăderii morale şi al destrămării spirituale.

Cele mai contradictorii şi mai de necrezut alianţe se îmbină întru înjosirea şi distrugerea celor ce cred în crucea lui Cristos. Cele mai sordide anomalii apar, aduse de vântul anarhiei în însăşi statornicia Bisericilor ce-şi au temelia în piatra apostolică.

Biserica Răsăriteană îşi duce agonia, îngenunchiată în faţa anticristului marxist care, brutal, îi sapă dogme, forme şi manifestări. Doar poate prin vreun fund de mânăstire mai dăinuie suflul unui har neprihănit.

Biserica Romană, la rândul ei, prinsă'n mrejele altui gen de anomalii, se sbate cu prezenţa unui curent religios de stânga, cu partizanii unei *"teologii a libertăţii"*, a unui *"modernism"*, nu arhitectonic ci direct dogmatic. Anomalii care pun în primejdie însăşi catapeteazma creştinismului. Aici, ca şi dincolo, în lumea ortodoxă, se descoperă –abilă ca toate reprezentările răului– mâna nevăzută a marxismului.

Iar peste tot planează indiferenţa şi inconştienţa mai marilor lumii, ce lasă să putrezească sub acizii Kremlinului magma sufletească ce singură le poate asigura viitorul şi-o armonie socială. Dar cine să mai creadă în salvarea politică prin resurecţie spirituală, când de două sute de ani şi mai bine mintea occidentală a fost îndopată sistematic cu pozitivism, scepticism şi laicism *"liberator"*... Cu timpul, Biserica însăşi trebuia să fie contaminată de aceste idei ce-au uşurat acceptarea şi punerea în aplicare a tezelor marxiste.

Biserica creştină în totalitatea ei este în pericol de moarte. Deoarece, nici protestantismul, cu cele vreo 1800 de secte care-l definesc, nu poate constitui o speranţă. O Biserică fărâmiţată este o pradă uşoară, de prea slabă rezistenţă, în faţa unei voinţi brutale şi fără scrupule.

Si-atunci când conducătorii de popoare şi Biserica au pierdut sensul mistic al existenţei şi rolul apărător al credinţei, s'au îndepărtat de misiunea istorică a religiei. Nu trebue uitat că Biserica încearcă salvarea omului şi ridicarea lui spre tronul dumnezeesc, dar în acelaş timp, urmăreşte şi salvarea civilizaţiei bazată pe creştinism. In acest sens, individul se salvează prin efort personal. Civilizaţia şi naţiunile prin efort colectiv, sprijinit pe religie, deoarece numai ea este aluat comun şi ciment nevăzut depăşind materia.

Devierile actuale, epifenomene ale unor încercări de adaptare a esenţei religioase la efemerul politic, duc la modificarea dogmelor, la slăbirea credinţei şi la lunecarea spre anarhie. Un pic peste tot, dar mai ales în America Latină, se resimte profund influenţa acestor schimbări în gândirea si comportamentul clerului. Vechea milă creştină şi tradiţionalul ajutor al maselor suferinde nu mai urmează sănătoasa doctrină socială a Bisericii.

Purtată de influenţa nefastă a anumitor teorii politico-sociale contrare spiritului creştin, dar demagogic răscolitoare pentru masele populare, o parte din preoţime şi-a însuşit scopurile acestor doctrine. Dorinţa de a contribui, prin toate mijloacele, la realizarea unei justiţii sociale sau simplă adaptare la o tendinţă, faptul trece dincolo de ordinea stabilită.

In primul rând, *indisciplină* faţă de autoritatea religioasă supremă. Al doilea, *subordonare* inadmisibilă unor ideologii trecătoare şi nocive. Al treilea, *neîncredere* primejdioasă în propria doctrină socială a Bisericii.

A vorbi de o *"teologie e eliberării"*, când termenul ascunde anarhizarea moravurilor, distrugerea familiei şi generalizarea urei fratricide, nu mai are nimic de-aface cu spiritual cristic şi nici cu lupta de odinioară pentru cruce şi salvarea creştinilor.

Iar când preoţi şi căţugări se aliază bandelor marxiste sau maoiste din *"Cărarea luminoasă"*, ale căror acţiuni violente şi omorîtoare n'au nicio legătură cu mila şi dragostea creştină, ceva putred mişcă 'n adâncul Bisericii lui Cristos!

Sunt gesturi care nu iartă şi devieri care prăbuşesc. Biserica nu poate apăra şi *"elibera"* omul pactizând cu ideologiile atee ale căror acţiuni în favoarea maselor nu sunt decât minciună şi înşelătorie. Căile ei de manifestare sunt altele si datoria reprezentanţilor ei este, din contră, să combată asemenea ideologii vătămătoare.

Nu aliindu-se cu duşmanii cei mai înverşunaţi ai Bisericii lui Cristos şi ai omului, aceşti purtători de har vor lua parte la o binefăcătoare schimbare la faţă a omenirei. Nu vor fi nici măcar prezenţi mereu –cum susţim ei– pentru a apăra Biserica sub orice regim în viitor, fie el cel mai ateu şi anti-religios. Vor fi ucişi în timpul schimbării sau imediat după aceea. In cel *"mai bun"* caz, se vor confunda cu învingătorii, modificaţi sufleteşte de ideologia politico-socială căreia s'au supus. Contactul permanent cu răul şi violenţa, acceptarea urei şi a răzbunării ca precepte de trăire interioară, duc la prăbuşiri spirituales şi devieri de judecată.

In această modificare inconştientă rezidă pericolul ce ameninţă Biserica. Cu atât mai mult cu cât vântul răzvrătirei bântuie şi'n sânul ierarhiei superioare. Episcopi şi Cardinali se comportă din ce în ce mai des ca nişte simpli purtători de cuvânt ai ideologiilor pustiitoare. Incoştienţi de răul pe care-l protejează, croiesc un nou calvar creştinătăţii, la capătul căruia se vor nărui şi ei odată cu ultimul geamăt al ultimului credincios.

* * *

Sfântul Părinte Ioan-Paul II a simţit primejdia ce paşte creştinismul, societatea, omul...

Năruirile definitive nu sunt cele politice sau sociale. Numai desprinderea în spirit aduce moartea sufletească şi cu ea, neantul.

Piatra lui Cristos dela Roma nu poate fi călcată în picioare şi cu atât mai puţin, târîtă în nămolul unor ideologii infame şi trecătoare. Ea e rânduită peste om şi dincolo de vreme. Ea ascunde şi libertate şi mântuire. Ea nu are nevoie să-şi apropie noi *"teologii"*, noi *"cărări luminoase"* sau vreun nou *"aggiornamento"*...

Piatra lui Cristos e veşnic prezentă, înnoitoare şi purtătoare de adevăr. Deaceea, călătoriile înterprinse de Sfântul Părinte, cu toate greutăţile provocate de starea sănătăţii lui, fac parte din PRIMII PASI ai Bisericii în ajutorul creştinilor ameninţaţi de hoardele marxismului ateu.

Iar dacă odinioară Sfântul Părinte al vremei dădea numai binecuvântare celor ce plecau să-l apere pe Cristos, azi, el însuşi s'a îmbrăcat în zale de luptător. Pe căile lumii, sabia lui = *cuvântul*, spintecă apele neîncrederii şi ţintuieşte răzvrătirile răufăcătoare. Anatemizarea noilor forme de manifestare a anti-cristului poate fi considerată ca un prim semn al ripostei creştine.

Respingerea categorică a acelei *"teologii a eliberării"* care nu urmăreşte decât libertinajul, a tuturor *"cărărilor prea luminoase"* care nu aduc decât întunerecul, sunt îndemnul hotărîtor al unei reveniri pe calea adevărului.

Prin el, Sfântul Părinte deschide o războire cu tot răul ce s'a cuibărit în lume, contra tuturor celor ce, din umbră, duc ofensiva lor anti-creştină. Cuvintele pronunţate în timpul călătoriei în Peru, apar ca o promisiune de viitor.

Calvarul impus de marxism Bisericii creştine în tot locul unde şi-a întins nefasta stăpânire, apasă parcă mai uşor peste sufletul naţiunilor.

Cuvintele pline de înţelepciune ale Sfântului Părinte răsună ca o deschidere spre un nou orizont, ca un început de nouă cruciadă împotriva răului ce se întinde.

Bucuraţi-vă popoare, mai sunt speranţe!..

PORTRAITS FRANCO-ROUMAINS

LEON DE MONTESQUIEU 1873-1915

PAR PATRICK ARGARAICOMENDIA

I pour celui qui symboliese le mieux les défauts et les qualités des français, le poète Pierre Ronsard, on peut raisonnablement supposer une origine roumaine (of *Carpatii*, n.º 36), nul ne metre en doute la "franco-roumanité" de León de Montesquiou, l'un des chantres du nationalisme Français.

León de Montesquiou descend, en effet, du côté paternel, d'une ancienne famille de France illustrés par le mousquetaire Pierre de Montesquiou, chevalier d'Artagnan, inmortalisé par Alexandre Dumas, des grandes Maisons Brissac, Gramont, Noailles (1), du ministre de Louis XIV Louvois, de Saint Louis, de Charlemagne, de Guillaume le Conquérant, de Saint Vladimir, de Constantin VII Porphyrogénète, etc., et du côté maternel de Georges-Démètre Bibescu, Prince de Valachie, de Constantin Brancovan, de Radu Serban Basarab, du postelnic Constantin Cantacuzène (2), etc.

Quelle glorieuse ascendance pour celui qui fut le compagnon de Charles Maurras, l'un des fondateurs de l'Action Française, le premier secrétaire général de la Ligue d'Action Française, mort pour la Patrie le 25 septembre 1915.

Léon de Montesquiou est né en 1873, le 14 juillet, ce qui ne manque pas d'ironie quand on sait qu'il deviendra l'un de ceux qui permettront la résurrection du mouvement royaliste français à la fin du XIXe siècle.

Il est vrai que la famille s'était depuis longtemps ralliée aux idées subversives de 1789. Son trisaïeul, Anne-Pierre comte de Montesquiou, fut Grand Chambellan de Napoléon, tandis que sa trisaïle fut la célèbre "Maman Quiou" comme l'appelait le Roi de Rome; son bisaïeul Ambroise devint baron d'Empire, puis Pair de France a la Restauration, et son grand-père Napoléon (:) de Montesquiou fut élu député.

Léon de Montesquiou fut lui-même séduit par les idées révolutionnaires. Ne reconnut-il pas dans sa brochure "De l'anarchie à la monarchie" que *bien peu de Français ne se trouvèrent pas tentés à un moment ou l'autre de leur vie, par les principes révolutionnaires*?

Mais la lecture d'Auguste Comte le convainquit de ses erreurs et bientôt il rejoignit le petit groupe, Maurras, Pujo, Vaugeois, qui fonda, en 1899, l'Action Française. Il fut *le premier et le seul de sa génération pour y représenter la vieille aristocratie nationale* sinsi que le rappelait Charles Maurras dans *L'Action Française* du 4 juin 1918. Il devint le premier président du conseil d'administration et le premier secrétaire général de la Ligue d'Action Française.

Outre la brochure précité, Léon de Montesquieu écrivit divers ouvrages dont les plus connus sont "Le salut public", "La raison d'Etat", "Le réalisme de Bonald", "Le système politique d'Auguste Comte", "Les raisons du nationalisme", etc. A leur lecture, on ne peut qu'approuver Roger Joseph, qui dans *Aspects de la France* du 19 juillet 1973, écrivait que Montesquiou *a pris rang entre les meilleures têtes de la science politique.*

Mais que l'on nous permette de préférer un autre livre, "Notes sur la Roumanie" paru en 1914.

Trois grandes parties composent cette oeuvre. Un rappel historique de la naissance de la monarchie en Roumanie et la mise en valeur de ses bienfaits (n'oublions pas que Montesquiou est l'un des principaux responsables du mouvement royaliste français), des efforts du Prince Charles de Hohenzollern pour aider "ce beau pays, si richement doué par la nature" ainsi qu'il l'écrivit à un ami en 1870; la question juive si importante pour la compréhension de l'histoire contemporaine roumaine; le problème de la paysannerie roumaine peinant sous le joug des "fermiers" juifs, défavorisés par l'introduction, en 1866, du Code civil français qui les laissait sans protection, sans défense naturelles face aux détenteurs de la "fortune vagabonde".

Il nous paraît utile de revenir sur le second point abordé par l'auteur.

Si la Roumanie gagna son indépendance sur le champ de bataille de Plevna, elle faillit la perdre lors de la signature, le 13 juillet 1878, par l'Allemagne, la France, l'Angleterre, la Russie, l'Italie, l'Autriche-Hongrie et la Turquie, du traîté de Berlin.

Certaines grandes puissances en profitèrent pour s'approprier de nouveaux territoires; l'Autriche-Hongrie prit la Bosnie-Herzégovine, l'Angleterre Chypre, la Russie la Bessarabie – déjà occupée en 1812, puis libérée en 1856 grâce au traîté de Paris.

En revanche, la France, par la voix de son ministre des Affaires Etrangères, Waddington, ne réclama aucune terre, mais l'emancipation des Juifs de Roumanie ! (3)

Une clause du traîté prévoyait, en effet, que "la distinction des croyances religieuses et des confessions ne pourra être opposée à personne comme un motif d'exclusion ou d'incapacité en ce qui concerne la jouissance des droits civils et politiques, l'admission aux emplois publics, fonctions et honneurs, ou l'exercice des différentes professions et industries dans quelque localité que ce soit."

Rappelons que jusque vers le milieu du XIXe siècle, le Juifs furent peu nombreux en Roumanie; le commerce était, heureuse époque, dans les mains des Arméniens et des Grecs. Mais, à partir de 1840, les Juifs arrivèrent essentiellement en Moldavie.

Il est bon de se souvenir de quelques chiffres. Au moment où Montesquiou écrit son livre, la population de Roumanie était, environ, de 6-7 millions d'habitants dont 300 à 400 000 Juifs. Ce nombre peut sembler peu élevé, mais il est trompeur car les Juifs habitaient presque tous en ville. Or les villes de Roumanie comptaient 800.000 habitants dont 100.000 étrangers non-Juifs.

Autrement dit, parmi les 700 000 citadins - chiffre arrondi naturellement - 300 à 400 000 étaient des Juifs; soit une proportion de 45 à 55%!

A titre d'exemple, à Iassy en 1899, vivaient, selon les statistiques officielles, 35 539 Chrétiens contre 39 443 Juifs! C'est dire si le danger menaçait la Roumanie.

Jusqu'en 1878, les Juifs étaient donc considérés comme des étrangers et dans l'impossibilité de devenir Roumains car l'article 7 de la Constitution de 1866 prévoyait que *"les étrangers de rite chrétien peuvent seuls obtenir la naturalisation"*.

Par ailleurs, en ce qui concerne le grave problème de la possession des biens ruraux, en grande partie grevés d'hypothèques au profit des "fermiers" juifs, il avait été décreté, pour protéger le pays, que seuls les chrétiens pouvaient posséder ces biens ruraux.

Les Roumains durent s'incliner devant les grandes puissances et supprimer, officiellement, tout statut particulier pour les Juifs, tandis que ricanait, à Paris, Adolphe Crémieux, président de l'Alliance Israélite Universelle (4), "ma foi est grande devant notre situation aujourd'hui si belle", et que Gambetta, autre Juif de France, répondait à un envoyé roumain auprès du gouvernement français: "J'engage votre gouvernement à s'exécuter; la France ne reconnaitra pas l'indépendance de votre pays sans que vous ayez reconnu les droits civils à tous les Juifs sans distinction. M. Crémieux y tient. M. Waddington a pris au congrès de Berlin l'initiative de cette question, il y va de l'honneur de la France de ne pas la laisser éluder. Moi-même j'ai fois que vous engager à remplir sans délais vos engagements". Comme le disait Caragiale, *"Immortel Gambetta"*...

Mais les Roumains sont connus pour leur sens de l'astuce et réussirent à sauver leur identité.

Ainsi, pour la naturalisation, le nouvel article 7 la rend aussi difficile que possible puisqu'il précise que "la naturalisation ne peut s'accorder que par une loi et individuellement"; même défense pour les biens ruraux, puisque toute distinction est interdite entre Chrétiens et Juifs, distinguons entre Roumains et étrangers: "Seuls les Roumains peuvent acquérir des immeubles ruraux en Roumanie".

suite pág. 25.

ORCHESTRA ROSIE

Nicolae ROSCA

In ultimii ani s'a pornit iarăși o agitație în lume, susținută cu vehemență, pe chestiunea desarmării, a păcii și a însănătoșirii mediului biologic al omenirii. Masele sunt din ce în ce mai mentalizate în această direcție, mai solicitate pentru a se pronunța în favoarea lor, urmând niște idei-tip cari se vântură peste tot locul.

Ideile în sine nu sunt rele. Par frumoase chiar, juste ca concept, ca schemă de gândire. Căci, cine nu este preocupat astăzi de aceste probleme grele în care ne sbatem cu toții și de care depinde viața noastră și a celor ce ne urmează? Omenirea întreagă dansează pe gura unui vulcan care în orișice moment poate intra în erupție. Deceea toți suntem sensibili la astfel de teme.

Până aici, bine. Dar dacă zgândărim puțin la rădăcina acestor agitații la modă, dacă încercăm să pătrundem în dedesubturile forțelor care le pun în mișcare, ne întâlnim cu surpriza –surpriza numai pentru cei naivi– că toate au o sursă vizibilă: *comunismul internațional, Rusia Sovietică.* Mișcările, *pentru pace* (unele binecuvântate chiar de anumite forțe bisericești manevrate de dușmanii Domnului), *antiatomice* (mergându-se până la absurdul de a nega necesitatea imperioasă a atomismului la producerea energiei necesare societății noastre), *antiarmamentiste, antimilitariste* (cerându-se pur și simplu desființarea *unor* armate), a *verzilor* (cu un fond logic, dar greșit ca aplicare), și altele, care au năpădit câmpul european, descoperim că sunt dirijate numai într'o singură direcție: spre Occident și mai ales spre Statele Unite. Numai acestora li se cere să ia act și să execute fără întârziere dorințele manifestanților. Si dacă pătrundem și mai mult în intimitatea acestor mișcări cari poluează lumea liberă, periclitându-i sănătatea, mai observăm că ele sunt create, servite și mânuite de aceiași indivizi, *mereu aceiași,* care schimbă scena activității lor agitatoare cu ușurința cu care figuranții unei operete, *mereu aceiași,* umplu diferitele roluri secundare după ce-și schimbă costumația. Aflăm în capul acestor agitații ale maselor, ca organizatori de bază și figuranți de prim plan, *mereu aceiași* comuniști, deghizați în "comuniști leniniști", "comuniști dizidenți", "euro-comuniști", "comuniști radicali", "comuniști staliniști", "tineret comunist libertar", "comuniști maoiști", "comuniști castriști", etc. Motorul adevărat al agitațiilor de stradă, care nu are nimic de a face cu idealismul unor idei care preocupă umanitatea, este comunismul. *Mereu comunismul.* Aspectele pluraliste sub care se prezintă este o tactică pentru înșelarea proștilor. Si din păcate sunt destui în marea grădină a lui Dumnezau.

Dirijorul din umbră al acestei vaste orcheste anarhice, acela care cu bagheta lui dă intrările pertinente diferitelor instrumente și schimbă tonalitățile și intensitățile, după necesitățile unei strategii bine studiate, este Moscova. *Moscova Roșie.*

Dar aceste agitații, aceste învolburări comandate ale pasiunilor omenești aruncate pe stradă, nu sunt noi. Pe tot parcursul istoriei contemporane bolșevicii au montat astfel de orchestrări gălăgioase ori de câtre ori puneau în mișcare o nouă expansiune a lor, o nouă agresiune la libertatea popoarelor. Este un fel de a-și acoperii spatele, de a îndrepta atenția lumii în altă parte decât acolo unde atacă ei. Ne amintim bunăoară, de o puternică agitație deslănțuită în jurul anilor 1950, adică exact când în răsărit Rușii mânau armatele Coreii de Nord pentru ocuparea celei de Sud. Agitația a fost inițiată de niște *grupuri intelectuale de stânga* și se numea, dacă ne amintim bine, *"Apelul de pace dela Stockholm",* sau așa ceva. In fața pericolului unui războiu generalizat, spuneau aceștia, trebue să creem o stare de opinie contrară, trebue să opunem un pacifism categoric. Dar acest pacifism era cerut numai lumii libere care se opunea unei noi agresiuni comuniste și nu adevăratului agresor. Adică, se periclitează liniștea și siguranța lumii când o parte a acestei lumi rezistă încercărilor de expansiune brutală a celeilalte. Si mereu s'au repetat aceste stratageme.

Si iată că *orchestra roșie* a fost pusă din nou în mișcare, începând cu decada actuală, cu o intensitate asurzitoare, când, coincidență ciudată, mișcările de expansiune sovietică sunt în plin apogeu în Africa, Asia și America Latină. Ca urmare a agresiunilor bolșevice, Statele Unite schimbă politica moláie a lui Carter și încep cu decizie recapacitarea forțelor lor militare. Europenii, cu unele excepții, se alinează noii politici americane. Si asta dă naștere gălăgiei stângiștilor. *Orchestra roșie* într'un continuu crescendo, lansează iarăși pe piață sloganele ei preferate: pace, desarmare, neutralism. "Americanii să nu monteze noi rachete spațiale. Au destule". "Europenii să se declare neutrali în lupta dintre cele două puteri", –dacă nu chiar ostili uneia dintre ele, Statelor Unite, desigur. "Goana armamentistă trebue oprită cu orice preț." Profitând de libertatea ce domnește în Occident, manifestațiile se țin lanț în toate capitalele europene, și din când în când se mai pune la cale și câte-o acțiune teroristă contra centrelor militare ale OTAN-ului. Totul se face cu scopul de a înfricoșa lumea și a crea ostilitate contra înarmării și actualizării potențialului atomic american.

* * *

Dar să vedem care este adevărata situație a armamentului atomic al celor două puteri. Există oare superrioritate vădită americană pentru a se vedea obligată Rusia să țipe cu atáta putere?

Stim că astăzi, (când orișice țară puțin desvoltată poate fabrica bombe atomice), problema principală nu stă în a fabrica explosive nucleare ci în a le trimite în cantitate cât mai mare și cu exactitate de țintire pe teritoriul inamic, pentru a-l distruge. Aceste vehicule purtătoare de explosiv nuclear dă naștere, în fond, luptei de echilibru dintre cele două lumi: cea liberă și cea încătușată.

Armele balistice existente astăzi se împart în trei categorii, după lungimea razei lor de acțiune. Sunt următoarele:

I. *Rachete strategice* (sau intercontinentale)
   a. terestre, cu rază de acțiune superioară la 10.000 km.
   b. navale, cu rază de acțiune până la 8.000 km.
II. *Rachete mijlocii,* cu un câmp de acțiune până la 5.000 km.
III. *Rachete tactice*
   a. terestre, cu rază de acțiune între 100 și 700 km.
   b. navale, cu rază de acțiune până la 2.000 km.
   c. aeriene, cu rază de acțiune până la 1.000 km.

Si acuma să vedem de câte dispune fiecare tabără?

Rachete strategice
   a. terestre: Americanii = 1.045 (Titan II, Minuteman II, III).
      Rușii = 1.340 (SS-11, 13, 17, 18, 19).
   b. navale: Americanii = 568 (Poseidon, Trident).
      Rușii = 980 (SSN-5, 6, 8, 17, 18, SSNX-20).

Rachete mijlocii
   Americanii = 4l (Pershing II, BGM 109-A).
   Rușii = 599 (SS-4, 5, 20).

Rachete tactice
   a. terestre: Americanii = 144 (Pershing I, Lance).
      Rușii = 1.792 (SS-1B, 1E, FROG-7, SS-12, 21, 23, SSC-1B).
   b. navale: Americanii = 44 (BEM-109).
      Rușii = 1.046 (SSN-3, 7, 9, 12, 14, 19, SSNX-22).
   c. aeriene: Americanii = 1340 (AGM-86-B, 86-A).
      Rușii = 1.685 (AS-2, 3, 4, 6).

Cam asta era situația vehiculelor nucleare în anii 1983-1984. (Datele au fost culese din diferite publicații cari s'au ocupat cu tema).

Este drept că americanii mai au cieca 370 avioane (B-52D, B-52G, B-52H), foarte sofisticate și greu de reperat, capabile să poarte bomba atomică la mari depărtări. (Se pare că Rușii nu au, sau au puține avioane echivalente). Si tot în potențialul occidental mai pot fi adăogate și rachetele (de rază mijlocie de acțiune) pe care și le-au desvoltat englejii și francezii. (Nu știm exact numărul lor, dar se pare că nu depășesc cifra de 200 -250). Dar cu toate astea avantagiul Rusiei în astfel de arme este evident. (Si acelaș lucru se petrece și cu armele convenționale unde superioritatea rusească este covârșitoare).

Si atunci dece această agitație gălăgioasă?

In cunoscutele acorduri SALT I și SALT II (acesta din urmă neratificat de Senatul american din cauza avantagiilor pe care Carter le oferea rușilor), negociate în a doua jumătate a anilor 1970, se stabilea o limitare a armelor atomice și a sectoarelor de transport. Dar Rușii nu le-au respectat. Si în timp ce se discutau reducerile de armament ei produceau masiv faimoasele rachete SS-20, cari țintesc Europa, cu scopul de a o înfricoșa și obliga să se desprindă de politica de apărare americană, declarându-se neutrală. Adică învinsă. Occidentalii, încă din 1979, când și-au dat seama de pericolul ce-i paște, au avizat Uniunea Sovietică că, dacă nu încetează cu politica lor agresivă, vor fi obligați să stabilească pe teritoriile lor arme de apărare asemănătoare celor rusești. Acestea sunt cunoscutele (căci s'a vorbit mult de ele) rachete Pershing II și Cruiser, cari în număr de 572, sunt în curs de instalare în Germania, Anglia, Belgia și Italia. Acestea vor neutraliza cele 599 rachete mujlocii sovietice, instalate deja în dispozitivele lor de lansare și cu destinul programat. Si asta nu o vrea Rusia.

Situația armamentistică a celor două lumi, în desechilibru periculos pentru occidentali, obligați să facă față primejdiei, nu justifică agitațiile comuniștilor. Epitetele de "canibal", "dușman al umanității", pe care le aruncă asupra lui Reagan sunt total false și cinice. Cine strică pacea în lume și seamănă teroarea și neliniștea în societatea contemporană este numai Rusia Sovietică cu politica ei expansionistă și agresivă.

* * *

Dar cauza nervosității comuniste mai poate sta și în altă parte. Americanii și-au dat seama, se pare, că politica lor idealistă de limitare a armamentelor, într'o primă fază, și reducere treptată a lor până la nivelul O, după aceea, nu are nicio șanșă să fie luată în seamă cu seriositate de către Ruși. Căci aceștia, în plină ofensivă a expansiunii lor, atât politică cât și doctrinară, se văd deja stăpânii lumii și nu înteleg să-și modereze apetiturile. Deaceea americanii s'au hotărît să reacționeze, blocând drumurile de pătrundere ale comunismului spre lumea ce-a mai rămas liberă.

Pentru asta, Reagan vrea să pună bazele unei noi politici de înarmare la scară spațială. El dă impuls desvoltării unor noi generații de arme cari vor deplasa războiul nuclear în spațiul extra-terestru. Este așa numitul "războiu galactic". Pentru crearea acestor arme se vor dedica, de către USA, în curs de 5 ani, fabuloasa sumă de 26.000 milioane dolari. Si aici, se pare, îi doare pe Ruși. Ei nu pot suporta, așa deodată, un efort economic asemănător. Din această cauză s'a trecut la scenificarea anti-armamentistă din zilele noastre. De accea toate aceste slogane pacifiste și agitații pro-ajutorarea lumii a treia cu banii cari i-ar întrebuința în noile arme, Statele Unite. De aceea toți țâncii, scoși puzderie pe străzi, îi acuză pe americani, si observați bine, *numai pe americani,* de fabricare de arme mortifere cari vor semăna distrugerea și dezolarea pe tot globul pământesc (în timp ce Sovietele aduc numai pacea și fericirea pe pământ).

Dar oare să fie atât de mortifere aceste arme americane, așa cum pretind dușmanii lor? Judecând cum trebue, numaidecât iese la iveală excrocheria comunistă. Aceste arme, de care se vorbește atât, sunt arme strict defensive. Ele nu au altă misiune, cum a spus și Reagan, decât să distrugă, în afara spațiului pământean, alte arme, acestea, da, purtătoare de moarte și dezolare, cari s'ar îndrepta, într'un eventual războiu, spre ariile populate ale lumii. Armele acestea nu seamănă moarte ci slujesc la apărarea vieții omului. Nu ucid speranța lumii ci îndiguiesc forța de distrugere a inamicilor ei. Sunt arme cari pot asigura supraviețuirea omului pe această planetă atât de amenințată de uraganele pustiitoare ale unei ideologii satanizate.

Ei bine, această limitare a forței lor de distrugere îi îngrijorează și supără pe bolșevici. Aceste arme noi le anulează toate avantagiile pe care le-au avut până acuma asupra lumii libere, pe care au amenințat-o și a cărei frică au întreținut-o și speculat-o permanent. Aceste arme înseamnă oprirea expansiunii rusești pe glob, căci nu mai dețin factorul *groază* cu care au călărit până acuma lumea. Sunt, cum s'a spus mai sus, armele unei noi speranțe omenești.

Decizia americană de a răspunde fără contemplare provocărilor rusești și de a le anula superioritatea în armemet, va schimba, în anii care vin, balanța omenirii. Rușii, în continuă ofensivă până astăzi, mânuind impudic firele politice ale lumii, vor intra într'o defensivă atentă. Hotărîrea cu care poporul american sprijină noua politică a Președintelui ei, a speriat Kremlinul. Acesta va trebui, pe lângă problemele interne care nu sunt liniștitoare, să țină seama de acuma înainte și de puterea americanilor și a aliaților lor. Căci, atât din punct de vedere tehnologic cât și ca forță de decizie în momente cruciale ale istoriei lor, sunt superiori sovieticilor.

Ceva s'a schimbat, parcă, în lume. Pentru prima oară, Rușilor le este teamă. Le este teamă de un viitor pe care nu-l mai pot confecționa și manevra după bunul lor plac. Le este teamă de necunoscutul unei forțe de reacțiune a lumii libere, pe care ei nu au contat. Le este teamă de freamătul de nemulțumiri care se desprinde tot mai clar din imperiul sclavisat al lor. Le este frică chiar, de frica ce-i năpădește.

De aceea provoacă cu disperare valurile de agitație din lumea liberă, de aceea își aruncă pe străzi, îmbrăcați mereu în alte straie, figuranții unei operete, care devine din ce în ce mai comică.

Nicolae Rosca

PORTRAITS FRANCO-ROUMAINS

La question du service militaire fut également prévue par l'article 2 de la Loi organique de l'armée. Si les Juifs de Roumanie, considérés comme étrangers, étaient exemptés de service, c'était défavoriser les Roumains, c'était de plus attirer les Juifs des pays voisins. Aussi fut-il prévu dans cet article 2 que "les fils d'étranger, nés en Roumanie, ne peuvent être exemptés du service militaire que s'ils prouvent avoir rempli cette obligation dans un autre pays".

Sans violer les dispositions du traîté de Berlin, la Roumanie a ainsi éviter, pour un certain temps, plus ou moins, l'invasion de son territoire.

Beaucoup d'autres passages méritent d'être lus dans ce beau libre écrit avec amour. Comment ne pas étre touché par ces pages émouvantes sur la paysan roumain, sobre grâce à la religion qui l' "oblige à des jeûnes fréquents, qui ne moissonne pas le jour de la Sant-Elie car celui-ci étant "*le patron du tonnrre, celui qui travaille ce jour-là, est assuré d'être foudroyé dans l'année*"; sur les puits de la plaine roumaine, nombreux car "creuser, c'est faire oeuvre agréable au ciel" et les passants sous le soleil torride de l'été pourront dire *"celui qui a fait ce puits, s'il vit encore, qu'il ait du bonheur s'il est mort, que son âme repose en paix"*;

NOTAS

(1) Clin d'oeil de l'Histoire et des relations Franco-roumaines: le Prince Georges-Démètre Bibescu eut, entre autres enfants, Marie qui est la mère de Léon de Montesquiou, et Grégoire, Prince Brancovan, le père D'Anna qui épousa le comte Matthieu de No ailles et qui est devenue immortelle sous le nom d'Anna de Noailles.

(2) Petit-Fils de Michel Cantacuzène Saïtan Oglou qui, lui-même descendrait de Jean Cantacuzène, neveu par alliance de Manuel Comnène. Si Montesquieu descend, en ligne directe de l'Empereur Manuel Comnèrre, alors coule également dans les vaines de Montesquieu, le sang de Sain Ladislav, roi de Hongrie.

(3) Protestant, Franc Maçon, ministre de l'Instruction Publique et des Beaux Arts du 9 mars 1876 au 17 mai 1877, puis ministre des Affaires Etrangères du 13 décembre 1877 au 4 février 1879, Président du Conseil et ministre des Affaires Etrangères du 4 février 1879 au 28 décembre 1879.

(4) Isaac-Moise dit Adolphe Crémieux, Juif, Franc-Maçon, président de l'Alliance Israélite Universelle. Plusieurs fois député, puis sénateur. Membre du Gouvernement provisoire après la Révolution de 1848, et du Gouvernement de Défense Nationale en 1870 après la chute de l'Empire (ministre de la Justice). C'est lui qui par le décret du 24 de octobre 1870 (signé également par un autre Juif, Gambetta) octroya automatiquement la nationalité française aux Juifs d'Algérie. Ce décret fut en vigueur, si l'on excepte la période 1940-1943, jusqu'à l'indépendance en 1962 et fut l'un des moteurs principaux de la révolte en Algérie.

GENERALUL ION GHEORGHE

Din Germania ne-a parvenit vestea tristă că generalul Ion Gheorghe, a murit. Avea 92 de ani, deci era cel mai bătrân ofițer activ din exilul românesc. S'a născut la 19 Februarie 1893, la Pitești și iese sublocotenent de geniu la 1 Octombrie 1913. S'a distins încă după primul an de școală militară și este trimis în Germania ca să urmeze cursurile unei Scoli militare de specialitate, la Metz. Isbucnind războiul din 1913, cu Bulgarii, Ion Gheorghe este chemat în Țară și ia parte la acest războiu cu gradul de sublocotenent. Terminându-se repede acest războiu, Ion Gheorghe este trimis să-și continuie cursurile la scoala militară din Potsdam. Această școală o termină la 1 August 1914, obținand brevetul de ofițer german. Odată cu isbucnirea războiului mondial, Ion Gheorghe se înapoiază în Țară și este repartizat la Batalionul Căi Ferate din București (Chitila), de unde este transferat la 1 Octombrie 1914, la Regimentul de Pontonieri din Brăila.

La 15 August când începe războiul nostru de întregire, Ion Gheorghe se găsea în Regimentul de Pontonieri Brăila, și cu acest Regiment a început războiul. Fusese avansat locotenent la data de 23 Iunie 1916. Tot cu acet Regiment (Pontonieri-Braila) a luat parte la operația cunoscută sub numele de operația Flămânda. La această dată, în Octombrie 1916, trupele noastre fiind bătute în Dobrogea, se pune la cale trecerea unei armate, sub comanda generalului Averescu, care să cadă în spatele armatei din Dobrogea. Planul era îndrăzneț dar din nefericire, nu a reușit căci Germanii ne presau în Ardeal. La Flămânda podul a fost repede și bine făcut, dar nu a fost lucru ușor. Austriacii trimit în grabă câteva vase din flotila lor de pe Dunăre, ca să bombardeze podul de la Flămânda așa că trupele române care treceau Dunărea, o făceau sub bombardamentul flotilei austriace. Și reparațiile trebuiau să le facă cei care făcuseră podul, adică pontonierii. Și aceasta, sub focul inamic. Locotenentul Ion Gheorghe s'a distins și a fost decorat cu Steaua României, decorație care se dădea cu multă greutate unui ofițer inferior. Dacă i s'a dat locotenentului Ion Gheorghe această decorație, însemnează că meritele erau mari. Aceasta era cea mai înaltă decorație, Mihai Viteazul nu exista încă.

A participat și la campania din Ungaria, Iulie-Decembrie 1919. Și aici a participat la construcția podului de pontoane de la Ciongrad, pe Tisa. De astă dată trupele române înaintau victorioase în inima Ungariei. Inapoiat în Țară, este repartizar la vechiul lui regiment de pontonieri de la Brăila, de astă dată căpitan, comandant de companie. Admis la 1 Octombrie 1920 la Școala Superioară de Războiu, scoală pe care o termină ca premiant, în Iunie 1922. După stadiul făcut la Marele Stat Major, căpitanul Ion Gheorghe, este brevetat ofițer de Stat Major iar la 1 Aprilie 1924, este avansat la gradul de maior. La 1 Octombrie 1926 este trimis din nou în străinătate, de astă dată în Franta, pentru a urma cursurile de transmisiuni pentru ofițerii de Stat Major (Octombrie 1926-Iunie 1927). La 1 Iulie 1927 este numit profesor la Școala Superioară de Războiu pentru cursurile de fortificații, transmisiuni și tactică generală. La 1 Aprilie 1932 este avansat locotenent colonel și numit profesor - director, al cursului de tactică generală la Școala Superioară de Războiu.

La 1 Ianuarie 1935 este numit atașat militar la Ankara, în Turcia. La 1938 revine în Țară și este avansat colonel în Marele Stat Major. La 1 Aprilie 1939 este numit sub șef al Grupului de Armate, constituit la acea dată la Bacău. La 1 Octombrie 1939, este numit comandant la Brigăzii a III-a Fortificații, cu sediul la Rădăuți, având misiunea organizației unei centruri de fortificații în Bucovina și în Nordul Moldovei. La 1 Octombrie 1940, Ion Gheorghe este numit atașat militar la Berlin primind în acelaș timpo și importanta misiune de a menține legătura cu Cartierul General german. La 1 Martie 1943, la varsta de 50 de ani și după 30 de ani de serviciu militar, este avansat general. La 1 Iunie 1943, este numit ministru plenipotențiar la României la Berlin, funcțiune per care o exercită până la lovitura de Stat de la 23 August 1944. La începutul lunei Mai 1945 este internat de *C.I.C. american* în diferite lagare de concentrare din Germania sub motivarea "Inalt diplomat al unui Stat inamic!!!" La 11 Aprilie 1947, este liberat.

Ca militar, generalul Ion Gheorghe, a publicat numeroase lucrări, unele din ele, premiate. Desigur, aproape toate, nu ar putea fi apreciate de românii din exil, toți cu alte preocupări dar una, credem, ar fi putut să intereseze pe toți românii, chiar și pe cei din exil. Această lucrare este "Un sistem de fortificații permanente de aplicat pentru apărarea României". Această lucrare a fost premiata în 1932 și în parte aplicată de el în 1939, când a fost numit comandat al Brigăzii III de Fortificații. In Bucovina și in Nordul Moldovei el a construit niște cazemate foarte bune dar lucrările au încetat în 1940 când s'a cedat Rușilor Basarabia și Bucovina. Aceste cazemate le-am cunoscut în 1944, când Rușii au fost opriți în înaintarea lor, tocmai de aceste cazemate. Ele ar fi putut sa fie folosite în August 1944, dar Regele Mihai Vodă a considerat că Rușii s'au schimbat și vin ca prieteni.

In exil a fost veșnic în activitate și o mulțime de acțiuni ale generalului Ion Gheorghe, pot fi date de exemplu. In orice caz, acțiunea alături de generalul Rădescu, este cea mai importantă. Această acțiune a fost aprobată de majoritatea românilor din exil, chiar și de cei care nu au luat parte efectiv la ea dar a fost torpilată de zisul comitet național, de Vișoianu, Crețeanu și de zisul Mihai Vodă.

Pe generalul Ion Gheorghe, nu am avut ocazia să-l cunosc nici în Țară și nici în exil, dar am avut ocazia să aud vorbindu-se de el. In Țară, în manevrele regale din toamna anului 1938, într'o zi eram la Cartierul General al Direcției Manevrelor. Făcând anticameră, l'am auzit vorbind la telefon pe generalul Florea Țenescu. Generalul Țenescu era șeful Marelui Stat Major. Și vorbind la telefon cu Bucureștiul, cu o voce *imperioasă,* spunea: Colonelul Ion Gheorghe, să vină imediat aici, *deoarece am mare nevoie de el.*

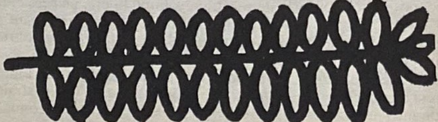
In exil am avut ocazia să-l cunosc, ca și în timpul manevrelor regale din 1938, când Țara era întreagă și liberă. Citisem cartea "Les petits fils de l'Oncle Sam" a generalului Ion Gheorghe și eram entuziasmat. In fața bisericii române din Paris, îl întâlnesc pe socialistul Eftimie Gherman care tuna și fulgera contra generalului Ion Gheorghe. După Eftimie Gherman, generalul Ion Gheorghe trăise aproape doi ani în lagărele americane ca "Inalt diplomat al unui Stat inamic" și a fost supus la un tratament de nedescris, de către nepoții unchiului Sam. Acest tratament este egal cu acel suferit de români în închisorile lui Gheorghiu Dej. In aceste lagăre a avuț ocazia să-l cunoască pe scriitorul Gheorghiu și pe Vasile Dumitrescu, actualul director al ziarului "Curentul". E bine ca Americanii să-și cunoască greșelile lor, expușe fără patimă, dar cu demnitate. Din cartea Generalului Ion Gheorghe, aflăm că acele lagăre de concentrare erau conduse de *Nemți,* da de *Nemți.* Fiind acolo, generalul a văzut pe un *Neamt* din România care venise într'un fel de inspecție!!! Dintr'un articol apărut de curând într'o gazetă din exilul nostru, aflăm că trebuie să ne comportăm cum trebuie cu Americanii căci... salvarea noastră este în mâinele lor! Autorul articolului vrea să spună, probabil, că trebuie să ne purtăm cum trebuie cu *Nemții* din America!

Rândurile de fața sunt scrise de un modest soldat, cu ocazia plecării dintre noi, a unui soldat *strălucit.* Generalul Ion Gheorghe a dus o viață demnă în exil, în acest exil care frânge chiar și marile caractere, dar generalul Ion Gheorghe nu s'a clătinat niciodată, necum să se frângă.

Din primul moment a fost contra actului de la 23 August 1944, act contra căruia trebuie să fie toți Românii. Deci toți Românii din exil, care sunt contra actului de la 23 August 1944, trebuie să-și dea seama că unul dintre noi ne-a părăsit și acesta este unul dintre cei mai *străluciți.*

Să-i fie țărâna ușoară!

Cpt. N.S. Beldie

NOTE PE MARGINEA CARTILOR

Radu Budisteanu: Au siècle des lumières éteintes. edit. Carpații, 214 pagini.

In prefață autorul ne spune ca în această carte, a spus adevărul și numai adevărul. In ea și-a angajat credința lui, constiința și onoarea lui. N'are nevoie să mintă căci această carte nu este o carte de răzbunare ci de justiție. In ea, autorul nu vrea să ne expună *suferința lui* ci *suferința* ca entitate aparte. Descriind-o, autorul se desprinde de suferința lui și ne-o prezintă ca și cum ar fi fost un simplu martor. Până acum s'au scris în exilul nostru destule cărți, multe din ele foarte bune, dar toate erau cărți de istorie, în ele cititorul găsea date și nume, pe când în cartea de față, cititorul nu va găsi nume, autorul evitând să ne spună până și numele localităților în care a suferit. In alte cărți autorii ne dau și numele bestiilor care i-au chinuit, la dl Budișteanu nu se va găsi nimic din lucrurile acestea. Din acest punct de vedere, cartea dlui Budișteanu, se deosebește total de celelalte carți care au apărut în exilul nostru. Se pune întrebarea dacă aceste inovații sunt bune sau rele. Dacă cartea dlui Budișteanu ar fi prima care a apărut, fără îndoială că nu ar place cititorului, dar după ce au apărut atâtea, ce importanță are dacă autorul ne vorbește despre Aiud sau Sighet și ce importanță are dacă bestia care-l chinuiește, este *țigan* sau *neamț,* căci deobicei aceste neamuri au fost acelea la care au făcut apel comuniștii, ca să ne dea pe mâinile lor. Dealtfel sperăm că astfel cartea va cădea în mâinile oamenilor cultivați care caută în această carte esențe și nu romane care să-l distreze. In afară de asta, cititorul este la curent cu faptele care s'au petrecut în Țara noastră în ultimii 70 de ani, si va descoperi nu numai numele localităților dar și pe oamenii despre care este vorba în această carte.

Reiese din paginile acestei cărți că dl Budișteaunu a stat în închisorile regale și în cele comuniste 16 ani și trei luni și la aceasta trebuie să mai adăugăm anii în care a trebuit să stea ascuns, să fie fugar, și una cu alta, fac 20 de ani. Și de ce această pedeapsă de închisoare? Pentrucă *a voit* să schimbe politica externă a Țării sale. Numai atât: Dl Budișteanu *a voit* să schimbe politica externă a Țării sale. Pentru asta nu a voit să facă nici revoluție și nici răscoală. Și ca o ironie a soartei, când prima dată a fost grațiat, după doi ani și trei luni de închisoare, Regele care-l grația, făcea aceasta tocmia că *El* ajunsese la concluzia că *politica externă trebuie schimbată.* Și cum? Exact cum Budișteanu *voise* s'o facă! Și care a fost acțiunea lui? "In afara de sprijinul meu de ordin judiciar dar cu fond politic, activitatea politică propriu zisă, a fost *nulă* pentru trecut. Eu nu aparținusem Mișcării, nu avusesem nici grad și nici funcție. Mi se pusese candidatura la alegerile legislative ca *invitat* al partidului politic ieșit din această Mișcare care avea o *existență legală,* cu tot programul de reforme radicale și de opoziție acerbă". Radu Budisteanu, pag. 17. Corneliu Codreanu văzuse că în procesele legionare, dl Budișteanu, le luase apărarea și, în plus, fără a cere onorarii și deaceia l-a invitat să candideze pe listele legionare, ca *invitat,* adică fără să devină membru al Mișcării, fără *să-și dea demisia în alb,* cum se întâmpla în partidul lui Iuliu Maniu și fără obligația din partea lui de a ține seama de disciplina de partid ci, din contra, în viitor, dl Budișteanu era liber să voteza în Parlament, așa cum îi va dicta conștiința!

Corneliu Codreanu i-a spus dlui Budisteanu că e complet liber și că nu este obligat să devină membru al Mișcării legionare. Și tocmai de aceia, dl Budișteanu a devenit legionar și pentru totdeauna! Acuma, la vârsta de 80 de ani, dl Budișteanu scrie: "Poporul care mă alesese cu un foarte mare număr de voturi, aparținând *unei Mișcari foarte populare,* mai ales că șeful ei a fost asasinat *tocmai din cauza acestei popularități.* Poporul se strânsese în foarte mare număr, cu *lucrătorii săi,* în partidul căruia i-am aparținut. Poporul care era însăși națiunea și care era alături de noi". Op. cit. pag. 166.

Da, acesta a fost Corneliu Codreanu, omul cu o foarte mare popularitate, care știa să-și atragă pe *Rômani* lânga el, *pentru totdeauna.* Aceasta nu înseamnă că Corneliu Codreanu nu s'a înșelat niciodată. Eu cunosc un asemenea om *Mare* care și el a fost ales deputat ca invitat al Mișcării legionare. Când a venit prigoana, acest Român s'a comportat cu un curaj care-i face cinste (?). La înmormântarea lui Nae Ionescu, curajosul nostru Român, a ținut o cuvântare. Și eroicul Român, s'a apucat cu mâinele de păr și a strigat: "Dacă în Țara aceasta nu ni se permite să facem cultură, ne vom duce... la mânăstire". De această atitudine eroică a auzit și paranoicul nostru Rege, Carol al II-lea, și a trimis un emisar la eroicul *Mare* om cu o propunere: să primească a fi numit consilier în legația română de la Londra. Cred că nu mai este nevoie să spunem ce a făcut elevul lui Nae Ionescu!

* * *

Acuma să spunem ceva depre închisorile comuniste. Domnul Budișteanu scrie că între închisorile regale și cele comuniste, nu este nici o diferență. Fără îndoială știe ce spune deoarece le-a facut pe amândouă. "Intre închisorile regale și cele comuniste nu este nici o diferență. Totul este dirijat spre acelaș scop. Suprimarea deținuților, tortura lor morală și materială, aceiași brutalitate, aceleași pedpse, aceiași mâncare mizerabilă, aceiași izolare, aceiași deshumanizare, anticamere ale morții". pag. 139. Să-mi fie permis să spun că eu văd o diferență: durata. In închisorile regale, dl Budișteanu a stat doi ani și trei luni dintr'o pedeapsă totală de 7 ani și după mine, un intelectual poate să suporte numai până la 10 ani de închisoare. Când mă gândesc la mai mult de 10 ani, mi se pune o ceață pe ochi, mai mult de 10 ani, pentru mine, este egal cu veșnicia. Și închisoarea comunistă, pentru mine, este egală cu veșnicia, ca și Vlăhuță îmi vine să spun: nu de închisoarea comunistă mă cutremur, ci de veșnicia ei! In fața oamenilor care au stat în închisorile comuniste mai mult de 10 ani, îmi vine să mă așez în genunchi și deaceia *democratul* Nicolae Penescu îmi inspira aceste gânduri.

Dar în cartea dlui Budișteanu am găsit pagini care mă fac să gândesc că închisorile comuniste au fost și continuă să fie, infernul lui Dante. "Imediat eu sunt transportat la ˆnchisoarea specială pentru deținuții politici, mai exact la subsolul acestei orori și sunt introdus într'o încăpere fără lumină, fără nimic în afară de o bârnă aruncată pe pământul gol. Eu rămân în picioare, căutând să mă orientez. Intind brațele și la figurat și nu descoper decât pământul gol și bârna. Mai întaiu mă așez, pe urmă mă lungesc. Pământul este rece. Nici o cuvertură, nimic. Mi-au luat chiar și singurul obiect pe care-l mai aveam: batista. Descoper că terenul e puțin înclinat. Sunt deci obligat să mă întind cu picioarele spre ușă. Pe fața îmi cădea în cadență o picătură de apă și eu am crezut până dimineața, când sunt chemat la anchetă, și când traversez toiletele, și descoper ceiace pare de necrezut, că picătura de apă care picura pe fața mea era în realitate urina acestui desgustător loc. Imaginația lui Dante nu putuse să conceapă sistemul de detențiune al torționarilor mei. Aplaudați domnilor conducători politici din Occident. Aplaudați pe colegii voștri cărora le dați banchete și le adresați cele mai înalte laude. Eu nu vă doresc să simțiți într'o zi picăturile de urină scurgându-se metodic pe fețele strălucitoare de conducători ai popoarelor. Credeți-mă domnilor că nu inventez nimic. Eu nu sunt de cât un om bătrân care se spovedeste înainte de a muri...". pag. 116-117.

Domnule Budișteanu eu cred că vă înșelați dacă sperați că va citi confesiunea dumneavoastra cel puțin una din mărimile Occidentului. Aceste mărimi au cu totul alte griji. Dar să sperăm totuși că se vor găsi destui oameni cultivați din Occident care vor citi aceste pagini și inimile lor se vor muia în fața suferințelor acestea zguduitoare.

Inchisorile regele ale României, s'au ilustrat prin uciderile lor. Dumneavoastră domnule Budișteanu ați fost într'un spital și acolo torționarii regali au vrut să vă ucidă și ați scăpat numai datorită unui noroc. Dumneavoastra ați scăpat dar cei care se găseau în acelaș spital cu aceiași vină, aceia de *a fi vrut* să schimbați politica externă a Țării au căzut. Din acest punct de vedere, comuniștii sunt mai puțin vinovați. Cei uciși de comuniști, sunt infinit mai puțini, dar ei au ucis metodic, au coborît ființa umană atât de jos și i-au omorit cu picatura de urină care se scurgea pe fețele acestor oameni care nu mai erau oameni.

N.S.G.

REDACTIONALE

- Ca un pios omagiu memoriei camaradului Emil Popa sfârşit acum doi ani în drum spre Madrid, unde odihnesc resturile lui pământeşti, am reprodus în numărul 46 al Carpaţii-lor articolul intitulat "In ceasul al şaselea", apărut acum peste treizeci de ani în revista –Insemnări– din Buenos Aires, Argentina, unde autorul a trăit anii exilului, atât pentru actualitatea lui indiscutabilă, cât şi pentru a demonstra clarviziunea politică a fratelui Emil Popa nedesminţită de trecerea atâtor ani.

  Fac această notă lămuritoare, rămasă nemenţionată în numărul trecut din lipsă de spaţiu şi ca răspuns scrisorilor primite la redacţie în legătură cu soarta lui.

- CINE SUNT PROVOCATORII –e inceputul unei serii de reproduceri şi comentarii ale diverselor agitaţii mincinoase, presiuni sau ameninţări la care sunt supuşi românii care în exil şi-au făcut un merit din a scri adevărul asupra celor petrecute în Ţară în intervalul 1920-1985, spulberând acţiunea de desinformare în care se complac duşmanii Ţării noastre, "nemţii lui Govora", mafiile comuniste şi pseudo-democraţii partidelor totalitare stângiste.

- Repetăm apelul adresat celor ce primesc Carpaţii dar uită greutăţile cu care ne sbatem pentru a-l tipări, rugându-i să-şi achite abonamentele restante sau să reînoiască pe cele expirate. Ajutorul, oricât de mic, ne poate rezolva probleme grele. Nu pregetaţi să-l trimeteţi sacrificând alături de noi. Afirmarea dresptăţii româneşti o cere în aceste momente cruciale pentru supravieţuirea Neamului nostru. Cu mulţumiri şi româneşti salutări.

Traian POPESCU

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU

APARE ODATA LA DOUA LUNI

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Adminisraţia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4°

Teléf. 402 11 01 - MADRID-6

Correspondenta:

partado 9 283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual .... 30 $ USA

De susţinere .... 60 $ USA

Expedierea Avion plus 10 $ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut.

AU SIECLE DES LUMIERES ETEINTES, de Radu Budisteanu .... 10 $ USA
AMINTIRI DIN COPILARIE de Ion Creangă .... 5 $ USA
HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă .... 5 $ USA
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume .... 15 $ USA
ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I. II .... 10 $ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murăraşu .... Epuizat
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murăraşu .... 10 $ USA
DACIA, de Vasile Pârvan .... 5 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga .... 3 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I, II .... 12 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Şeicaru .... 10 $ USA
STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur .... 10 $ USA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă .... 10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu .... 5 $ USA
POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N. S. Govora .... 10 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru .... 3 $ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat pânză .... 8 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manoilescu, T. Popescu, etc .... 5 $ USA
MOTA SI MARIN, DOUAZECI SI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu .... 5 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia .... 12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. I si II .... 20 $ USA
OSTROVUL LUMINILOR, de O. Vuia .... 5 $ USA
LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu .... 10 $ USA
VACANTELE DESTINULUI, de Tiberiu Vuia .... 5 $ USA
RASCOALA de Liviu Rebreanu, 2 vol. .... 12 $ USA

Sub tipar:
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxième volume.
ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga, editia IIa revizită şi complectata 2. Vol.